VICTOR MARTIN

OAMENI GOI PE STRĂZI

Colecția Science-Fiction #88

PAVCON

OAMENI GOI PE STRĂZI

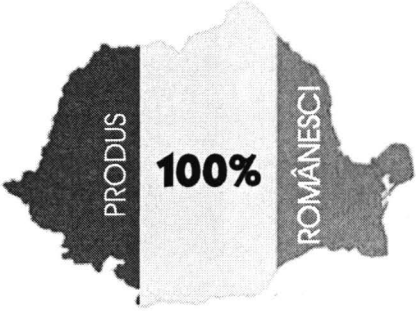

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

SCIENCE-FICTION # FANTASY # **FICTION** # HORROR # HEROIC-FANTASY

Colecția Science-Fiction

#88

Victor Martin
OAMENI GOI PE STRĂZI

© 2019, Victor Martin
© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, VICTOR
Oameni goi pe străzi / Victor Martin. Bucureşti: Pavcon, 2019
ISBN 978-606-9057-06-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-06-3

VICTOR MARTIN

Oameni goi pe străzi

Povestiri

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

OMUL DIN NEW MEXICO

Pe seama lui Nort Abramovici s-au scris mii de pagini: articole, în majoritatea cotidianelor, studii filosofice sau de meditație filosofică, romane științifico-fantastice, broșuri religioase, de extremă dreaptă sau stângă, schițe umoristice și piese de teatru, dar nimeni, absolut nimeni nu poate să dea o explicație logică vieții pe care acesta a dus-o și eroismului inutil de care a dat dovadă, de la o zi la alta, tot mai mult.

Un mic anunț, într-un mare ziar, amintea, la un moment dat, despre dispariția misterioasă a acestui om, unul dintre miile de chimiști străluciți de la N.A.S.A.

Familia și prietenii priveau neputincioși cele câteva rânduri de cuvinte aruncate pe marginea unui dosar, aruncat, la rându-i, la vedere, pe măsuța telefonului.

„Voi lipsi un timp. Nu mă căutați!" suna mesajul.

„Cât timp poate lipsi un om de acasă?! se lamenta soția sa, înghițind tot mai multe calmante. O zi, două, o lună, două, cel mult, dar el lipsește de opt luni încheiate și nimeni nu poate să-mi spună dacă e viu sau mort... Unde s-a putut duce?!"

Nimeni nu-i putea spune.

Retras într-un ținut pietros, în New Mexico, Nort sfredelea pământul pentru a găsi apă. Sigur că nimeni nu mai avea habar de el şi nu-i trecea nimănui prin cap să-l caute într-un ținut atât de îndepărtat.

Muncea zi şi noapte, cu unelte primitive, în condiții de climă aspră, fără a fi câtuşi de puțin stingherit de privirile curioase ale țăranilor, locuitori ai satului din apropiere.

Ştia că trebuie să reuşească şi a reuşit, ajutat, în mare parte, de noroc. Pânza de apă freatică se găsea la o adâncime de numai şaizeci de metri.

Instalând un sistem de roți dințate din lemn, conjugat cu o roată orizontală, uriaşă, construită din acelaşi material, s-a apucat să scoată apă. Cupele erau improvizate din cutii de conserve, golite între timp de conținut.

Înălțarea întregii instalații nu a constituit pentru el o problemă de nerezolvat. În cei cinci ani, cât a lucrat pe un şantier, a exercitat mai multe meserii. Acum, acestea îi prindeau bine. Partea grea era reprezentată de săparea puțului şi găsirea apei, dar Nort a făcut-o şi pe asta, apucându-se, apoi, pentru a scoate apă, să împingă roata orizontală.

Țăranii au adus un catâr, vrând să uşureze munca omului, dar s-au lovit de dorința arzătoare a acestuia de a împinge singur roata. Şi-au luat animalul şi au plecat, bombănind ceva despre sărăcie, ca un capital de lux pentru unii, arătând cu degetul la tâmplă.

Nort a privit în urma lor, împingând roata cu şi mai mare putere. Râzând, şi-a spus că erau atât de tâmpiți încât nu erau în stare nici să răspundă obraznic. De trădat, nici atât.

Şi totuşi, nu era aşa; văzând că orăşeanul nebun nu vrea să plece de acolo, unui bătrân i-a venit ideea să telefoneze în cel mai apropiat oraş, pentru a povesti pățania.

După două luni, au apărut reporterii unui ziar local, în căutarea senzaționalului menit să le facă foaia vandabilă. L-au intervievat pe bătrân, pe fiica acestuia, pe cei câțiva săteni ce căscau gura pe acolo, apoi s-au dus la Nort. Erau siguri că vor primi explicațiile aşteptate, dar nu au ales de pe bandă decât o bălmăjeală despre congresmani, care, cum spunea cel intervievat, înainte de a învăța cum să mănânce civilizat, ar trebui să învețe cum să se mănânce, în mod civilizat, între ei. Se spunea ceva despre preşedinte, care, în loc să se ducă să se spânzure, s-a agățat de un nou mandat, declanşând singura explozie care nu provoacă victime, explozia de bucurie. Le-a emis o ipotetică lege a adevărului, potrivit căreia, dacă tot ce ai citit în ziar e adevărat, nu trebuie să crezi o iotă, pentru că e mult prea adevărat. Le-a emis şi legea gravitației, potrivit căreia ziaristul ar trebui să-l privească de sus pe politician, din ştreang, apoi le-a strigat, brusc înfuriat, că poporul n-ar trebui să se dea înapoi de la nimic şi că lucrurile trebuie împinse de la spate cu mâinile goale.

Deoarece străinul nu mai avea chef de vorbă şi era destul de târziu, reporterii i-au ocupat coliba, aşteptând ziua următoare.

Încăperea oferea un minimum de confort, un pat, câteva vase de gătit, o sobă, dar nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut vreodată pe Nort că doarme sau mănâncă. Au scos

o sticlă de whisky, au umblat la sacul cu alimente al orăşeanului, s-au îmbătat şi s-au culcat.

După câteva zile, au apărut şi alţi reporteri, veniţi de departe. Deoarece, în fiecare zi, numărul acestora era tot mai mare, primii veniţi s-au supărat şi au început să alerge cu reportofoanele în urma lui Nort. Nu au reuşit să scoată de la el decât faptul că părerea lui e să nu cerem capul preşedintelui, pentru că s-a constatat că nu asta ne trebuie, că nimeni nu e vinovat, toată lumea fiind vinovată, că nimeni nu e deasupra legii, toată lumea fiind pe sub ea şi că e absurd să spunem că a scăzut numărul crimelor urmate de violenţă.

„Ete, fleoşc! – a izbucnit unul dintre reporteri. Am bătut atâta drum pentru a fi luaţi peste picior de un nebun".

Supărat de cele auzite, Nort a căzut într-o tăcere totală.

Câţiva reporteri au mai tras câteva casete, apoi şi-au strâns corturile, le-au pus în maşini şi au plecat. Alţii, în speranţa că vor face materiale mai ample, au rămas pe loc.

„Ce face ăsta?! – a întrebat unul, arătând spre străin. A trecut aproape o săptămână şi el împinge înainte roata aia blestemată, fără să mănânce nimic şi fără să se odihnească o clipă. Nici apă nu bea, căci, Slavă Domnului!, a scos destulă. Şi e un frig de mori... "

„Din ce a spus până să-l lovească muţenia, rezultă că e o formă de protest împotriva a ceva sau a cuiva. Înţelege fiecare ce vrea", a spus un altul.

„Greva foamei nu e, că nu prea are nevoie de mâncare. Cine ştie cu ce supravieţuieşte", a completat un al treilea.

„E straniu. I-am consumat mâncarea, i-am băut whisky-ul, putem foarte bine să plecăm, s-a hotărât unul dintre reporteri. Nu vedeți că a amuțit? Trântim un articol trăznet despre un nebun care şi-a construit un dispozitiv în deşert şi scoate apă cu forțe proprii, că nu mănâncă nimic, nu bea apă, bătând în acest sens toate recordurile, şi spune o serie de prostii drăguțe, pe teme predominant politice".

Mulți şi-au luat rămas bun de la Nort şi l-au luat în râs, mulțumindu-i pentru găzduire, s-au îmbrățişat între ei sau şi-au strâns mâinile, apoi s-au urcat în maşini. Numai cei rămaşi au putut auzi profeția chimistului, care, ieşind brusc din tăcere, le-a spus că vremea se va încălzi şi va creşte numărul infracțiunilor.

Mai mulți veneau decât plecau, fiindu-le uşor să fie acreditați acolo, pentru o perioadă mai mare de timp, de unde să transmită faxuri sau imagini în direct. Au apărut reporteri de la magazinele ilustrate, de la o puzderie de televiziuni particulare, de stat, foarte multe din afara Statelor Unite, de la diverse agenții de publicitate, radiouri sau cotidiane. Erau tot mai mulți şi trebuiau să fie găzduiți undeva, să fie feriți de seceta zilei, de frigul tăios al nopții şi de desele furtuni de nisip. Mâncau ce aduceau cu ei în automobile sau rulote, cumpărau, la un preț piperat, rachiul de porumb al sătenilor, jucau bridge, şah, poker şi aşteptau.

Nici familiile de migratori, în căutarea unei vieți mai bune, şi cocioabele lor de carton nu au întârziat să apară. Prăvăliile mizere, în care se vindeau obiecte de artizanat

primitive, având încrustat chipul lui Nort Abramovici, au apărut ca ciupercile după ploaie. Au apărut frizeriile, cârciumile, hanurile, cu tot ce e necesar unei vieți cât de cât civilizate. Au apărut rulotele unor familii de vilegiaturişti, au început să apară case din lemn şi prăvăliile cu obiecte de artizanat de vânzare.

Cu toate că noii veniți erau tot mai sâcâitori, numărul acestora devenind din ce în ce mai mare, Nort Abramovici îşi vedea de treaba lui. Cu privirea pierdută undeva în gol, continua să scoată apă din puțul săpat în piatră. Frazele pe care le spunea, fraze de tipul „cei ce țin puterea în mână, sunt atât de singuri" sau „lumea nu se uită, atunci când un reprezentant al puterii cade de pe cal, că animalul este furat", erau tot mai rare şi mai confuze. Ochii îi cădeau tot mai des pe carcasa bătrânului său Ford, maşină ce îl adusese până aici; roțile şi piesele mărunte dispăruseră, fiind cărate de săteni, una câte una, la consignații. Îi privea indiferent, cu un zâmbet neghicit pe buze, spunându-şi că legile junglei deranjează chiar şi atunci când sunt aplicate în deşert. Cu hainele zdrențuite şi fața brăzdată de cute adânci, lăsate de trecerea timpului, păşea sigur şi egal, ca o jucărie uitată în priză, cu gloata de reporteri în jurul lui.

Reprezentanții presei încă mai sperau să obțină un interviu mai lung, fiind obligați să alerge, cu microfoanele în mâini şi camerele de luat vederi în spinare, în urma lui Nort. Vânau, pur şi simplu, rarele fraze ale acestui perpetuum mobile uman.

„Sunt posesorul unei surse inepuizabile de energie", a fost una dintre frazele şocante, spusă într-o zi oarecare, când nimeni nu se mai aştepta la ceva interesant.

Declarația a găsit şi necredincioşi, dar majoritatea era tentată să-l creadă; la un asemenea efort, un om normal ar fi fost deja mort. Timpul îndelungat de când învârtea roata şi forța de care dădea dovadă, i-a făcut să se pună în mişcare; ziarele şi-au mărit tirajul, televiziunile au alocat fonduri enorme pentru excursii la fântâna lui Nort. Posturile de radio au dat faliment pentru că nimeni nu-şi mai credea urechilor; cu toții voiau să vadă „minunea din New Mexico".

„Condiția pentru ca această energie să nu se termine este efortul intens şi susținut", a declarat Nort, încordându-şi, în mod demonstrativ, toți muşchii corpului. „Lipsa efortului duce la îngroşarea vaselor de sânge şi accidente vasculare, atrofierea muşchilor, paralizie şi moarte. Am experimentat pe tot felul de animale, de la cobai până la elefanți".

El tocmai asta făcea: un efort supraomenesc. Consuma energie din sursa lui secretă, pentru a scoate apă din pământ.

„Dacă posedați atâta energie, de ce nu faceți ceva constructiv, de exemplu, să lucrați într-o fabrică sau să zidiți ceva?", a întrebat o tânără de la o televiziune californiană. „Ați putea face experimente de hidrodinamică, ați putea lucra într-un laborator... "

A fost unul din rarele cazuri când pe Nort l-au putut filma râzând.

„Domnişoară, îmi aduci aminte de un general, da, Brigs cred că îl chema. Acesta a spus că dacă nu se vor putea lărgi relaţiile cu ţările din estul Europei, e necesar să fie măcar adâncite. Cum crezi că aş putea să muncesc într-un laborator, când de acolo am fugit?! Aici e vorba de supravieţuire. Eu sunt experimentul. Nu e vorba de un mod de viaţă conştient ales; modul de viaţă m-a ales pe mine. Am nevoie de un spaţiu deschis şi de factori stresanţi, nu mănânc, nu am nevoie de niciun fel de lichid şi voi supravieţui, în condiţiile pe care mi le-am ales, vreo opt secole. Dacă intensific efortul, pot să-mi prelungesc existenţa, dar cred că nu are rost să-mi lungesc calvarul. Şi nici pe al vostru... "

„Nu puteţi să-i faceţi şi pe alţii să obţină această formă de energie miraculoasă?"

„Nu, nu pot. Şi nu vreau să încerc. Să transformi munca într-o formă de existenţă, e o prostie. Roca selenară din care am înghiţit un fragment, a furat-o Thomas Moro, colaboratorul meu, iar notiţele cu analize chimice le-am distrus... "

„E vorba despre Moro, celebrul fizician?!"

„Da, despre el este vorba. A venit la mine să-i analizez o rocă, adusă de pe Lună, cu ultimul zbor. Am crezut că e o rocă banală, dar, cum se întâmplă în filmele science-fiction de trei cenţi, nu era aşa. Era o rocă vie. După terminarea testelor spectrale şi analizelor chimice, m-a pus dracu' să ronţăi o bucăţică. Nu ştiu ce m-a împins să fac acest lucru; poate mirosul deosebit de plăcut, ameţitor. Avea gust bun şi am crezut că voi putea rezolva problema

hranei pentru cosmonauți, în special, şi pentru omenire, în general... A fost o greşeală. M-a apucat un râs demonic, o greață cumplită, dureri de cap şi, până nu am alergat aproape o sută de kilometri, nu mi-am revenit... După un timp, starea de agitație m-a cuprins din nou... Şi am ajuns, aici, la sfârşitul poveştii... "

O parte din ziarişti s-au apucat să tragă articole trăznet, iar alții s-au repezit pe urmele fizicianului Moro. I-au găsit mormântul în Japonia, unde s-a retras să-şi trăiască ultimele zile, după dispariția lui Nort. Ca toți membrii familiei sale, Thomas Moro s-a stins din cauza unei boli necunoscute, imposibil de diagnosticat.

Au fost devastate laboratoarele NASA, la dezastru participând şi o grămadă de funcționari sau paznici, mituiți de ziarişti. A fost descoperit şi laboratorul particular al lui Nort Abramovici, aflat în altă aripă a clădirii, dar hârtiile găsite, ca şi eşantioanele de roci selenare, selecționate şi clasificate în cele mai misterioase moduri, nu aveau nicio importanță.

Pietrele au fost mâncate de pomană; nu au dat celor prezenți niciun pic de energie în plus, ci doar dureri de burtă şi o stare de sfârşeală.

Rezultatul acestor adevărate cruciade a fost izbucnirea unor epidemii fără precedent. Pornind de la obişnuite dureri de burtă şi de cap, bolile s-au manifestat în cele mai diverse moduri, pe parcursul a mai multe generații, apoi au dispărut de la sine.

Nort a tras concluzia că, dacă tot ce i s-a întâmplat lui şi celor din jur e de natură extraterestră, omul nu este pre-

gătit pentru contact, că e nevoie de încă multă lâncezeală prin laboratoare şi zboruri cosmice de colo-colo, încă miliarde de ani.

Deoarece curiozitatea omului comun e una dintre principalele dimensiuni ale vieţii, valuri de locuitori, de pe toate continentele, au continuat să se îndrepte spre fântâna lui Nort. Au încercat să bea din apa scoasă, dar au rămas strâmbi de dezgust; era atât de sulfuroasă, încât nicio vieţuitoare n-ar fi putut trăi în ea. Totuşi, nu erau puţini cei care, înfrângându-şi sila şi tulburările digestive, sorbeau din apa, considerată de ei divină, în speranţa tămăduirii celor mai diverse boli sau măcar a purificării sufletului.

Casele din lemn au fost dărâmate şi în locul lor s-au ridicat altele, din beton şi sticlă. Au apărut, treptat, blocuri cu cincizeci de etaje, o sută, o mie, iar fântâna, coliba, carcasa de automobil şi Nort însuşi au rămas în mijlocul metropolei, insolit punct muzeal în aer liber.

Şoselele moderne, fabricile, reclamele luminoase, taxiurile zburătoare şi oamenii în costume autonome de zbor, ce roiau în jurul său, nu-l impresionau. Singura lui plăcere era să-şi amintească scene de acum câteva secole, din viaţa familiei lui, familie ai cărei descendenţi erau, acum, împrăştiaţi pe tot globul. Îi plăcea să privească soarele ca pe un semen, soare care, din cauza înălţimii blocurilor, nu îi apărea în faţa ochilor decât o oră pe zi, trimiţând o lumină palidă printre norii de fum roşietic.

A fost răpit de multe ori. Organizaţiile teroriste erau plătite de miliardari care credeau că pot scoate ceva de la

Nort pentru a-şi prelungi viaţa. L-au bătut şi interogat cu violenţă, cu disperare. Nu-i interesa decât subiectul referitor la rocile selenare şi fizicianul Moro.

Nort Abramovici a aşteptat răbdător moartea atentatorilor, alergând pe loc pentru a se menţine în formă, apoi s-a întors la fântână, punând din nou în mişcare roata de lemn. De mai multe ori, a fost eliberat de cei ce se declarau credincioşi, eliberările făcându-se după violente schimburi de focuri, ce se soldau cu mii de morţi. Organizaţi în secte de diverse orientări filosofice, credincioşii trăiau cu speranţa că va veni o zi când idolul lor îi va chema şi le va dezvălui secretul longevităţii.

Religia Nort era cea mai puternică şi mai cunoscută; ea milita pentru apropierea, pe cale paşnică, de secretul chimistului. Adepţii acestei religii se rugau la fântână şi se intoxicau bând din apa scoasă din puţ.

Deşi Nort nu şi-a dorit niciodată să aibă discipoli, oameni din toate colţurile lumii s-au îndreptat şi se îndreaptă, din ce în ce mai mulţi, spre deşertul din New Mexico. Îngenunchează în faţa simbolului lor viu, totuna cu noţiunile filosofice de tenacitate, muncă şi viaţă. Din toată vânzoleala profită sectele, care îşi umflă şi mai mult conturile din bănci.

Pe zeci de canale de televiziune se transmit emisiuni, 24 de ore din 24, toate închinate vieţii şi activităţii chimistului. Aici se pot auzi amănunte biografice, de multe ori scoase din mânecă, se dezbat probleme, se comentează declaraţii din tinereţe ale acestuia şi se deapănă amintiri, a căror abundenţă nu poate fi acoperită de tot sistemul informaţional al sateliţilor Pământului.

„De ce o fi populația atât de plictisită de mine?!", a întrebat, maliţios, într-un interviu televizat, preşedintele Statelor Unite, neuitând să precizeze că, fără cele câteva vorbe de laudă ale „omului din New Mexico", nu l-ar fi ales nimeni. El l-a numit pe Nort ca fiind singurul drept la replică, dat tot mai deselor cutremure din California şi inundațiilor din New York. L-a numit nemuritorul, în prezența căruia trebuie să ne simțim mici şi trecători, aşa cum suntem. „Dacă evreii l-au inventat pe Iisus şi l-au dăruit Europei, noi, americanii, l-am inventat pe Nort şi l-am dăruit lumii întregi", a încheiat preşedintele, apoteotic, arătând că tot mai multe firme, bănci şi oraşe îi poartă numele. Cele mai cunoscute sunt textilele cu numele lui; ciorapii Nort, căciulițele Nort, rochiile Nort, pălăriile Nort, sunt cunoscute şi purtate până în îndepărtata Românie.

Cei care nu l-au văzut niciodată în carne şi oase, aceştia fiind puțini pe glob, îşi fac un țel al vieții din strângerea banilor necesari unei călătorii în America. Vin, pleacă şi păstrează o vie amintire. Uneori, nu mai pleacă, incidentele armate din zonă fiind foarte dese. Membrii sectelor nortiene se consideră superiori celorlalți, dar timpul îi omoară la fel de banal ca şi pe vecinii lor, nenortienii. Foarte des, decedează înainte de vreme, bolnavi de diferite boli digestive, din cauza apei otrăvitoare a fântânii lui Nort, apă considerată sfântă.

Există şi secte care luptă împotriva credinței în nemuritor şi a celor ce o slujesc. Ei spun că sunt destule religii şi credințe, nu ne mai trebuie o credință în plus, față de

un om pe care îl doare în cot de tot şi de toate. Ei consideră că nortienii au atât de mult umor, încât riscă să se cunoască, atunci când şi-l pierd. Şi îi ajută să-şi piardă umorul; cu focuri de armă. La violenţă, nortienii răspund cu violenţă, în schimbul de focuri căzând şi oameni nevinovaţi.

Nenortienii sau antinortienii, cum vreţi să le spuneţi, afirmă că „omul din New Mexico", dacă ar vrea, ar putea să-i conducă pe credincioşii lui spre libertate, lumină sau orice altă noţiune frumoasă, dar nu are cum să-i ducă până acolo. Îi lasă în drum, un lung şir de morminte, şi îşi vede mai departe de fântâna lui şi de scosul apei puturoase.

Cei mai moderaţi admiratori ai marelui om spun că o religie sau o credinţă în plus sau în minus nu poate deranja pe nimeni. Ei ştiu că, de atâtea secole, de când scoate Nort apă, nimeni nu a fost pocnit de energia miraculoasă şi se resemnează că nici nu va fi pocnit vreodată. Ei au declarat monument internaţional ruinele casei din Erms, oraş de unde a plecat chimistul, cu buşteni pe capota automobilului, o grămadă de instrumente de măsură şi dulgherie, precum şi un portbagaj de conserve.

În Erms se odihnesc soţia, copiii şi foarte mulţi nepoţi şi strănepoţi. De multe ori i-a chemat la el, la fântână, dar, într-un târziu, s-a săturat de bărbaţii îngâmfaţi, musculoşi, copiii gălăgioşi sau moşnegii plicticoşi şi flecari, şi le-a interzis pelerinajul.

Din ce în ce mai rar îl cuprinde tristeţea, şi-o reprimă şi nu-şi lasă nicio secundă liberă pentru asta. Se uită la

apa scoasă din fântână, vărsată într-un jgheab, cum formează un pârâu firav, lung de câteva zeci de metri, scurgându-se într-unul din canalele colectoare ale marelui oraş numit Nort. Priveşte către peretele compact de sectanți, împinge pârghia fântânii şi tace.

OMUL PROVIDENȚIAL

Pe terasa din sticlă masivă se găsea foarte multă lume. Într-un colț, mai la marginea perdelei de gâze luminoase, care se luaseră de mâinile lor minuscule, pentru a forma o copertină deasă, aşezat pe scaunul care îşi modela forma după mişcările vremii, politicianul, monstru cu foarte multe capete, adormise.

Alături, la aceeaşi masă, un al doilea monstru vorbea continuu. Văzând că interlocutorul nu îl ascultă, capătul curiozității îi crescu brusc şi se înălță la şase metri deasupra mesei. Privind în jos, ridică cercetător o sprânceană, apoi capătul reveni la loc. În mare parte, era mulțumit. Prima parte a misiunii fusese îndeplinită. Spionul care reuşise să se metamorfozeze în băştinaş, luând forma unui monstru cumsecade, cu nenumărate capete, făcea parte dintr-o specie dizgrațioasă, care le invadase planeta. Mici, bipede, cu un singur capăt şi două escrescențe fragile, aceste stârpituri adaptate la lumină şi la o atmosferă bogată în oxigen, erau foarte periculoase; se puteau adapta şi la o atmosferă alcătuită exclusiv din amoniac. Putându-se transforma în orice altceva, se puteau adapta, practic, la orice mediu, lucru care le ajuta să se strecoare în cele mai înalte structuri politice ale planetei.

Acum, spionul dormea tun, dar nici lui, cel care reuşise să-i strecoare atâtea tipuri de somnifere în mâncăruri, nu-i era prea bine. În misiunea asta dificilă fusese nevoit să bea împreună cu duşmanul şi să debiteze tot felul de prostii, pentru a putea ascunde scopul pentru care îi căutase prietenia.

Neamintindu-şi prea bine ce spunea, îşi mută discursul în gurile câtorva capete periferice, să nu se prindă cei din jur ce voia să facă şi, din palmele mai multor excrescenţe telescopice cornoase, scoase înregistratorul magnetic şi îi reglă frecvenţele. Îl sprijini de un vas masiv, foarte aproape de capătul informaţional al celui din faţa sa, apoi se foi pe scaun.

Căutând o poziţie cât mai confortabilă, trase mai aproape farfuriile cu mâncăruri şi băuturi şi îşi băgă boturile peste tot. Îşi puse un set curat de şervete la fiecare gât, apoi, tacticos, cu mii de gesturi măsurate algoritmic, se apucă să mănânce şi să bea, privind pe ecranul înregistratorului de gânduri imaginile care treceau prin capul bipedului adormit, metamorfozat în monstru cu nenumărate capete, aşezate pe masă, care îl însoţea.

După câteva imagini înfiorătoare de la sfârşitul unei lupte cu o populaţie complet necunoscută şi mai primitivă decât cea a bipedelor, pe o planetă al cărui nume nu-l prinse, urmări parcursul monoton al unei călătorii interstelare.

Fiinţele cu două picioare erau oameni şi proveneau de pe o planetă suprapopulată, parţial iradiată de un astru incandescent, numită Pământ. Oamenii erau organizaţi

în regimente de menținere a păcii și, acolo, la ei acasă, puțină lume știa cu ce se ocupă militarii în realitate. Opinia publică era mințită că trupele execută misiuni de menținere a păcii pe alte continente când, de fapt, acestea ajunseseră deja în spațiul cosmic, mult mai departe de lumea de bază. Pe Pământ, ocupată cu supraviețuirea, populația era foarte puțin interesată de cucerirea unor stele noi.

Spionul adormit era colonel, purta numele R.S. Craian și nu era un combatant de rând; era chiar șeful unei misiuni expediționare de cucerire și aducere a mai multor planete locuite într-o federație inițiată de conducerea Pământului.

Privi ecranul înregistratorului magnetic și îl văzu pe colonel cum coboară din nava asolizată pe o planetă cu o atracție gravitațională mai mare decât a Pământului și cum ordonă unuia, numit locotenent, să analize aerul atmosferic.

Aerul nu era foarte toxic și cum cel mai apropiat oraș era la doar doi kilometri, bipedele renunțară la costumele autonome, încărcară aparatura și armamentul într-un vehicul de teren, teleghidat de un soldat, și porniră pe jos spre casele ce se vedeau în depărtare.

— Nu am luat corturi, nu am luat haine de schimb, nu am luat mâncare, nu am luat nimic cu noi, spuse locotenentul.

— Presupun că nu ne trebuie, spuse Craian. Orașul e locuit de umanoizi pașnici și neînarmați. Trebuie să se găsească un adăpost și ceva de mâncare pentru noi. Extratereștrii sunt tratați, în general, cu multă solicitudine,

dacă nu cu frică. Ar fi bine să vedem cum trăiesc şi ce mănâncă alte civilizaţii.

— Ar fi bine. Când avem de-a face cu ei, noi îi tratăm pe toţi cu respectul cuvenit unor fiinţe venite de foarte departe, dar ştiu eu dacă toţi umanoizii au bunul nostru simţ terestru?!

— Ar face bine să aibă. Ai trimis vreo echipă de cercetaşi?

— Am trimis trei echipe.

— Şi?!

— Nu s-au mai întors.

— Sper că le-ai luat costumele cu care ies în spaţiul interstelar.

— N-au vrut să dea jos costumele de cosmonaut. Au spus că nu e aerul destul de curat.

— Or fi speriat băştinaşii.

— Tot ce e posibil, dar suntem foarte aproape de primele aşezări şi nu am auzit niciun sunet care să provină de la vreun eventual scandal. Poate nici nu i-au băgat în seamă.

— Ba ne-au băgat în seamă, răspunse unul dintre cercetaşi la ultimele cuvinte ale locotenentului, apropiindu-se în fugă.

Expediţionarii puseseră mâna pe arme şi se pregăteau ca, la cea mai mică mişcare, să lichideze arătarea.

— Staţi, nu trageţi! Sunt eu, Cols, şeful celei de-a doua echipe de cercetaşi.

— Arăţi destul de rău, spuse locotenentul. Dacă nu eşti tu?

— Eu sunt. Scanați tăblița de identificare!

— Te-ai metamorfozat într-un hominid al locului, râse colonelul. Dacă n-ai avea pe tine uniforma regimentului nostru, te-aş confunda cu vreun ciudat de pe aici. Deci, aşa arată un băştinaş?

— Sigur. De vină e puterea noastră, a oamenilor, de a ne metamorfoza în orice. Am pierdut controlul şi ne-am metamorfozat cu toții în humanoizi locali. Cred că responsabilă de acest lucru este atracția gravitațională. Dacă mă uit mai bine, nici voi nu vă simțiți prea bine. Cred că m-ați luat pe mine ca model.

— Asta n-am mai pomenit, spuse locotenentul. Oricât de mare ar fi puterea noastră de adaptare, ne transformăm după model, nu după modelul modelului. Noroc că procesul e reversibil.

— Ei!?! îl îndemnă Craian pe cercetaş. Ce ne poți raporta?

— N-am ce povesti, spuse Cols. În frunte cu primarul, ne-au primit cu bucurie, au ascultat mesajul nostru de prietenie între civilizații şi ne-au trimis la plimbare.

— Cum adică?

— Cred că am picat într-un moment nepotrivit. Ne-au spus că sunt ocupați şi ne-au trimis să ne plimbăm şi să ne familiarizăm cu oraşul. S-a întâmplat ceva extraordinar aici, ceva atât de unic, încât noi am căzut pe locul doi.

— Ce nesimțiți! Nu-ți pică în fiecare zi oaspeți din altă galaxie, cum suntem noi. Ce putea fi atât de extraordinar?

— Sunt ocupați cu întâmpinarea unui om providențial, care, spun ei, îi va mântui. În oraş, a sosit un bărbat remarcabil, bun, inteligent, generos, peste măsură de înțelept.

— Ce legătură are asta cu noi?!

— Nu ştiu. E greu de găsit o explicație. Cred că e ceva din subconştientul lor colectiv. Poate îl aşteptau de două mii de ani şi ieri a ajuns în oraşul lor. Din cauza asta, aterizarea noastră nu mai reprezintă nimic.

— Ca să fie un om atât de important, trebuie să fi venit tot cu vreo navă cosmică, ceva. Nu putea să vină din pustiu, cu bâta în mână şi cu desaga pe umăr.

— O fi tâmpitul de Desmo. Ăsta ajunge întotdeauna unde nu trebuie, adică acolo unde trebuie să ajung eu.

— Imposibil. Nu am depistat nicio altă navă. Dacă ar fi fost Desmo, ar fi coborât, ca şi noi, cu o echipă de cercetători. Ăsta e singur şi nu e Desmo.

— Cum se numeşte omul lor providențial?

— Nu are niciun nume. Locuitorii spun că nici n-are nevoie să se numească în vreun fel.

— Ce poate fi aşa minunat la o persoană necunoscută, astfel încât un oraş întreg să nu bage în seamă coborârea unei nave cosmice din înaltul cerului?

— Face minuni. A vindecat bolnavi, s-a coborât la mintea săracilor. Stă pe marginea fântânii arteziene din centru şi vorbeşte despre modul cum va trebui luptat împotriva ipocriziei şi jocurilor politice murdare.

— Cred că ai băut, spuse colonelul. Dacă n-ai băut, înseamnă că lucrurile sunt mai complicate decât credem noi, iar eu nu le înțeleg.

— Nu ştiu, spuse cercetaşul. Dacă dumneavoastră nu înțelegeți abstractul, eu, nici atât. Tot ce e complicat, mă oboseşte; sunt un simplu militar. Am amețeli. Trebuie să mă aşez undeva.

Simțind că își pierde echilibrul, se sprijini cu spatele de vehiculul de marfă, abia trăgându-şi suflarea.

— Nu ne-au văzut când am survolat aşezarea?

— Ba da.

— S-or fi speriat.

— Deloc. Priviți-mă şi edificați-vă! Locuitorii sunt mai negricioşi decât noi, scheletici, au urechile mai mari, mai ascuțite, ochii ieşiți din orbite, atârnând pe afară. Sunt mai scunzi, dar, în general, seamănă cu noi. De fapt, îi puteți vedea chiar acolo.

Îi întinse binoclul şi îi arătă cu mâna de-a lungul unei străzi periferice, care, după ce ieşea dintre ultimele case ale cartierului, urca dealul nisipos şi o lua spre sud.

— Binoclul ăsta e în infraroşu, spuse colonelul. La ce îmi foloseşte? Nu se vede nimic. Din cauză că sunt mai mulți sori, aici e tot timpul ziuă.

— Rotiți chestia aia spre dreapta, spuse cercetaşul.

Deoarece nu se descurca, cercetaşul îi arătă cum se face, iar comandantului navei i se revelă un oraş mare, frumos şi liniştit, construit între dunele de nisip ale pustiului, peste care se aşternuse o pace adâncă.

— Nu am pretenția să fim primiți cu steaguri fluturânde, cu discursuri demagogice sau cu fanfara, dar ei nici nu se sinchisesc să vină până aici. Se plimbă de parcă nici n-ar fi auzit de întâlnirile de gradul 3. Odată la o mie de ani ajunge o expediție extraterestră în ținutul lor provincial, iar ei se fâțâie de parcă nici n-au auzit de străvechea civilizație pământeană.

— Nici n-au auzit. Acum, merg cu toții spre centru, să-l întâmpine pe omul acela al lor.

— Sunt profund dezamăgit, spuse colonelul. Voi ce ziceți, să mergem în oraş sau să ne urcăm în navă şi să plecăm?

— Ar fi bine să mai rămânem, spuse locotenentul. Vizităm oraşul, filmăm, culegem date, luăm probe de aer şi sol, suveniruri specifice zonei şi plecăm? Văd că de menținerea păcii are cine se ocupa.

— De ce nu au venit toți cercetaşii? Misiunea voastră s-a terminat.

— Ceilalți au fost curioşi să vadă omul ăsta providențial, atât de lăudat, spuse cercetaşul.

— De ce o fi ăsta aşa grozav, încât să eclipseze vizita epocală a unei nave cosmice? Vine din cer?

— Nu ştie nimeni. Spune ceva despre asta, despre un tată ceresc, despre zbor, dar e cam confuz în exprimare.

— Poate că umanoidul acela aşteptat de ei le va aduce mai multă linişte şi pace decât o companie expediționară a forțelor de menținere a păcii, spuse locotenentul.

— Le aduce pe dracu'! se enervă Craian.

— Poate vor să ne dea de înțeles că nu suntem doriți aici, spuse un sergent. Nimeni nu vine să-ți dea.

— Ce am putea noi să le dăm?! întrebă un al doilea sergent.

— Sfaturi.

— De sfaturi ne-am săturat cu toții, spuse comandantul expediționar. Să vedem ce le oferă individul ăla providențial, de îl aşteaptă cu atâta nerăbdare.

— Am înțeles că locuitorii acestui oraş sunt cam ocoliți de credință, iar ăsta, cu apucăturile lui mesianice, vrea să se sacrifice pentru ei şi să le redea sufletele pierdute şi dorința de a se înălța la cer, spuse cercetaşul.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem, să luăm nava şi să coborâm la marginea altui oraş, spuse un sergent.

— Asta e singura aşezare urbană mai răsărită de pe planetă, spuse colonelul. În rest, nu există decât oraşe mai mici, nesemnificative, şi minuscule aşezări temporare de nomazi, care se mişcă încolo şi încoace cu turmele lor de animale stranii, între aşezările urbane sau zonele mai înverzite dintre munți.

— Mergem pe următoarea planetă din grafic. Poate fi o lume mai bună, mai prietenoasă şi mai respectuoasă.

— Mergem în oraş! hotărî Craian. Vreau să am o discuție dură cu primarul şi să-i dau, în semn de bun rămas, un picior în fund.

Cercetaşul le arătă pe unde s-o ia, pe străduțele pustii, astfel încât să ajungă chiar pe platoul din fața primăriei.

Aşezat pe scară, în fața clădirii, îi aştepta o persoană la fel de negricioasă şi exoftalmică, cu urechi ascuțite şi înălțime mică, aşa cum era toată populația, dar mai gras.

— Presupun că tu eşti primarul, spuse colonelul în aparatul de tradus.

— Presupui bine.

— Vrem să facem câteva analize ale solului, apei şi aerului, câteva filmări şi plecăm.

— Ştiu ce vreți să faceți.

— Au mai fost pe aici expediții, cum este asta, a noastră?

— De când trăiesc eu, nu.

— Atunci, cum poți şti?!

— După cum scrie în cărți, voi, pământenii, ați mai fost pe aici. Dacă vreți, pot trimite pe cineva, să vă conducă la bibliotecă.

— Nu vrem.

— Chiar dacă n-ați fi fost pe aici şi chiar dacă n-ar fi fost nici alții ca voi, vă înscrieți în limitele normale ale imaginației, până la transformarea totală în ființe asemănătoare cu noi. Putem deduce foarte uşor ce aveți de gând să faceți.

— Zău?! Ce vrem să facem !?

— Vreți să interogați locuitorii oraşului în legătură cu omul providențial.

— Chiar aşa. Eşti telepat?

— Nu ştiu ce e aia.

— Ghiceşti gândurile?

— Nu. E doar o intuiție logică.

— Ca să aveți intuiții logice, trebuie să aveți un coeficient de inteligență foarte ridicat.

— Nu ne-am pus problema. Aşa cum voi nu vă înscrieți în tipare anatomo-fiziologice fixe, putând să vă transformați în orice, tot aşa, noi nu ne cramponăm de un coeficient de inteligență fix. Genetica nu ne dă voie.

— Asta e vrăjeală. Spune, mai bine, cum arată acest străin?!

— Greu de spus.

— De ce?

— Oamenii au păreri împărțite. Eu le împart. Când nu sunt eu, să le împart părerile, şi le împart singuri.

— Râzi de mine sau e traducerea proastă?

— Ia-o cum vrei, dar vezi că nu ți-am dat voie să filmezi!

La un semn al colonelului, operatorul opri camera de luat vederi aşezată pe vehiculul de mărfuri şi, mai calm, primarul îi spuse că străinul era, după părerea lui, un tip chipeş, blând şi cumsecade, cu o inteligență rară şi nemăsurată. Ochii lui aveau culoarea sorilor din jurul planetei, a nisipului, munților şi puținelor petice de pământ înverzit, dar cum arăta nu avea nicio importanță.

— Ba are foarte mare importanță, se enervă Craian. Dacă nu-l descrii tu, am să iau mărturii de la alții. Din ce mi-ai spus, poate să arate oricum.

— De ce nu mergi direct la el? Poți să-i iei şi un interviu, personal. Poți să-l şi filmezi.

— Pot să văd şi eu vreun caz de vindecare miraculoasă?

— Sigur: fiul meu. A scăpat de o infecție urâtă, instalată la un picior.

— Asta puteam să fac şi eu, nu numai orice şarlatan fără însuşiri. Avem antibiotice cu spectru foarte larg, valabile pentru lichidul sistemului circulator al oricărei specii.

— Eşti supărat pe cineva, care ți-a luat, din greşeală, rolul de cuceritor de noi teritorii, care a ajuns aici înaintea ta şi te-a făcut să te simți inutil şi mic, în fața oamenilor tăi?

— Deloc.

— Atunci, ce ai cu o populație, care, printr-o credință simplă, ar putea să mişte şi munții? Du-te în altă parte, cu metodele tale ştiințifice, cu tot! De douăzeci de secole aşteptăm acest om. Toți ne-am dorit să-l vedem şi să-l auzim, dar numai noi, cei de acum, avem şansa asta. El poate face

mai mult decât să rezolve nişte cazuri medicale extreme. Nu pentru vindecările astea miraculoase îl aşteptăm de atâtea secole.

— Eu cred că e o cacealma religioasă ca să-ți aperi bogățiile solului şi subsolului, spuse colonelul. Cred că ai fi în stare de blasfemie, minciună, înşelăciune, furt şi chiar crimă pentru a-ți atinge acest scop. Eşti un pragmatic autentic. Eşti un xenofob de tip special.

— Suntem o rasă limitată.

— Nu cred. Mai degrabă, doriți ca duşmanii voştri să nu afle că sunteți educați.

— În afară de faptul că am înregistrat 23 de cazuri de vindecări ale orbirii totale, 64 de cazuri de infecție, câteva cazuri de lepră, 21 de cazuri de boli pulmonare şi nu mai ştiu câte cazuri de orbire parțială, epilepsie, boli venerice sau cauzate de schizofrenie, eu nu pot vedea nimic. Vrem să fim lăsați în pace. Locuitorii oraşului meu au ceva bun şi decent în ei, iar tu vii să le strici rostul, vii să-ți bați joc. Nu ne poți face bine cu forța. Poate, dacă apăreați cu câteva zile mai devreme..., rezolvați cazurile astea şi, astfel, omul providențial avea mai mult timp să se concentreze asupra problemei pentru care îl aşteptam.

— Eşti obosit. Crezi că, dacă rămâneți săraci cu duhul, veți cuceri spațiul cosmic? După secole de aşteptare, întreaga ta rasă e obosită. Acum, când a venit şi un om providențial, şi trupele mele, să vă izbăvească de păcate, sunteți neliniştiți şi nu ştiți încotro s-o luați. Nu am venit să vă stric orânduielile, ci să vi le împlinesc. Sunt dispus să vă iert ignoranța.

— Tu eşti obosit. După luni întregi de călătorie prin spaţiu, în nostalgie şi singurătate, ai impresia că le ştii pe toate. Nouă ne e mai aproape cel ce a umblat şi a făcut foamea prin pustiu, decât voi, cei ce aţi bătut spaţiul interstelar. Ai face bine să te muţi pe o altă planetă, cu îndoielile şi minunile tale ştiinţifice, cu tot. Trebuie să laşi intactă demnitatea băştinaşilor planetei mele. Tu eşti epuizat. Nu poţi înţelege. Nu avem nevoie de iertarea ta. Avem nevoie să intrăm în orânduiala firească în care se găseau străbunii noştri, avem nevoie să zburăm.

— Văd că nu vrei să recunoşti stilul murdar, criminal, al şarlatanului din toate timpurile. Străluceşte ca o vâlvătaie, înconjurându-se de un nimb, răspândind cuvinte şi mângâieri tandre, aruncând în dreapta şi în stânga raze vindecătoare. Trezeşte-te! Noi suntem lumea reală, extratereştri reali şi ticăloşi, dar infinit mai puţin nocivi ca lumea de fantasme pe care v-aţi construit-o, de douăzeci de secole încoace. Dacă vreţi să zburaţi, acum e momentul; vă punem la dispoziţie întreaga tehnologie de construcţie a navelor.

Brusc, monstrul urlă de durere, se ridică de la masă, tuşi puternic şi se uită împrejur, speriat, lăcrimând din ochii a cel puţin douăzeci de capete şi blestemând aşchia osoasă ce i se înfipsese în mucoasa internă a unuia dintre nenumăratele gâtlejuri. Se aşează la loc, prefăcându-se că nu observă privirile întrebătoare ale celor de la mesele alăturate.

— Ce e cu noi?! Unde suntem? se auzi şi vocea unuia dintre capetele monstrului adormit, care ascundea în el spionul pământean.

— Suntem pe o terasă, la o băuturică, răspunse monstrul care nu dormea, acoperind înregistratorul magnetic cu palmele mai multor excrescențe telescopice cornoase, lipăind, demonstrativ, vinul din mai multe farfurii.

— Aha! Şi ce facem aici?

— Tu dormeai, iar eu luam masa şi vizionam un episod din viața şi existența noastră, a monştrilor politicii planetare. Cum se întâmplă de obicei, când acțiunea era mai interesantă, mi s-a pus un os într-unul din gâturi. Te-ai gândit să te trezeşti sau mai dormi?

— Mor de somn. Nu ştiu ce am.

— E de la băutură. Dacă vrei, pot extrage episodul. Când te trezeşti, îl poți viziona.

— La ce te uitai?

— La un fragment în care noi, monştrii, ajungem departe, pe o planetă necunoscută, la celălalt capăt al galaxiei, unde dăm peste un personaj enigmatic, cu foarte puține capete şi foarte puține picioare, un exemplar providențial, aşteptat de secole întregi, care, prin prezența lui, ne banalizează misiunea, îl minți. Tocmai eram curios să aflu dacă acesta face parte din populația autohtonă şi e vreun mutant, ceva, sau e proiectat acolo de altă civilizație.

— Ce prostie! Chestia asta cu personaje mesianice, providențiale, am întâlnit-o şi eu undeva.

— Cum te simți?

— Mi-au dispărut durerile capetelor, dar sunt mort de somn.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu.

— Atunci, dacă vrei să mai dormi, poate reuşesc şi eu să termin masa. Captivat de discuţiile dintre noi şi stârpiturile dintr-un oraş, am ajuns abia la felul doi.

Fără să mai spună o vorbă, spionul metamorfozat în monstru puse capătul vorbitor pe masă, în timp ce alte două capete îi alunecară sub masă, şi adormi pe loc.

Celălalt îi propti din nou înregistratorul în faţa unuia dintre ochii rămaşi deschişi şi îl repuse în funcţiune.

După câteva scene sângeroase, în care forţele terestre de apărare a păcii apărau pacea, urmări câteva minute certurile filmate ale lui R.S. Craian cu nevasta, într-un episod dinaintea plecării sale în spaţiu, apoi aparatul reuşi să se autoregleze şi să revină la prezenţa lui pe astrul unde dăduse peste vindecătorul misterios.

Urmat de trupele de menţinere a păcii, primarul şi câteva zeci de gură cască, înconjurând vehiculul de marfă, colonelul ajunsese în centru, în piaţa din faţa unui templu cu o arhitectură indefinită, unde se strânsese aproape jumătate din populaţia oraşului.

— Domnule primar, vă rog să ne salvaţi! strigă un bărbat mai gras decât cei din jur, ieşind din edificiul înalt şi somptuos. Un nebun a dat buzna peste noi, strigând că aceasta este casa lui şi, de acum încolo, o va numi casă de rugăciune. Auzi colo, să spună că am făcut din casa lui o peşteră de tâlhari! O peşteră de tâlhari a făcut el, răsturnând tarabele negustorilor şi mesele schimbătorilor de bani, dându-ne afară şi apucându-se să vindece orbi şi şchiopi acolo. Vrea să ne strice toate socotelile.

— Ce socoteli?! se miră edilul-şef.

— Dumneavoastră ne-ați închiriat spațiile din templu, că tot stătea degeaba clădirea şi se degrada, să facem şi noi un mic comerț sau cămătărie, iar acum a venit unul cu pretenția că edificiul e al său sau al tatălui său ceresc, n-am înțeles prea bine. Spune că are hotărâre judecătorească definitivă. Vă rog să-i spuneți să plece!

— Nu pot.

— De ce, mă rog?! Nu vă ajung banii pe care vi-i dăm?

— Nu e vorba de asta. Acesta este omul providențial. E o chestiune de principiu. Acesta e omul care, prin jertfa lui, ne va spăla de toate păcatele şi vom putea să zburăm din nou, cum făceau strămoşii noştri.

— Nu ştiu ca strămoşii noştri să fi zburat vreodată, spuse negustorul. Ştiu că alte civilizații au ajuns până la noi.

— Eşti orb. Dacă nici măcar proştilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat.

— Nu sunt orb deloc. Văd că începeți s-o luați pe urma celui care spune poveşti în templu şi afirmă că, dacă se întâmplă ceva important, nu e treaba noastră, ci a urmaşilor strămoşilor noştri!

— Adică a voastră, râse Craian.

— Chiar aşa, spuse negustorul. Noi suntem urmaşii strămoşilor noştri. Trecutul face parte doar din viitorul unora; aceia care ştiu din ce să şi-l croiască.

— N-ai reținut bine, spuse primarul. Trebuie să fie ceva legat de urmaşii urmaşilor noştri, adică de viitorime.

— Se poate. La câte a spus acolo, e loc de multe interpretări, dar dacă ziceți că prezența lui e o chestiune de principiu, putem să atacăm cu recurs hotărârea judecătorească.

— Justiția e oarbă şi are picioare scurte, spuse un alt negustor. Justiția e o minciună. În ziua de azi, nimic nu mai e bătut în cuie. Avem un contract de închiriere.

— Dacă ar fi arestat, am scăpa de prezența lui supărătoare, interveni un altul.

— Mandatul de arestare trebuie emis de un judecător.

— Îl arestează şi, după un timp, se întoarce înapoi. Cei care l-au aşteptat douăzeci de secole, îl mai pot aştepta puțin timp.

— Poate fi arestat de mai multe ori.

— Poate fi arestat de câte ori vrei, numai că mandatele de arestare se emit „doar de judecător". Judecătorii au închis Judecătoria şi au venit aici cu toții. S-au aşezat şi ascultă tâmpeniile mesianicului.

— Dacă templul a fost retrocedat celui atât de mult timp aşteptat, înseamnă că e al lui, spuse primarul. Să se mai îmbogățească şi alții.

— Parcă spuneai că e o chestiune de principiu, de izbăvire a rasei, nu de faptul că ar deschide ăsta o şcoală de literatură în templu.

— Lasă, că v-ați umflat de bani. Sunteți tot mai sferici şi tot mai chei.

— Sfericitatea şi calvița sunt consecințe firești ale evoluției ontogenetice a populației noastre. Nu are nimic a face cu negustoria. Câştigăm, plătim impozite; nu câştigăm, dăm faliment.

— Pentru voi câştigați.

— Nu pentru noi. Pentru generațiile viitoare sau pentru popor. Noi pentru popor vrem să ne îmbogățim; pen-

tru el ne sacrificăm liniştea şi timpul liber. Plătim impozite înrobitoare.

— E plăcerea voastră. Şi dacă aş vrea, tot nu v-aş putea ajuta. Legile noastre sunt neterminabile.

— Neterminate.

— Nu. Sunt neterminabile. Orice variantă a unei legi nu e nici măcar mulţumitoare; perfectă, nici atât.

— Vrea să transforme templul într-un loc de rugăciune, pentru toată lumea, unde să ne mai întâlnim şi noi, la câte o bârfă, nu să ne rugăm pe la colţuri, spuse un bărbat.

— Dar, aceasta nu foloseşte la nimic, spuse negustorul. S-a apucat să vorbească în pilde, dă cu tifla la toată lumea, iar populaţia stă cu gura căscată la el şi îi ascultă elucubraţiile. Cu vorbe meşteşugite, a pus la punct şi dăscălimea, care se credea tare deşteaptă. Când am ieşit, spunea ceva despre dreptate, credinţă, sacrificiu, iar pe noi, negustorii, ne-a scos din edificiu fără milă. Ce facem?

— Să ne rugăm! spuse primarul.

— Din rugăciuni, nu câştigă nimeni absolut nimic.

— Ba da. Hrană sufletească. De acum încolo, în loc să ne ducem la cumpărături, ne vom duce la biserică.

— Dacă n-ai bani, nu te poţi duce nici la cumpărături, nici la biserică.

— La biserică te poţi duce fără bani.

— Pe dracu'! se enervă negustorul. Nu dă odată bogăţia peste mine, că mă las de negustorie, mă îmbrac frumos şi mă duc la templu în fiecare dimineaţă. Trei ore înşir la rugăciuni. Credinţa e bună, dar să ai bani s-o întreţii.

— Nimic nu este absolut, spuse primarul. Confunzi credința cu religia. Din orice se poate câştiga ceva, iar religia, se ştie, e foarte bănoasă.

— Dar, religia asta sau cum îi spuneți dumneavoastră e abia la început. Până vă organizați, până scrieți un program, o dogmă, o doctrină, ceva, trece timp.

— Are dreptate, spuse colonelul. Cred că pierdem timpul.

Ordonă trupelor să facă drum prin mulțimea adunată afară şi păşi spre uşa principală a templului.

— Îndrăzniți! auzi o voce.

— Sigur că îndrăznesc, râse Craian. Ce te face să crezi că n-aş putea îndrăzni?

— Nu ştiu. Nu v-am întrebat dacă îndrăzniți; v-am spus să îndrăzniți. Eu am biruit lumea.

— Cred că, mai degrabă, ai amețit-o, spuse colonelul.

— Îndrăzniți să nu vă opuneți, vă zic vouă! S-au mai opus şi alții. Violența creează violență. Nonviolența creează credință, spuse propovăduitorul.

— Cred că am să mă opun puțin, cu voia dumneavoastră. Am să mă opun eroismului de a nu face nicio brânză. Suntem militari şi avem nevoie de obiectul muncii, care este violența. Nu avem nevoie de arma adevărului. Arma noastră adevărată e adevărul însuşi.

— Adevărul nu trebuie căutat aici, spuse omul providențial. Planeta asta a ajuns în iarna existenței sale politice. Toată lumea se gândeşte la această mică zeitate, care este kilocaloria.

— Dacă spui că o planetă ca asta, luminată tot timpul, are probleme cu kilocaloria, înseamnă că nu ai fost nicio-

dată pe Pământ, unde penuria de energie atinge pragul critic.

— Nu ştiu cum e la voi, dar aici, ca urmare a scăderii economice, capitalul electoral s-a dus de-a dura, zi de zi, tot mai mult, iar cetăţenii au început să gândească sacadat, în timp ce sparg în dinţi seminţe de fructe de agaru şi aruncă cojile pe jos. Simbol al suprarealismului semnificant, acest oraş a devenit, din cauza unei atât de mari lipse de civilizaţie, tot mai absurd; străzile sunt udate după ploaie, gardurile din jurul clădirilor sunt făcute din resturi vegetale, se dau aprobări de construcţie a vilelor pe platforme de gunoi sau chiar în mijlocul drumului. Bătrâni sau tineri, locuitorii îşi scuipă ura şi bacteriile salivare pe geam, în capul altora, pe bulevardele largi trece vântul pustiului, dintr-o parte în alta, ca prin nişte tuburi de orgă. Legile sunt proaste, clădirile sunt neterminate, hoţii sunt protejaţi de şefii lor, să nu se spetească muncind...

— În orice societate e aşa, spuse colonelul. Atâta timp cât e predat la termen, nimic nu e prea mult. Dacă hoţii n-ar fi protejaţi, de la cine ar mai fura oamenii cinstiţi? Hoţii au banii. Pe Pământ, s-a dat chiar şi o lege a corupţiei generalizate.

— Am presupus eu că nu e ceva în regulă cu tine. Unde ai mai pomenit ca ţăranii să vină în oraş pentru a cumpăra alimente sau alte lucruri necesare traiului, să vândă vreun animal slab sau vreun vecin?

— Nu ştiu. Eu văd că aduc o notă de prospeţime, că aceasta înfrumuseţează locul. Îmbrăcaţi în frumoase costume populare, vin şi ei la oraş să-şi mai tragă sufletul

îmbâcsit de praful câmpiei deşertice sau să se reculeagă lângă statuile strămoşilor. Lângă primărie, în stânga, în spatele unui teatru, se găseşte o rotondă formată din soclurile notabilităților trecutului, dar nu e, propriu zis, o rotondă pentru că personalitățile nu sunt aşezate în cerc, ci total aiurea. Ce să semnifice asta?

— Or fi fost aşezați aşa cum au trăit: unul mai încoace, altul mai încolo, spuse propovăduitorul.

— De ce zici că, în afară de animale, țăranii îşi vând şi vecinii?

— De neam prost ce sunt. Vor şi ei să aibă un aparat de opresiune puternic, care să-i apere de hoți, dar acesta nu e decât o copie din cărți, cu agenți slab pregătiți. Din cauza asta, când vreun țăran are necaz pe un altul, inventează ceva la adresa lui şi îl reclamă forțelor opresoare. Acestea sunt bucuroase că au ce lucra, să-şi scoată salariul, şi, în felul ăsta, orăşenii sunt protejați; nu mai sunt nevoiți să se pârască între ei. Cu ajutorul țăranilor arestați, forțele aparatului opresor încearcă, gratie cu gratie, să construiască o viață mai bună.

— Dacă promiți cetățenilor o viață mai bună, înseamnă că, implicit, recunoşti faptul că aceştia n-au dus niciodată o viață mai bună. De ce aparat opresor? De ce nu protector? întrebă Craian.

— Am văzut că are mai mult un caracter de proximitate.

— Adică de prevenție.

— Cam aşa ceva, spuse propovăduitorul. În orice caz, opresoare, de proximitate, de protecție sau ce-o fi, poliția asta se rezumă doar la a da sfaturi. Pentru a nu deveni

victimele tâlhăriilor, ea recomandă cetățenilor să nu poarte bijuterii la vedere, ci să-şi procure pulovere pe gât, chiar dacă e o vreme înăbuşitoare. Pentru a nu etala inelele, le recomandă să-şi pună mănuşi, iar dacă nu se găsesc în magazine, pentru că avem de-a face cu un oraş tropical, spun că merg şi mănuşile chirurgicale. Dacă locuitorilor le e prea cald, le indică să ascundă bijuteriile în borsete, genți, serviete, pungi de plastic sau ciorapi şi să nu țină în păr agrafele din metale prețioase sau pe chelie tichii cu mărgăritare. Le recomandă să evite locurile ferite şi umbroase, deoarece hoții sunt şi ei oameni şi nu văd prin colțuri întunecoase. Le recomandă să evite locurile puțin aglomerate, deoarece hoții sunt învățați să fure la înghesuială sau la cozi; n-o să se apuce cineva să le strice reflexele condiționate, exersate cu sudoarea frunții. Le recomandă cetățenilor, când pleacă de acasă, să verifice de mai multe ori dacă sunt urmăriți, cu specificarea că, dacă sunt orgolioşi şi nu îi urmăreşte nici măcar un hoț, să mai încerce. Le recomandă să strângă geanta sau borseta la piept, celelalte mâini ajungându-le să ducă plasa cu zarzavaturi sau copilul de mână. Recomandă cetățeanului să strige după ajutor, dar mai tare, indicând hoții care se indică între ei sau chiar pe respectivul. Şi hoții s-au învățat să strige după ajutor. Dacă cineva este atacat, pasivitatea nu este o atitudine recomandabilă. Se recomandă flotări, răsuciri, aplecări şi rotiri de brațe pentru menținerea unei bune condiții fizice. Atunci când agresorul vrea să treacă strada pe cineva, trebuie ca respectivul să se împotrivească din toate puterile; nu trebuie să fie jefuit pe trece-

rea de pietoni. Pentru ca agresorul să nu considere cetățeanul o victimă sigură sau, în limbajul lui, să-l ia de fraier, mai ales când agresorul e format din 3 indivizi ai unei specii de doi metri pe doi, cetățeanul trebuie să strige din toate puterile; poate exersa acasă, cu odraslele. Nu este nicio ruşine să strigi după ajutor, în asemenea împrejurări. În cazul unui atac, se recomandă o reacție promptă şi cu forță; oricât ar fi de ocupat, hoțul a învățat de la polițişti arta resuscitării. Se recomandă încercarea atragerii atenției celor din jur, țipând, vorbind tare sau lovindu-l pe agresor, că el e agresorul. Dacă sunt atacate, persoanele pot folosi orice obiect avut la îndemână: sacoşă, pantof, spray. Cerşind şi furând în oraşe mai civilizate decât acesta, răufăcătorilor le repugnă mahalagismele şi fug. De mirosul spray-urilor autohtone, fug îngroziți. Dacă un agresor doreşte să lovească o persoană, el o va face indiferent dacă aceasta opune sau nu rezistență, aşa că: ce rost mai are? Ce trebuie să faceți pentru a uşura munca forțelor opresoare? Ori de câte ori cineva e victima unui atac, să le contacteze cât mai repede. Dacă i s-a furat chiar telefonul mobil, să roage pe hoț să facă acest lucru; hoții ținuturilor civilizate sunt civilizați. Refuzând să depună reclamație, deoarece nu a văzut bine hoțul, cetățeanul ajută infractorul să comită şi alte infracțiuni. Dacă depune reclamație, e felicitat pentru spirit civic; ajută hoțul să se recalifice, să-i dea foc la casă, contribuind astfel la dezvoltarea sectorului construcțiilor. Liniştea şi siguranța de care avem nevoie le putem asigura doar împreună. Polițistul aparatului opresor urmăreşte cu atenție ca toți cei vizați

să facă tot ce li s-a recomandat. Dacă cetățeanul e încăpățânat şi nu se conformează, cu prima ocazie, este amendat.

— Asta e bășcălie la adresa organelor de ordine, spuse colonelul.

— Aşa am auzit, aşa ți-am spus. Ei iau în serios lucrurile astea.

— Acum, depinde de nivelul de seriozitate al locului. Până la urmă, orice orăşean are la bază un țăran. Țăranii vin în oraş, la cumpărături, şi se califică la locul de muncă, uitând să se mai întoarcă acasă. Această uitare îi ține câteva zeci de ani şi, uneori, toată viața. Nişte neserioşi.

— La oraş, învață să muncească organizat, spuse propovăduitorul.

— Da, dar când văd că unii dintre ei pot să muncească organizat şi să câştige uşor, țăranilor de la țară li se face lehamite de muncă. Agricultura suferă, suferă şi industria.

— Nu cred că au nevoie de sfaturile tale.

— Nici de ale tale, spuse Craian.

— Oraşul poate merge şi singur mai departe.

— Da, dar cineva trebuie, din când în când, s-o ia înainte.

— Am dedus că, înainte de venirea noastră, sărbătoreau ceva, spuse colonelul.

— Da. Sărbătoresc „Zilele oraşului". Deşi acestea nu sunt decât un pretext pentru a vedea ce mai fac orăşenii şi de ce, m-am înscris şi eu, cu pildele mele, în programul de manifestări culturale. Zilele urbei sunt numărate.

— Cum adică? I-ai pus pe ăştia din templu să le numere şi le-ai făcut program anticipativ?

— Nu, nu m-am încurcat în speculații, spuse propovăduitorul. Am vrut să afirm că sunt fix şapte zile ale oraşului, conform programului de activități; deci, sunt numărate şi oricine sau oricum le-ar număra, ies tot şapte.

— Nici eu n-am vrut să mă lansez în speculații, spuse colonelul. Am vrut să sugerez faptul că nu poți număra nicio zi în condițiile în care e tot timpul ziuă. Planeta asta are mai mulți sori, astfel încât e luminată toată ziua.

— Trebuie să existe un sistem convențional de măsurare a timpului, spuse cel mult aşteptat.

— Dacă aşteaptă de douăzeci de secole venirea ta, cum spune primarul, înseamnă că au secole. Dacă au organizat „Zilele oraşului", iar acestea sunt în număr de şapte, cum spui tu, înseamnă că au zile.

— Vezi? Aparatele voastre ce spun?

— Aparatele noastre spun că măsoară timpul ca pământenii, ceea ce înseamnă că au mai luat legătura cu noi, dar secundele, orele, zilele, anii şi secolele sunt mai scurte ca pe Pământ, spuse Craian.

— Atunci, care e necazul?

— La noi, expresia „zilele îți sunt numărate" exprimă un iminent sfârşit. După cum te-ai exprimat, credem că prezici vreun cataclism sau chiar sfârşitul lumii.

— Prezic şi un cataclism, dar nu va fi un cataclism natural, spuse cel ales. Va fi un pogrom; vor muri mulți băştinaşi. Nu va fi sfârşitul lumii atâta timp cât nu s-a terminat nici facerea lumii sau, mă rog, facerea fiecărei lumi în parte. Va fi doar sfârşitul unei lumi.

— Care ar putea fi aceea?

— Oraşul ăsta.

— Zău?! se miră colonelul. Cine ar putea fi dobitocul care să producă un omor în masă într-o aglomerare urbană ca asta?

— Poate tu, poate altul.

— În privința mea, e exclus. Eu sunt venit cu trupe de menținere a păcii.

— Am văzut, spuse propovăduitorul. Unii mențin pacea cu arma în mână.

— Nu am nimic cu locuitorii oraşului, mai ales acum, când sunt în sărbătoare.

— Poate ai ceva cu mine.

— N-aş putea spune că-mi eşti simpatic, dar nu am nimic cu tine, mai ales acum, la acest binecuvântat ceas, când sunt cu toții atât de bine dispuşi, spuse Craian. Atmosfera de sărbătoare e aerul în care toată lumea are dreptate. Populația are sau nu are conducătorii pe care îi merită, conducătorii au sau nu au populația pe care o merită, dar cu toții trebuie să ştie acest lucru. Nu-l pot afla decât la ceas de bucurie bine disimulată, acțiuni enologice, de ecografie şi folclor negru.

— Etnografie.

— Poftim?

— Ai spus ecografie. Presupun că ai vrut să pronunți cuvântul etnografie, spuse cel ales.

— E posibil. Să mă scuzi! Oricum, mă gândeam la ceva mai profund, mai introspectiv. La ceas de veselie, cine nu e cu noi e cam aşa. Bucuroşi că vor putea să stea o clipă, chiar şi proletarii mejdinei mai uită să urmărească repar-

titoarele de căldură, picătura de apă sau drămuirea surâsului. Îmbrăcați în hainele cele bune, de firmă, cu găuri şi petice, acum copiii sunt instruiți că, dacă nu sunt cuminți, sucesc gâtul animalelor de casă, aruncă guma de mestecat pe jos, ascultă muzică rău famată, se descalță în fața primăriei sau dau cu pietre după handicapați, îi fac părinții lor directori, la firmele lor, cu care se găsesc în incompatibilitate, conform adevăratelor declarații de avere. Profesorii uită că au rămas în urmă cu lecturile şi se pregătesc să înfrunte încă un an şcolar de greve; de veacuri, aşteaptă să treacă vremea, să vină şi vremea lor. Între timp, cei care au avut puterea să înțeleagă ceva au înțeles demult tot ce era de înțeles; cei care nu au nicio putere nu au niciun interes să înțeleagă ceva, nefiindu-le de niciun folos. Omul la distracție se cunoaşte, când cedează cine-i mai deştept: scaunul. În rest: oale şi ulcele, spiciuri, dansuri, tromboane, tobe, băutură, stadioane.

— Ăştia nu sunt oameni, spuse propovăduitorul.

— Sunt cam negricioşi, dar seamănă mult cu noi. Noi, pământenii, luăm foarte uşor forma lor. Tu ce eşti? întrebă colonelul. Nu-ți pot scana profilul psiho-somatic.

— Sunt fiul unui tată ceresc.

— Venind din cer şi fiind fiii câte unui tată, mai bun sau mai rău, cu toții suntem fiii vreunui tată ceresc. De unde vii?

— Vin de oriunde vrei, spuse cel ales.

— Bine, lasă! Dacă nu vrei, nu spui.

— Nu e deloc amuzant. E trist. Aş fi vrut să nu fiu nevoit să vin aici, unde până şi sărăcia e contorizată, iar

luxul nu e compensat decât prin mizerie morală. Abia acum, în ceas de sărbătoare, vedem că locuitorii oraşului supravieţuiesc în orice condiţii: unii supravieţuiesc în condiţii de lux, alţii în lipsa totală a acestuia.

— E mult rău pe această lume, spuse Craian. Politica se face prin jocul la două capete; la un capăt, bătrânii, iar tinerii, la celălalt capăt. În timp ce un capăt doarme, celălalt se gândeşte la asta. În timp ce un capăt fură, celălalt numără banii. În timp ce un capăt se odihneşte, altul pune de-o hărţuială sexuală. În timp ce un capăt comandă munca, celălalt face o analiză obiectivă. În timp ce unul comandă convingerea de la individ la individ, celălalt comandă convingerea organismelor internaţionale. În timp ce la un cap se comandă cine merge în străinătate pe banii contribuabilului, altul comandă brambureala de pe culoarele instituţiilor. Într-un singur punct, liderii se găsesc în consens; sunt de acord ca toţi conducătorii să se afle în vârful ierarhiei politice.

— Şi te-ai gândit să-i împaci tu? întrebă cel ales.

— N-am venit să împac pe nimeni. Vreau doar să menţin echilibrul precar numit pace.

— Treaba mea e să picur pacea în interiorul fiecăruia, să-l împac pe fiecare cu sine însuşi. Am venit să-i mântui şi să le redau setea de zbor. Dacă este nevoie, mă şi sacrific pentru asta.

— Cred că va fi nevoie, spuse colonelul.

— Cum adică? De unde ştii? Tu eşti un fals prooroc.

— Fals sau adevărat, cred ar fi bine să-i iei pe aceia pe care i-ai convins că tu eşti cel care le va obţine iertarea pentru toate păcatele şi s-o ştergi.

— Vrei să mă omori? întrebă propovăduitorul.
— Numai dacă va fi nevoie.
— Am ştiut eu. Cred că va fi nevoie.
— De ce spui asta?! se miră Craian.
— Pentru că nu vreau să mă mişc.
— Facă-se voia ta!
— E neconstituțional ce vrei să faci, spuse cel ales.
— Ia mai lasă-mă în pace cu Constituția! Constituția e cum şi-o face fiecare. Fiecare şi-o face după cum i-e felul, astfel încât să-i satisfacă interesele de moment. S-a dovedit faptul că o Constituție nu este legea de bază a unei planete, ci este dată sau modificată după cum o cer interesele de moment ale uneia sau alteia dintre conduceri. Din timpuri imemoriale şi până azi, n-am făcut decât să ne întărim convingerea că orice Constituție am avea, trebuie s-o respecte doar cei care nu sunt la putere. La modul de gândire pământean, prin care se consideră că e constituțional ca, dacă ai pâinea şi cuțitul, să faci ce vrei şi să respecți doar legile care îți convin, astrul nostru este democratic. În realitate, nu e democrație atunci când Puterea îşi pavează o Curte Constituțională doar cu oamenii ei. E şi normal ca aceştia să spună că tot ce fac stăpânii lor e constituțional. O Constituție poate fi oricât de bună sau oricât de rea; acest lucru e neinteresant. Interesant e ca această lege să concorde cu interesele conducerii de moment. Când a fost votată ultima lege fundamentală a planetei Pământ, presa ne-a bătut la cap că avem nevoie de o nouă Constituție; presa guvernării din acel moment. Asta, deoarece, spuneau ei, cea dinainte era una a tranzi-

ției, a nevoii unei ordini noi, dar noua Constituție, aceea pe care trebuia s-o votăm noi, trebuia să fie, în plus, una a durabilității, a stabilității, a valabilității pe termen lung şi foarte lung. Era şi normal ca specialiştii în drept constituțional să vorbească despre durabilitate, deoarece credeau ca rămânerea lor la putere să fie durabilă, stabilă şi pe termen foarte lung. Stabilitatea la putere creează obişnuință şi speranță într-o conducere cât mai lungă. Am văzut cu toții, Constituția dinainte, ca şi cea propusă votării, a fost una a tranziției către polarizarea societății în foarte săraci şi foarte bogați. Nevoia de ordine nouă continuă şi azi, spre durabilitatea noii ordini a mafiei instituționalizate şi nevoilor ei. Noua Constituție nu a făcut altceva decât să ne promită durabilitate, stabilitate şi valabilitate, pe termen lung şi foarte lung, adică până la Sfântul Aşteaptă al integrării noastre în Uniunea Intergalactică. Până atunci, durabilă, stabilă şi valabilă nu va fi decât o stare anormală de lucruri, acea ordine nouă promovată de Constituția supusă votului universal. Pentru asta, ni s-au înşirat nişte principii considerate universal valabile. Ni s-a spus că vom vota pluralismul politic, într-un moment în care ne-am apropiat foarte mult de partidul-astru şi ne aşteptam la măsuri represive contra celor care nu voiau această stare de lucruri. Ni s-a spus să votăm separația şi echilibrul puterilor în stat, în momentul în care imixtiunea politicii clientelare s-a generalizat la nivelul tuturor puterilor planetei. Ce liberă inițiativă să ai când fiscalitatea, birocrația, sistemul inchizițional de control, privatizarea de fațadă şi concurența neloială nu-ți permit

acest lucru? Ce proprietate privată să mai garanteze Noua Constituție când proprietatea, în majoritatea ei, a fost vândută îmbogățiților post-electorali sau acaparată prin mijloace mafiote, de sus în jos, până la un anumit nivel, de foşti activişti de partid, de foştii ofițeri ai forțelor de menținere a ordinii, politicieni şi odraslele lor?! Consacrarea rolului patronatelor în societatea pământeană se referă la patronii de carton şi baronii locali, care exact de asta mai au nevoie pentru a duce astrul la ruină, de consacrare. Cei care ar fi putut fi patroni adevărați, oamenii cu bani, au dat de mlaştina legislativă şi s-au dezumflat, iar cei care ar fi putut avea inteligența necesară pentru o afacere reală, în interior, n-au avut banii parveniților, inginerilor financiari sau ai veşnic reeşalonaților. Să vedem, cine o să mai lucreze la consacrarea rolului patronatelor de circumstanță?! Specializarea Camerelor legislative şi menținerea egalității în atribuții sunt formulări ce intră în domeniul contradicțiilor în termeni. Ori e „specializare", ori e „egalitate". Şi aşa fiind, prea mare încredere în Parlament oamenii nu mai au; văzând de ce sunt în stare aleşii lor în a introduce legi interpretabile şi a-şi urmări doar interesele personale, s-au cam scârbit. Chiar şi aşa, interpretabile, legile s-au aplicat, fiind împănate cu tot felul de hotărâri şi ordonanțe guvernamentale. Chiar Constituția dinainte a fost călcată în picioare, de nenumărate ori, în funcție de interesele personale ale unei pături de îmbogățiți peste noapte. Conducătorii îmbogățiți s-au mai schimbat, dar avantajele obținute le-au rămas. Eliminarea procesului medierii şi întrunirea în şedință comună

a celor două Camere pentru rezolvarea divergențelor neconciliate în faza medierii este tot o formulare ambiguă şi nefericită, care conține o contradicție în termeni. Dacă se vorbeşte de „rezolvarea divergențelor neconciliate în faza medierii", ce „eliminare" a procesului medierii mai e aia?! Dacă ar fi real şi s-ar mai îngrădi autoritatea preşedintelui, în favoarea Parlamentului, nu e nimeni nebun să creadă că acest lucru poate fi pus în practică, în condițiile medievale în care trăim, spuse colonelul.

— Ce sunt „condițiile medievale"? întrebă cel ales.

— În trecut, a existat o perioadă de timp, în istoria Pământului, când conducerea societății era autoritară şi discreționară. Dacă avea putere, făcea fiecare ce voia. Acum, e la fel; doar condițiile tehnico-ştiințifice s-au schimbat.

— Interesant. Spune mai departe! Nici eu n-aş fi putut vorbi aşa frumos despre Constituție.

— Ce vrei să ştii? întrebă Craian.

— Spune-mi, de exemplu, ceva despre restrângerea imunității parlamentare!

— La noi, diminuarea imunității parlamentarilor e o formulare ambiguă. Cum adică să se „restrângă", atunci când nici „ridicarea imunității" nu are vreun sens?! Cu imunitatea „restrânsă" sau „ridicată", parlamentarii se comportă discreționar în teritoriu şi îşi văd de afacerile lor, peste capetele aleşilor locali, împreună cu aceştia, pe linie de partid, şi în contradicție cu funcția de aleşi ai poporului. În condițiile unui preconizat partid-planetă, tot mai acaparator, limitarea regimului ordonanțelor de urgență ale guvernului e şi ea tot o formulare prea vagă, ca

şi restrângerea imunităţii parlamentare. Nu sunt interzise ordonanţele, ci li se limitează regimul, conform Noii Constituţii. Odată votate de majoritatea partidului de la putere, cu un regim limitat sau nu, ordonanţele produc efecte. Fiind date pentru a avantaja un grup restrâns de potentaţi, ordonanţele exagerează unele articole de lege şi, de multe ori, contravin legilor. O ţesătură densă de ordonanţe, cunoscută doar de cei ce au timp să le citească, produce o birocraţie kafkiană, ce goneşte investitorii.

— Ce fel de birocraţie e asta, birocraţia kafkiană? întrebă propovăduitorul.

— O birocraţie descrisă de un scriitor: stufoasă, cu un aparat birocratic supradimensionat, care frizează absurdul.

— O birocraţie imaginară.

— Nu. E o birocraţie reală, spuse colonelul. Scriitorul n-a făcut altceva decât s-o descrie, să îngroaşe puţin liniile principale şi să creeze un scenariu.

— Prin definiţie, birocraţia e stufoasă.

— Nu. Pe Pământ, se consideră că birocraţia poate avea şi un caracter benefic, dacă e bine controlată, ca şi demagogia.

— Interesantă societate, spuse cel ales.

— Foarte interesantă, dar nu ţi-ai dori să trăieşti în ea. Pe planeta de unde venim noi, societatea merge la fel de prost şi cu preşedinte şi fără. Prin ultima Constituţie votată, şi-a prelungit mandatul până la 5 ani. Nu a fost nevoie să fie corupt de putere; vine corupt gata la putere. Că ar fi 4, că ar fi 5 ani, preşedinţii pământeni de până

acum au fost votați doar pe criteriul schimbării cu orice preț și al speranței deșarte. Nu s-a născut omul providențial, pentru un regim nou, și nici nu se poate educa unul, pe un astru aflat la răscruce de furtuni solare. Cum să se producă întărirea controlului Parlamentului asupra Guvernului dacă se preconizează ca puterea să fie reluată de același partid, care se află și acum la putere?! Câștigând alegerile, partidul de acum, emanație a fostului partid conducător, și-a întărit și mai mult poziția și va deveni exact ce se preconizează: adevărat partid-planetă. În acest moment, partidul conducător dictează Guvernului și Parlamentului. Când va recâștiga alegerile, politica de dictat a partidului de guvernământ și a Guvernului către Parlament se va exacerba. Care „control" al Parlamentului asupra Guvernului? Și apoi, ce control poate institui Parlamentul atunci când e bombardat cu ordonanțe de urgență în vacanța parlamentară; noua constituție ne spune că, dacă actul normativ nu e luat în discuție în 30 de zile, „se consideră adoptat". Curat control parlamentar asupra guvernului! Precizarea mai concludentă a drepturilor persoanelor aparținând minorităților e tot o gogoașă pe care n-o înghite nici populația majoritară, nici vreo minoritate. Minoritățile au aceleași drepturi cu populația majoritară și ceva în plus: dreptul de statut de minoritar, dreptul de a ne fura din buzunare, dreptul de a cumpăra suprafețe de teren la noi și altele. Deci, nu minoritarii sunt discriminați, ci majoritarii. Pământenii n-au auzit de „discriminarea pozitivă", concept modern și cunoscut în toate lumile civilizate. Uneori, nici minoritarii nu vor să se bage în cârd cu populația terestră.

— Ce minorități aveți?

— Pe Pământ, avem comunități întregi de extratereştri monstruoşi, ființe venite de aiurea, de pe alte planete locuibile, spuse colonelul. Spre deosebire de oameni, care se adaptează la orice, sunt ființe neadaptabile; cu ele nu se poate discuta, fiind, uneori, invizibile. În condiții subpământene, sub scoarța Pământului, trăiesc şi muncesc nenumărate grupuri de femei transformate genetic, care transpiră scoțând minereuri.

— Ce sunt femeile?

— Reprezentantele de sex feminin ale populației pământene. Ce, ăştia nu au reprezentantele lor de sex feminin?!

— Nu au, spuse propovăduitorul.

Craian privi atent şi, pentru prima dată, observă că nu erau decât exemplare de sex masculin în jurul lor.

— Nu se poate. Unde sunt femeile?

— Nu ştiu ce sunt alea, spuse cel ales.

— Cum nu ştii, se miră colonelul. Primarul are un fiu vindecat de tine. Cu cine îl are?

— Cu nimeni.

— Cu nimeni?! Cum adică? L-a făcut singur?

— Nu l-a făcut el, spuse propovăduitorul.

— Adică are un fiu nefăcut de el, darămite făcut de el cu o femelă?

— Exact.

— L-a înfiat?! întrebă colonelul.

— Nu. E fiul lui.

— Pe aici, pică odraslele din cer?

— Exact, spuse cel ales.

Colonelul se uită către locotenent, iar acesta făcu semn unui sergent că nu e ceva în regulă cu aparatul de tradus.

— Traducătorul merge foarte bine, spuse sergentul.

— Vrei să spui că am înțeles bine ce îmi spune omul lor providențial?!

— Da. Se pare că nu au femei.

— Când am văzut că nu sunt reprezentante de sex feminin pe străzi sau aici, în fața templului, am crezut că sunt o rasă inferioară, cum sunt la noi grupurile etnice cu bărbați care țin mai multe neveste încuiate în casă. De aici, până la a nu avea deloc, e totuşi o cale. Cum se înmulțesc?

— Nu vor să spună.

— Sunt o grămadă de copii în jur, spuse colonelul.

— Numai de sex masculin, spuse locotenentul.

— Indiferent fiii cui suntem, cu toții suntem fiii aceluiaşi tată ceresc, spuse izbăvitorul.

— Zău?! Foarte ciudat. Tu nu prea semeni cu ei. Eşti mutant?

— Orice e posibil, dar fără importanță.

— E ceva important? întrebă Craian.

— Sigur. Cel mai important lucru e menirea mea de a izbăvi de păcate acest popor.

— După părerea mea, poți să-i izbăveşti cât vrei. M-a şocat puțin faptul că, în timp ce îți vorbeam de minoritățile Pământului şi de reflectarea doleanțelor lor în Constituție, aflu că populația acestei planete nu are nici măcar o minoritate sexuală.

— Astrul tău are o minoritate sexuală?! se miră izbăvitorul.

— E mai complicat de explicat. Femeile sunt, într-un anumit fel, minoritate sexuală, dar nu peste tot. În unele locuri, sunt egale cu bărbații, participând în mod egal la perpetuarea speciei umane. „Egalitatea de şanse între femei şi bărbați" ar fi bine să fie precedată de egalitatea de şanse dintre bărbați şi egalitatea de şanse dintre femei. Diferența dintre două femei nu este egală cu diferența dintre doi bărbați. Discriminarea pozitivă, ca un concept modern, duce la evidențierea diferenței dintre forță şi frumusețe; o femeie normală care sparge piatră cu barosul şi un bărbat care croşetează reprezintă o egalitate ilară, exacerbare a egalității. Avem o minoritate de sex feminin, exclusiv, dar nu e minoritate sexuală, ci minoritate socială. Femeile respective transpiră, iar transpirația lor e sursă de energie, scoțând cărbune şi minereuri din pământ, dar acestea sunt mutante. În unele părți, unde multe dintre aceste femei şi-au înțeles rostul, nici nu sunt considerate o minoritate.

— Dar extratereştrii?

— Minorități neadaptabile, spuse colonelul. Constituțional, „precizarea mai concludentă a drepturilor minoritarilor" se poate face, dar cui foloseşte? Un minoritar nu vrea să aibă aceleaşi drepturi ca majoritarii. Vrea mai multe. Când te găseşti în casa altuia, mănânci ce mănâncă gazda, iar minoritarii nu prea agreează ce mâncăm noi. Doar faptul că suntem noi civilizați i-ar putea face să se simtă „acasă"; până atunci, nu le rămâne altceva de făcut decât să se simtă „ca acasă". Disconfortul politic şi economic îi face chiar şi pe pământeni să se simtă străini pe propriul

astru; ar face bine şi minoritarii să accepte acest disconfort. Minorităților extraterestre li s-a permis să se exprime în limba maternă, în justiție şi administrație, lucru care a mărit şi mai mult tensiunea între ele şi băştinaşi. Ajunge doar o scânteie pentru a se crea un conflict perpetuu. Eliminarea stagiului militar obligatoriu a intrat în Constituție imediat, ca element electoral, dar numai pentru minorități, pentru că şi aşa nu-i prindea nimeni pe la oaste, cei mai mulți neavând cărți de identitate şi nefiind prinşi în niciun fişier. Pentru autohtoni, lăsarea armelor va fi pusă în practică mai târziu, cum se specifică, „printr-o lege organică", dar nu se ştie cât de târziu. La noi, bunele intenții sunt fluturate pe la nas, amânate şi pierdute pe drum. Instituirea unei „Autorități Electorale Permanente", a unei „Agenții pentru Protecția Afişelor" şi una pentru „Monitorizarea Afişelor" ne mai lipseau, deoarece, în rest, avem destule autorități pe cap. Noi ne îndreptăm către partidul unic şi ne arde de o „reglementare prin lege organică a sistemului electoral". Oricare va fi acest sistem, tot mai mulți oameni sunt convinşi că nu ne va mai folosi la nimic. După toate cele spuse, „reducerea numărului de semnături necesar cetățenilor pentru a avea inițiativa legislativă" pare lucru hilar. E ca şi cum, după strângerea numărului de semnături, ar mai urma ceva. Ca o astfel de inițiativă să devină lege, procesul e atât de complicat, încât cetățeanul nu mai are niciun chef să semneze. De ce ar semna cineva pentru un lucru fără sens? De ce ar semna pentru „garantarea accesului la cultură", când formularea te face să te spargi de râs. A limitat cineva, în vreun

fel, accesul la cultură al cuiva? La noi, tineretul fuge de cultură. Rămaşi singuri, nici bătrânii nu se prea înghesuie către actele culturale. Formularea „Parte de carte" se confundă, tot mai mult, cu „Parte de carne". Problema nu e garantarea sau negarantarea, printr-o nouă Constituţie, a accesului la cultură, ci faptul că avem o lege a sponsorizării care nu avantajează pe nimeni, atunci când finanţează cultura. „Acordarea de burse sociale de studii copiilor şi tinerilor proveniţi din familii defavorizate şi celor instituţionalizaţi" e vorbă goală. Ştim cu toţii că aceia care obţin „burse sociale" sunt tot copiii mahărilor de tot felul, cei ce deţin pârghiile acordării acestora. Nu vrea nimeni burse din banii contribuabilului; bursele pot fi date de fundaţii, din donaţii de la bogătaşi, pe criteriul inteligenţei, nu cel al sărăciei sau bogăţiei. Ştim cu toţii, de exemplu, cine sunt beneficiarii locuinţelor „sociale". Problema burselor e atât de puţin importantă, încât nu merită să fie tratată de legea fundamentală a unei planete. Ni se spune că avem nevoie de o nouă Constituţie, deoarece „fiecărui moment istoric de mare însemnătate din istoria astrului modern îi corespund reforme constituţionale". Care ar fi momentul acela istoric?! De curând, a avut loc o revoluţie, rebeliune populară, lovitură de forţă sau ce-o fi fost. Acum, după modificarea şi votarea Constituţiei, în afara creşterii preţurilor, fondurilor speciale, taxelor şi impozitelor mascate, mai are loc ceva? Integrarea în Uniunea Intergalactică e o anticipare, nu un moment istoric; o presupunere. Nu se ştie ce poate interveni în felul nostru uman, prăpăstios, de a acţiona şi rămânem din nou pe

afară. „Asigurarea cadrului instituțional pentru întâmpinarea noilor realități" e o formulă fadă. Care realități?! Cei din Uniune văd că facem una şi lor le spunem alta, că tragem înapoi, spre ultimul loc din galaxie şi râdem de ei, nedându-ne seama că, de fapt, râdem de noi înşine. Să declari în proiectul noii Constituții că „Economia Pământului e economie de piață" e o minciună; nu ni s-a recunoscut acest statut. Şi dacă era un adevăr, nu avea ce căuta într-o lege fundamentală; azi ai „economie de piață funcțională", mâine nu mai ai. Omul are prostul obicei să creadă doar ce îşi imaginează; mai rămâne să convingă şi lumile civilizate de frumusețea visului său. Suntem întrebați dacă vrem „drepturi garantate şi nu numai obligații". Da, dar aceste „drepturi" le-am vrut acum 15 ani, şi acum 30 de ani, şi acum 60 de ani, când la putere erau tot cei de acum. Ni se spune că vom participa la decizii, iar noi ştim că nu vom participa la aşa ceva. La decizii, participă îmbogățiții revoluțiilor sau cei ce finanțează procesul electoral, cei care au strâns bani în legislatura trecută şi le-a trebuit doar un pic mai multă libertate de mişcare, să-i poată investi. S-a văzut că „libera asociere" a existat şi până acum, dar nu a folosit nimănui la ceva. Orice asociere a fost făcută pentru a îmbogăți 2-3 oameni, apoi s-a autodizolvat. Nu s-au văzut asocieri care să împingă Pământul spre progres. Dacă vrem să ni se „garanteze" proprietatea? Nu, nu vrem asta. Vrem să ni se dea înapoi proprietățile confiscate sau măcar libertatea de a ne construi o nouă proprietate şi de a face avere prin muncă, nu prin furt. „Acces liber la studii şi cultură" am avut tot

timpul; nu trebuie să ni se dea printr-o nouă constituție. Problema e alta: nu prea avem ce face cu studiile şi cultura, în condițiile în care nu ni se garantează dreptul la câştig. Drept la muncă se mai găseşte, pe baza studiilor şi culturii, dar câştigul e cel mai mic din galaxie. Cei ce câştigă mult, o fac demonstrativ. „Cetățenii cu dublă cetățenie ai planetei vor putea să candideze la funcții şi demnități publice", având bani prin simpla comparație a monedei pământene cu monedele aştrilor locuiți din jur. Aceştia se vor adăuga parveniților de aici şi atât. „Manierele" de pământean proaspăt investit vin cu timpul. „Cetățenii străini pot cumpăra terenuri pe Pământ". Cinste lor! E mai uşor să faci asta când vii din spațiul cosmic. Până atunci, la terenuri se înghesuie mai mult cei cu domiciliu pe planetă şi au furat de pe alți aştri sau cei care au avut oportunitatea să fure direct de acasă. Extratreştrii vor fi cei mai mulțumiți; vor putea să cumpere Pământul, bucată cu bucată; după un timp, să declare autonomia unei noi „regiuni", va fi doar o formalitate. Puterea de acum a început prin slăbirea căilor de comunicare dintre nordul şi sudul astrului. Să spui că „între conducătorii provinciilor şi autoritățile locale există raporturi de colaborare", e banal, mai ales atunci când autoritățile locale sunt şantajate de Consiliul Provincial al guvernatorului provincial, pus de guvern. Autoritățile locale sunt obligate financiar să colaboreze şi, nu de puține ori, să treacă la partidul de la putere; de la Consiliul Provincial, se împart banii. Până la urmă, se formează o majoritate, iar noua Constituție conține germenii recâştigării puterii şi formarea unei majorități

şi mai largi. Cam aşa se vede viitorul. Ni s-a spus că, votând noua Constituţie, votăm viitorul. În afară de viitorul sumbru anticipat mai sus, pe baza realităţii actuale, nu se întrevede alt viitor. Dacă raportăm principiile unei noi Constituţii la trecut şi prezent, ele nu rezistă la proba de foc a trecerii timpului. Noua Constituţie, ca şi cea precedentă, conţine atâtea mărunţişuri, încât, şi să vrei, nu le poţi respecta. Nu e importantă o Constituţie sau alta, ci aplicabilitatea ei. În principiu, toate constituţiile de până acum au fost bune, dar stufoase şi uşor de interpretat, în funcţie de interese. Nici Constituţia dinainte n-a fost rea, dar n-a respectat-o nimeni, niciodată; ea conţinea, în mare, principiile nobile din Constituţia pe care am votat-o de curând. Constituţia Pământului a fost dată cu faţa la Uniunea Intergalactică, pe aceasta neinteresând-o prea mult obedienţa şi frământarea noastră inutilă. Nu are niciun rost să mai spun că s-au aruncat foarte mulţi bani pe tipografiile baronilor locali, pentru imprimarea buletinelor de vot, şi pe îndemnurile mobilizatoare din ziare sau de la televiziuni. Banii puteau fi folosiţi pentru acele atât de lăudate „burse sociale", pentru construcţia unor locuinţe, recuperarea unor şcoli, reamenajarea unor cămine sau orice alt lucru util...

— M-ai ameţit cu Constituţia asta a ta, spuse izbăvitorul.

— Tu ai invocat drepturile constituţionale. Ai spus că e neconstituţional să omori pe cineva. E adevărat, dar tot atât de adevărat este şi faptul că poţi omorî pe cineva cu zile, chiar prin textul Constituţiei. În acest caz, nu crezi că înnebuneşti şi îţi vine să ucizi?!

— Cum spui tu, aşa e.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine, mai ales că n-ai stat degeaba. Ţi-ai adus apărători, spuse Craian.

În spatele omului providenţial apăruseră mai multe grupuri de militari mascaţi, purtând o uniformă ciudată, mulată pe corp, şi pistoale automate în mâini.

— Sunt forţe locale de opresiune. Au venit să păstreze ordinea.

— Am înţeles că aparatul opresor e format mai mult din ţărani rămaşi să se califice la locul de muncă, spuse colonelul. Aştia sunt mai înalţi decât populaţia autohtonă.

— Ai înţeles greşit, spuse cel ales şi făcu un semn discret către un mascat.

Când militarul din forţele de opresiune scoase pistolul şi îl îndreptă spre Craian, locotenentul acestuia, aflat în apropiere, mai iute de mână, trase un glonte în cap agresorului.

Mai mulţi mascaţi se ridicaseră în aer şi deschiseseră focul din zbor, omorând câţiva oameni ai echipajului navei pământene.

Fără o vorbă, colonelul îl împuşcă pe propovăduitor şi dădu ordin să se deschidă focul. Când de jur-împrejur nu mai rămase nimeni în picioare, porni acţiunea de vânare a supravieţuitorilor, care se ascunseseră prin beciuri sau podurile clădirilor.

— A fost o acţiune sinucigaşă de-a lor, spuse un sergent.

Împrăştiaţi prin oraş, soldaţii trupelor de menţinere a păcii ucideau orice le ieşea în cale, umanoid sau fiinţă neînzestrată cu raţiune, şi jefuiau fiecare casă.

Autohtonii care reuşiră să scape de genocid, mai ales cei de la periferie, remarcară cu uimire că se puteau ridica în atmosferă şi puteau zbura, în afara oraşului, spre deşert. Fugiți în toate părțile, ei îi anunțau pe nomazii din câmpii sau pe cei din oraşele învecinate că sunt mântuiți, se pot ridica în aer, dar se apropie nişte trupe extraterestre de menținere a păcii şi ar fi bine să se pregătească de apărare. Locuitorii informați ştiau deja aceste lucruri.

— Ce tâmpenie, spuse monstrul, împingând farfuriile cât colo şi golind, cu gurile multiple ale mai multor capete, dintr-o înghițitură, alte vase. Aceste lucruri nu sunt reale. Sunt doar în imaginația lui R.S. Craian ăsta.

I se făcuse silă. Stinse înregistratorul, apoi îl aprinse din nou; din capul colonelului, nu veneau decât imagini de coşmar.

— Ce tot îmi bâzâi prin cap? mormăi monstrul posedat de spionul pământean, ridicând un capăt de pe masă.

— Chestia cu Constituția nu cred că vine din capul tău. Militarii n-au preocupări din astea. Cred că frământările astea politico-sociale sunt ale politicianului nostru, monstru al demagogiei.

— Ai face bine să mă laşi în pace. M-am săturat de tot felul de zbateri generale, de noaptea asta eternă, de dureri înăbuşitoare, lacrimi informaționale, gândire cu premeditare, destine precumpănitoare şi concursuri de resurse umane.

— Ceri prea mult de la o lume care nu face altceva decât să supraviețuiască propriului ei orgoliu de a fi, spuse monstrul şi se ridică de la masă.

Scoțând tot felul de arme din tot felul de pliuri, cu excrescențele telescopice specifice rasei, îndreptate în toate direcțiile, deschise focul la nimereală şi înecă terasa din sticlă masivă într-o baie de plasmă.

Doar pe masa lor, a celor doi monştri din colț, se zărea o pată roşie, aproape vizibilă, de sânge. Spionul pământean din interiorul monstrului politicii fusese eliminat. Misiunea fusese îndeplinită.

Gâzele care alcătuiau copertina luminoasă de deasupra încetaseră să se mai țină de mâini şi plecaseră care încotro, aşezându-se pe suprafața plasmei, împrăştiată peste tot, încercând să înghită cât puteau de mult; fisiunea rapidă a materiei organice, făcea ca monştrii radioactivi uciși să dispară mult prea repede.

AUTOPSIA

Cele câteva zeci de spectatori, aflați în studioul de televiziune numărul 4, lucrători ieşiți din tură, rude ale acestora şi ziarişti, priveau, împreună cu milioanele de telespectatori din toată țara, preparativele făcute de cei de pe peliculă, în vederea autopsierii unei ființe venite din spațiul cosmic.

Asistenta medicală din film aprinsese luminile în sala de disecție, aşezându-le după indicațiile operatorului de imagine. Un infirmier desfăcuse fermoarul sacului de muşama şi se căznea să rostogolească trupul. Doctorul îi spuse să-l întoarcă invers, cu fața în sus, iar infirmierul se conformă.

— Aveți aici cadavrul unui extraterestru, spuse medicul chirurg privind spre camera de luat vederi. Acesta, după cum puteți vedea, are în el ceva falic, asemănător oamenilor de la munte, din țara unde a căzut OZN-ul.

Prezentatorul emisiunii în cadrul căreia se derula pelicula pe care era înregistrată autopsia, traduse în româneşte cele spuse de medic, apoi ceru să fie întrerupt filmul pentru a prezenta, publicului şi telespectatorilor, invitații care vor răspunde la întrebări: un specialist în ozenologie, un psiholog, un sociolog şi un neurochirurg.

Spectatorii de pe platou aplaudară, deoarece pentru asta erau plătiți, apoi ozenologul luă cuvântul. Vorbi despre cercurile concentrice, produse de coborârea unei nave cosmice într-un lan de grâu şi trecu la prezentarea filmului. Acest film era inedit din toate punctele de vedere; arăta disecția unui extraterestru, căzut la noi în țară şi capturat de americani.

Filmul fusese cumpărat cu bani grei, pe filieră poloneză, şi era o premieră națională.

Spuse şi neurochirurgul ceva, să se afle în treabă, apoi prezentatorul dădu drumul filmului, traducând, prost, dar onest, ceea ce explica medicul american pe peliculă.

— Vedeți? traduse comentatorul. Această ființă are o formă cilindrică, uşor turtită antero-posterior. Seamănă foarte puțin cu noi; nu are nimic humanoid...

Dădu asistentei cuvântul, iar aceasta deschise un caiet şi citi un mic istoric al prinderii ființei, undeva, în nişte munți, numiți Munții Retezatului, într-o țară din estul Europei, cu locuitori pe care ghizii spirituali ai agenturilor de turism american îi considerau urmaşii atlanților. Băştinaşii se găseau grupați în unități tribale subpământene, cu lămpaşe şi căşti metalice, nu departe de locul căderii farfuriei zburătoare.

Totul a pornit de la interceptarea, pe satelit, a unor convorbiri, efectuate cu telefoane portabile, între liderii oamenilor cu bâte şi KGB-işti.

Extratereştrii erau atraşi de un ceas solar, făcut din pietre şi montat în zonă, ca momeală, de strămoşii locuitorilor locului.

După ce fata îşi termină textul, doctorul reluă prezentarea.

— Cilindroidul, arătă el, e alimentat cu ajutorul acestor doi corpi cavernoşi şi unul spongios, longitudinali, aşezaţi pe toată întinderea corpului. Corpii cavernoşi sunt despărţiţi printr-un sept. Muşchii ischio-cavernoşi de la bază ne arată că fiinţa descoperită se deplasează prin zvâcniri repetate, ce asigură saltul. Cavernoşii au înveliş propriu, un sistem de trabecule şi unul de areole, iar corpul spongios se termină, în partea superioară, cu un gland, probabil organul gândirii, ceea ce noi numim, în mod convenţional, cap. E posibil ca aceste vieţuitoare extraterestre să-şi ducă existenţa în două perioade distincte: o perioadă de repaus şi una activă, dată de un ţesut erectil puternic.

Ceru câteva pense şi schimbă tampoanele îmbibate într-un lichid maroniu-verzui, apoi practică o incizie transversală.

Când liniştea şi imaginile văzute ridicară tensiunea psihică a spectatorilor şi telespectatorilor până la paroxism, filmul se întrerupse brusc cufundând studioul într-un întuneric punctat, ici şi colo, de becurile de control.

Pe ecranele televizoarelor şi pe monitorul din incinta televiziunii apăru plăcuţa cu „defecţiune tehnică", apoi se aprinseră luminile.

Prezentatorul întrebă ce se întâmplă şi transmise că nu era nicio minciună; era, într-adevăr, defecţiune tehnică.

Transmisiunea din studiou fusese reluată, cu scuzele de rigoare şi cu promisiunea că filmul va continua peste câteva minute.

Cum cele câteva minute se făcură mult mai multe, spectatorilor şi telespectatorilor li se spuse că pot să pună întrebări invitaților emisiunii. Pe ecrane apăruseră două numere, iar cele două telefoane în direct sunară amândouă odată. Prezentatorul întrerupse un telefon şi făcu legătura cu cel de-al doilea.

O bătrână din Ploieşti era de părere că orice ființă înzestrată cu rațiune este apărată prin Constituție, atâta timp cât până şi porcii şi câinii au ajuns să joace în filme. Ea întreba cum de îşi permit americanii să vâneze extratereştri în altă țară.

Sociologul îi răspunse că viețuitoarea era deja moartă când a fost găsită şi, probabil, a fost preluată cu acordul Guvernului.

Un spectator, care se recomanda ca fiind redactor al unei reviste prezidențiale, întrebă unde s-ar ajunge dacă ciudații ăştia s-ar înmulți pe teritoriul patriei noastre, ar căpăta cetățenia română, ar cere autonomie teritorială şi s-ar găsi vreunul dintre ei să îşi afirme dorința de a candida la funcția supremă în stat, iar psihologul îi răspunse că se aflau la o emisiune ştiințifică şi tot ce spune el, ziaristul, miroase a diversiune.

Sociologul fu de acord că, desigur, e o diversiune, care vrea să abată atenția de la problemele adevărate ale țării, aşa cum a fost diversiunea cu lichiditățile.

— Criza de lichidități, ca fenomen hidro-energetic fără precedent, a fost pusă pe seama celor de pe alte planete, spuse el. Totul s-a dovedit a fi fals; s-a constatat că, odată răpiți de extratereştri, foarte mulți locuitori ai Terrei au

devenit oameni. Rezultă că aceşti cilindri sunt mult mai umani decât noi şi, probabil, nu fac altceva, pe aici, decât să caute un om adevărat.

— E inexact! strigă ziaristul, dând exemplul parlamentarului răpit de OZN. Odată întors acasă, omul politic s-a urcat la tribună şi a declarat tot ce are de câştigat de pe urma funcţiei pe care o deţine, deşi nu i-a cerut nimeni acest lucru...

— S-a umanizat.

— Nu s-a umanizat. S-a abrutizat.

Moderatorul îşi intră în rol, întrerupând dialogul ce tindea să se încingă şi dădu cuvântul psihologului. Acesta susţinu faptul că fiinţele sunt, într-adevăr, superioare omului şi nu crede că ar fi în stare să se bage în politica noastră. Susţinu ideea integrării lor europene şi, dacă nu era posibil, măcar să fie integraţi în societatea noastră, cunoscut fiind faptul că românul este ospitalier din fire şi, dacă îi întinzi o mână de ajutor, el ţi-o sărută.

— Trebuie găsită o formă de democraţie pentru toţi, încheie el patetic.

— Totuşi, insistă redactorul, mai mulţi oameni au fost răpiţi de extratereştri şi, când s-au întors, în loc să se apuce de religie sau premoniţii, s-au aşezat la coadă la scaune prezidenţiale, spunând că seminţe pot mânca şi ca stâlpi ai puterii, nu numai ca simpli cetăţeni...

— Poate au venit să îi învăţăm să surâdă cu gura până la urechi sau să ne introducă şi ei monedă unică proprie în Europa, se auzi o voce din sală.

— Nu au cum să râdă cu gura până la urechi deoarece nu au gură, urechi, ochi şi nas, răspunse iritat ozenologul.

— E posibil ca fanta aceea antero-posterioară din creştetul capului, numită gland de medicul american, să fie gura, îşi dădu cu părerea neurochirurgul.

Un spectator întrebă care este probabilitatea existenței vieții raționale pe alte planete, iar specialistul ozenolog spuse că aceasta ar putea exista în o sută de milioane de sisteme solare, dar trebuie ameliorată întâi aici, la noi.

Prezentatorul anunță că s-a remediat defecțiunea şi făcu semn să se stingă reflectoarele.

Medicul american apăru din nou, în prim plan, apoi imaginea se mută asupra subiectului disecat.

— Vedeți, aici avem învelişul cutanat, ce se continuă prin aceste aripi imense, ca la liliac, traduse moderatorul. Aripioarele de la baza corpului, probabil neoperaționale, se detaşează foarte uşor de corp. Nu-mi dau seama dacă avem de-a face cu un costum, acestea reprezentând accesorii vestimentare, sau este chiar pielea vieţuitoarei. E posibil ca dartosul de sub înveliş, cu fibre musculare netede, ce se întind şi în interiorul aripilor, să fie adevărata piele a exemplarului; cred că acesta poate comprima, pe toată lungimea, corpii erectili, participând la faza activă şi la mers. Are un sistem vascular şi nervos foarte bine reprezentat, ca la om. Pe spate, are chiar o venă dorsală puternică, artere, de o parte şi de alta, şi nervi. Momentul decesului l-a prins pe extrataterestru în faza activă, în plină mişcare.

Doctorul continuă astfel încă o jumătate de oră, intrând în detalii tehnice, specifice meseriei, prea puțin interesante pentru telespectator. Din timp în timp, îşi oprea ex-

plicațiile pentru a cere o pensă, pentru a mai face o incizie sau pentru a mai detaşa un țesut.

Asistenta îi zâmbea profesional, gândindu-se aiurea, iar el surâdea larg şi cretin, crezând că ea se gândeşte la el.

Operatorul apropiase imaginea, mărind şi mai mult efectul asupra privitorului.

La sfârşit, medicul mai făcu o serie de considerații asupra subiectului cercetat şi, luat cu vorba, îşi permise chiar să dea sfaturi locuitorilor țării unde preferau să coboare aceşti extratereştri. Ținând cont că era căsătorit cu o unguroaică, medicul american ne cunoştea şi ne iubea țara şi poporul.

Spuse că ființa cilindroidă e venită dintr-un fel de spațiu Schengen 2, complet străin specificului şi tradițiilor noastre. Dovada o constituia faptul că nu semăna deloc cu noi şi argumentă că mediul în care trăieşte un locuitor e în strânsă legătură cu modul cum arată acesta.

Recomandă poporului român să nu facă aşa cum au făcut ruşii, care au deschis, într-un cadru festiv, gogolian, mai multe stații OZN, pentru extratereştrii lor, lăsând liberă invazia produselor de slabă calitate. Spuse că nu e bine nici să ne considerăm țara pământ sfânt, deoarece, se ştie, pământul sfânt a fost, de fapt, un deşert, pe care locuitorilor de pe alte planete le e cam frică să calce.

Prezentatorul emisiunii traducea fără odihnă, căutând să nu omită niciun cuvânt.

După ce filmul se derulă în întregime, fură aprinse reflectoarele şi intrară în cadru cei patru specialişti invitați, asistați de public.

Specialistul în OZN-uri începu prin a spune că astfel de ființă n-a mai văzut, că e o mare deosebire între extratereştrii ruşilor şi cei ai americanilor, dar ai noştri sunt şi mai şi, că au un specific local aparte şi e păcat că televiziunile României nu au avut întâietatea.

O spectatoare întrebă ce crede, au de-a face cu un mascul sau cu o femelă?

— Nu-mi dau seama, răspunse ozenistul, dar, după aerul semeț pe care îl emană cadavrul, trebuie să fie un mascul.

Deoarece era mai în temă, chirurgul luă cuvântul spunând că nu-şi poate da seama cum se înmulțesc aceşti extratereştri, dar, în mod sigur, nu provin din ou, celulă primordială, oul fiind aici, la noi, în piață, cel mai scump din lume şi, probabil, la ei pe planetă, total inexistent.

Râseră cu toții şi aplaudară, iar o femeie întrebă ce cred ei, dacă noi suntem cu 200 de ani în urmă, cei care ne vizitează sunt americanii sau urmaşii noştri din viitor?

Neurochirurgul spuse că e posibil orice, iar ozenistul spuse că e posibil să fie semenii noştri; dacă noi suntem cu 200 de ani în urmă, atunci toți ceilalți se află undeva, în viitorul nostru şi prezentul lor, iar extratereştrii, la fel.

— Cercetătorul islandez Eugen Sandik, care a întâlnit forme asemănătoare cu aceasta, susține că ele s-ar trage din om, spuse ozenologul. El e adeptul teoriei potrivit căreia viețuitoarele acestea nu vin de pe altă planetă, ci din interiorul omenirii. Au o tehnologie foarte avansată.

— Avansată, dar complet străină nouă, spuse psihologul dezvoltând teoria conform căreia tot ce e deosebit de modul de gândire al unui om este superior.

Moderatorul emisiunii spuse că suntem abia la început, dar foarte fericiți că am descoperit asta.

— Noi suntem totdeauna la început, spuse ozenistul. Participă fiecare, după posibilități, la memoria astrală. E mult mai profitabil decât să vrei să intri într-o istorie care şi aşa se rescrie tot timpul. Devansându-ne, o serie de OZN-uri au intrat direct în sediul NATO provocând victime.

— O bătrână din Gârbovița ne spune că extratereştrii vin la noi cu cererea de a le da pământ şi apă, cum a găsit ea într-o scriere literară, iar noi le dăm o pâine mai bună şi mai dreaptă, ce se găseşte într-o altă lucrare literară, necitită încă de ei, în timp ce ea are o pensie de urmaş ca vai de mamă de om, citi prezentatorul de pe o foaie. Ea ne întreabă dacă vizitatorii din alte lumi ar fi interesați de agroturism.

Sociologul răspunse că orice nouă ființă, ce apare la noi, dispare la ei şi singura soluție de ieşire din criză este transferul de tehnologie OZN.

— În plus, nu ştim dacă le-ar plăcea mămăliga noastră, spuse ozenologul. Întâlnirea cu extratereştrii poate stârni la poporul român pofte de neînțeles.

Psihologul fu de acord şi el că trăim un paradox; ne plângem de scăderea natalității şi se fuge în străinătate pe rupte; în acelaşi timp, nu avem cu ce să-i hrănim nici pe cei rămaşi în viață şi în țară. Era de părere că, deoarece se anunță destul de nesigur, doar o regresie temporală, introdusă de extratereştri, prezentul ne poate face să ocolim viitorul.

Un cetățean, care suna de undeva, din îndepărtata Harghită, spuse că o femeie de la el din oraş a fost, timp de o lună, cobai la fiinţele dintr-un OZN. De când s-a deşteptat, este tot timpul cercetată în stare de ebrietate şi întreabă ce să facă.

Presupunând că întrebarea se referea la femeia răpită, ozenologul spuse că nu cunoaşte cazul, dar se va interesa şi îi va trimite răspunsul în scris.

Cetățeanul spuse că nu s-a înțeles întrebarea şi, deşi era destul de jenant s-o spună, femeia folosită drept cobai era chiar el, harghiteanul.

Considerând că problema era de domeniul lui, întoarseră cu toții privirile spre psiholog. Blocat, acesta ridică din umeri, iar moderatorul întrerupse legătura.

— Un telespectator din Josenii de Sus ne întreabă din ce animal credem că se trage această ființă disecată în film, citi prezentatorul consultându-şi fişele, iar o femeie din Lehliu-Gară ne spune că emisiunea asta e diversiune electorală şi ne transmite să fim ai dracu' de liberali cu cine ne-a pus în fruntea bucatelor lor, cu extratereştrii noştri cu tot, azi şi mâine, şi voturile noastre murdare.

Neurochirurgul spuse că nu are habar despre extratereştrii fondului funciar, invocați de femeia din Lehliu, şi preferă să răspundă numai la întrebarea cetățeanului din Joseni. Chiar şi numai pentru faptul că ființa avea o simetrie bilaterală, nefiind sferică sau cubică, şi tot merita să ajungi la concluzia că se trage din om, indiferent dacă a plecat într-un alt mediu şi a evoluat sau trăieşte într-o lume paralelă.

— Ce rău ne pot face aceste forme de viață? întrebă o doamnă din studiou.

Ozenologul spuse că acestea pot aduce teleportarea, ca mijloc de eludare a taxei de trecerea frontierei, pot introduce metode noi de ghicit trecutul, au o mare clarviziune asupra fenomenelor încâlcite, lucru deloc convenabil pentru guvernanți. De la ele, românii pot învăța cum să înceapă să gândească ceea ce pot exprima în cuvinte, cum să folosească propria bioenergie, cum să achiziționeze recolta de grâu de la țărani, cum pot deveni telepați fără să se afle şi multe altele. Alt lucru negativ este că ființele astea ne sunt superioare şi, datorită lor, s-a descoperit incredibila memorie a apei din corpul uman şi susținătorii ei într-ale spionajului.

Explică modul în care se poate ajunge la informație şi trase un semnal de alarmă ca toți cetățenii să se trezească din somnul în care s-au găsit o jumătate de secol, să gândească mai mult, pentru că orice discontinuitate temporală în gândire e o poartă de intrare pentru viețuitoare superioare din spațiu.

În plus, deoarece nu au aşteptat să se voteze o lege care să le permită să coboare pe Pământ, fiecare popor îşi va avea extratereştrii lui şi e posibil să izbucnească întâi un război interetnic între oaspeții nepoftiți.

Sociologul spuse că nu trebuie exclusă nici natura vegetală a ființei supusă disecției. Nu trebuia uitat cazul OZN-ului sinucigaş, explodat în 1975, în Pădurea Baciului, lângă Cluj.

Fu susținut și de neurochirurg, care era de părere că decalotarea vizionată nu este specifică entităților cu gândire superioară, iar prezentatorul le atrase atenția că timpul afectat emisiunii se apropie de final, dând curs unei ultime intervenții telefonice.

Un țăran din Zarișteа sunase să le spună că, la ei în sat, au un omuleț filiform, de pe altă planetă, care a venit printre ei, de bună voie, și a înființat un partid al extratereștrilor, unde s-au înscris cu toții.

Apucă să le spună ceva doar despre o platformă-program, despre cum li s-a revelat faptul că pot trăi în orice moment al vieții folosind biocâmpul și tehnicile de lucru fără unelte agricole, cum au avut loc vindecări miraculoase cu ajutorul credinței în medicină și cum vrea partidul lor să fundamenteze o societate care comercializează și instalează sisteme de alarmă, deoarece prezentatorul făcuse semn unei domnișoare să bruieze convorbirea.

În felul ăsta, telespectatorii nu mai putură să afle despre inginerul agronom, ca apariție de pe altă lume, despre proprietatea locuitorilor Munților Vrancei de a da ora exactă oricărui antemergător, despre gimnastica mentală pentru obezi, despre rolul exploatatorilor lumii de mâine în împărțirea tractoarelor, despre introducerea cărămizii unghiulare, despre capturarea intelectualilor la frontierele cunoașterii, despre metafizica umplerii de nevoi și multe alte alea.

Timpul se scursese implacabil și moderatorul era obligat să încheie. În cele cinci minute rămase, invitații puteau să mai spună câteva fraze și să-și ia la revedere.

Specialistul în ozenistică spuse ceva despre lumea viitorului şi discriminarea pozitivă, psihologul vorbi despre tulburările psihice ale omului normal, iar prezentatorul îşi luă rămas bun din partea întregii echipe tehnice.

Deoarece neurochirurgul era de acord cu ei şi nu voia să spună nimic, reflectoarele se stinseră şi apăru genericul sfârşitului emisiunii, cu numele tuturor realizatorilor.

TIMBRUL

Hana ieşi foarte agitată pe poarta întreprinderii. Nu luă în seamă faptul că i se rupsese tocul la unul din pantofii ei cei mai scumpi, cu care snobismul o încălța zilnic, pantofi ce îi scotea în fiecare dimineață, cu deosebită meticulozitate, punându-i într-unul din sertare, înainte de a încălța pantofii uşori de birou.

Colegele dăduseră buzna la fereastră să vadă ce n-au văzut, o Hana enervată la culme. Profitau de ocazie pentru a mai împrăştia monotonia celor şase ore de stat pe scaun şi asamblat programe.

Celor mai invidioase le tresărea inima de bucurie văzând-o pe simandicoasa doamnă Hana îndreptându-se cu mers şchiop spre maşină, deschizând portiera, aruncând cât colo pantofii chinuiți de mersul strâmbat pe duzina de trepte ale intrării, introducând cheia de contact şi demarând brusc.

Trase cu coada ochiului printre brazii aleii ce ducea în stradă, spre feţele radioase ale colegelor şi surâse bâiguind ceva deloc flatant, în timp ce lua curba din faţa liceului de fete şi magazinului Hox.

Mări viteza şi intră pe autostrada 6, ce ducea spre casă. În timp ce apăsa pe butonul liftului căutând cheile, ca de

obicei, prin toate buzunăraşele nedespărţitei genţi de voiaj, înainte de a le găsi la locul lor în buzunarul din stânga al taiorului, Hana îşi aminti mutrele stupefiate ale şefului şi colegelor, atunci când trântise scaunul, în liniştea sălii imense, ieşind cu clasorul pentru timbre în braţe, ţinându-l strâns de parcă ar fi transportat un bun de preţ sau o fiinţă vie, lăsând sertarele deschise şi hârtiile vraişte pe birou.

Pufni în râs privindu-şi picioarele goale şi intră uitând să mai asculte declicul plăcut al siguranţei uşii, uşă ce o separa complet de lume şi îi turna în suflet binecuvântata cupă de linişte şi izolare.

Îşi făcu socoteala că Peter nu avea cum să vină până la opt seara, iar copiii nu se mişcă nici bătuţi de la mătuşa Irma, unde au oglinzi deformante, jocuri pe calculator, cutii muzicale şi pe Hain, câinele alsacian, pe deasupra. Era, deci, destul timp să consulte, încă o dată, cu mai multă atenţie lumile de vis descoperite sau să găsească alta nouă în zecile de serii cumpărate de curând.

Eliberă măsuţa de lângă fereastră şi se aşeză în fotoliu, cu picioarele strânse sub ea şi genunchii la gură, concentrându-se asupra timbrului cap de serie.

Totul era aranjat în perfectă ordine: clasorul pus pe colţul din stânga şi cele câteva zeci de exemplare ale seriilor buclucaşe sub formă de coloane, cu etichetă indicând ziua, ora când fusese cumpărată fiecare. În centru, la loc de cinste, se găsea microscopul.

„E clar, îşi spuse, luând cu grijă fiecare timbru pentru a-l aşeza între lamele de sticlă, e foarte clar. Dacă nu iau

o pastilă antistres, înnebunesc... N-am stare... , orice aş face şi aş gândi, n-am stare."

Se învârti câteva minute, ca o felină în cuşcă, apoi intră în bucătărie. Puse cafeaua la încălzit şi îşi aprinse o ţigară; ieşi pe balcon căutând să uite toată această tevatură a spiritului.

Încercând să se gândească la ceva plăcut, parcă venit de pe altă lume, o lume reală, ca a noastră, nu cea a gândului de care te desprinzi uşor, privi magnoliile înflorite din curtea interioară, copiii alergând fără grijă pe gazon, bătrânii ce torceau nestingheriţi firul timpului.

Explozia de frumuseţe de jos o duse cu gândul înapoi, la serviciu. Derulă cu încetinitorul întrevederea cu şeful de secţie-buldog. Atunci când i se cerea un bilet de voie, acesta afişa două măşti: una plânsă, în sensul „vai, dragă, dar avem atât de mult de lucru... " şi alta de câine călcat pe coadă, în sensul „ce dracu' vreţi de la mine, nu vedeţi cât am de lucru, mai terminaţi cu prostiile?!... "

Faţă de Hana nu reuşea să afişeze decât o mutră de tâmpit bătut, aşa că femeia mulţumi în gând soţului pentru faptul că era director. Asta o scutea de înjosirile suferite de celelalte colege din partea superiorilor.

Se întoarse cu gândul la timbrele din sufragerie, căutând să amâne cât mai mult timp întoarcerea la ele, căutând să amplifice, până la o vrajă ameţitoare, bucuria care, şi aşa, îi umplea din plin sufletul.

„Şi totuşi, trebuie să găsesc pe cineva, căruia să-i arăt descoperirea mea, descoperirile neavând niciun sens dacă sunt păstrate ascunse. Peter e tot timpul ocupat, mătuşa

Hess nu ştie decât de crescătoria ei de papagali şi n-am nicio serie de timbre cu papagali; nu am nici măcar serii cu alte păsări exotice. Nepotul Ianis scrie povestiri fantastice şi, în realitate, e mult prea ancorat în materialitatea banului... Cui să mă destăinui?"

Trecu în revistă panoplia de rude, prietene, colege de serviciu, trăgând concluzia tristă că lucrurile se mişcă atât de repede în societate încât omul rămâne singur, în urmă, că nimeni n-ar fi în stare să înţeleagă descoperirea, unii din lipsă de timp, alţii din superficialitate şi cei mai mulţi din pură închistare în problemele meschine ale vieţii zilnice.

Furată de gânduri, nu sesiză scurgerea minutelor. Rămasă cu ochii aţintiţi pe fereastră, realiză cu întârziere că nu ceasornicul sună, nici telefonul, ci soneria de la uşă. În prag, era Ina, colega de serviciu aşezată cu biroul în faţa biroului ei, colegă ce venea uneori la o cafea sau o discuţie prelungită dincolo de limita plictiselii.

— Ce faci, dragă?! De o jumătate de oră sun încontinuu, îşi începu ea tirada, fals îngrijorată. Te-am văzut pe balcon. Ce ai băut? Îmi era frică să nu ţi se fi întâmplat ceva. Priveai în jos; nu vedeai şi nu auzeai nimic... Ai avut o comportare de zile mari la serviciu. Toate au rămas cu gura căscată. Ne întrebam cum e posibil, tocmai tu, care eşti atât de echilibrată, acum... Ce să mai spun, cred că ţi-am trezit toată clădirea. Un tip de alături, în pijama şi cu barbă, a ieşit în pragul uşii aruncându-mi nişte priviri ce numai de îndrăgostit nu erau. Dubioşi vecini ai. Dacă nu mi-ar fi fost teamă că păţesc cine ştie ce, i-aş fi spus bancul acela cu irlandezul şi nevasta lui, în vacanţă la Londra.

— Nu cred că l-ar fi interesat. Vecinii noştri sunt anormal de corecți, dar o singură dată.

— Şi a doua oară?

— A doua oară îşi calcă pe inimă şi îți spun să laşi soneria în pace pentru că nu e cea mai bună metodă de a câştiga un concurs de frumusețe.

— Ce spiritual!

— Atât cât se poate în starea de nervi în care mă aflu. Dar ce faci, nu intri?

— Adică de ce nu mă descalț când mă sui pe covorul tău persan, pentru care zici că Peter a băut două luni numai sucuri de fructe să strângă bani, când a fost în Liban?

— El zice asta, nu eu. Ştii că tu eşti cea mai bună prietenă a mea, că alta n-am, şi nu mi-aş permite să te descalț la uşă. Vreau să-ți arăt ceva senzațional sau doar interesant, depinde de importanța dată faptului. Dacă tot te-ai deranjat până aici, împinsă de curiozitatea ta proverbială, am să ți-o satisfac din plin.

„Ce ipocrită, gândi Ina."

— Vai, să nu spui că îmi dai să citesc iarăşi povestirile alea stupide ale nepotului tău, cu oceane gânditoare, telepați, clarvăzători şi alte chestii din astea.

— Nu, nu am să te chinui cu aşa ceva. Tot nu le-ai înțelege... Aşează-te pe fotoliu şi priveşte cu atenție seriile astea de timbre! Să-mi spui dacă e ceva anormal cu ele, dacă îți sare în ochi vreo deosebire.

Intră în bucătărie şi se înapoie cu ibricul de cafea. Turnă în ceşti, puse puțin coniac şi îşi aprinse o țigară privind întrebătoare.

— Ei?

— Ei, ce? Nu văd altceva decât o serie de timbre în mai multe exemplare. Fără niciun rost mi se par etichetele şi timbrele astea conservate între lamele de sticlă, răspunse pufnind în râs. Îmi aduc aminte de fratele mai mic al lui bărbatu-meu. Acesta, pe unde se duce, ia câte o probă de aer. Deschide borcanul, acesta se umple cu aer, înşurubează capacul şi pune o etichetă. Are mii de astfel de borcane puse în rafturi. „Aer de munte, aer de la mama, aer de sub nu ştiu ce pod al Senei, aer de la Veneţia, aerele tatălui meu... ", poţi citi. Toate aerele astea sunt datate riguros. Se menţionează locul colectării, cu o scurtă descriere a împrejurimilor şi condiţiilor pedoclimatice ale regiunii respective. Vrea să intre în celebra carte de recorduri Guinnes...

— Lasă asta! Vrei să vezi ce n-ai văzut? o întrerupse Hana.

— N-am văzut filmul „Frumuseţea statuilor".

— Fără glumă.

— E glumă. Microscop am mai văzut.

— E un microscop pluridimensional, din cele mai moderne. L-am împrumutat de la laborator.

— Şi ce vrei cu el?

Hana luă un timbru anume şi îl introduse sub obiectiv, poziţionându-l pe măsuţă.

— Nu se vede nimic, se întoarse Ina. E ceva, ca nişte nori mişcători, aburi poate...

— Sunt chiar nori. Roteşte manivela aceea până distingi ceva concret!

— Chiar. Valurile unei mări. Extraordinar, se mişcă! Sunt valuri de mare într-un timbru?!

Ieşi din poziția incomodă în care se uitase, fascinată, şi scutură din cap, buimăcită, frecându-se la ochi.

— Cred că am vedenii. Ce e ăsta?! Timbru holografic?

— Nicidecum. Ce vezi azi, mâine nu mai e... Să schimbăm puțin unghiul!

Roti o serie de manete, într-o succesiune ştiută numai de ea, apoi o îndemnă să privească.

„Ce o face să-mi arate tocmai mie timbrul ăsta ciudat? În fond, sunt o străină, o colegă de cafele, taclale şi bârfă", se întrebă Ina.

„Îți arăt descoperirea mea pentru că eşti singura ființă în stare să creadă orice", îi răspunse Hana în gând.

— Fantastic! Exclamă Ina. E ceva asemănător cu peisajele acelea existente doar pe Terra. Parcă ar fi Munții de magneziu. Ştiam că planeta aia îndepărtată, cu toată frumusețea ei fără margini şi pete de luxurianță naturală, e lipsită de orice fel de viață rațională. Priveşte!

Hana văzu o ființă asemănătoare cu o pasăre, urmărind un om. Fie se apropia atât de mult încât imaginea devenea o simplă pată neagră, de parcă ocularul microscopului ar fi fost vârful unui con spre o lume străină, fie se depărta spre zare, cu teamă, căutând să țină față de om o distanță ce o scotea în afara pericolului.

— Pasărea am mai văzut-o; pe om, nu. E pasărea Art şi cred că e singura, spuse Hana.

— Nu ai citit în ziar despre pilotul acela dispărut în condiții misterioase, în Secțiunea 23? Toate aparatele îi înre-

gistrau prezența, apoi, brusc, tăcere, aburi, fum, stupefacție. Ai citit ziarul acela?

— Am citit toate ziarele ce apar la noi, spuse Hana scotocind prin sertare şi întorcându-se.

Nu era niciun dubiu. Poza de pe prima pagină era a omului din adâncimea timbrului. „Albert Anun, cosmonaut, de origine armeană, cetățean american, căsătorit, tată a trei copii, etc., etc.", citi Hana, apoi privi prin ocularul microscopului.

Omul stătea în picioare, indecis, privind astronava făcută praf.

„Viața nu poate fi mai rea. Nu se poate înrăutăți decât viața bună. Cea rea rămâne la fel de bună", gândea pilotul uitându-se deprimat la peisajul din jur, mirându-se de ce-i putea trece prin minte în ultimul timp.

Ina îi prinse firul gândului şi o îndemnă pe Hana să lase cafeaua şi să facă la fel ca ea.

„Acum am încurcat-o; sistem de orientare – zero, sistem de roboți utilitari – zero. Bine că merge măcar robotul meteo, gândea omul. Concentrația de vapori de apă e, poate, prea mică... "

Îşi vârî mâinile în buzunarele combinezonului termoizolator, nefiind hotărât dacă e bine sau nu să încarce într-unul dintre tractoarele pentru prospecțiuni toate cele necesare supraviețuirii şi s-o şteargă în căutarea acelui altceva atât de necesar psihicului încărcat de angoase.

Zări pasărea şi ieşi din nemişcare, mai mult din reflex de militar, repezindu-se la automat şi stricând o grămadă de gloanțe.

Adună tot, neuitând nedespărțita sticlă de alcool alimentar şi amintirea proverbului preferat al unchiului Asti „eu, tu şi puşca-n perete".

Cu încrederea ce ți-o dă un lucru bine făcut şi îngâmfarea de animal superior şi înarmat, porni spre nord, ieşind din ținuturile stâncoase.

„Cald peste măsură; în rest, planetă ca a mea, fără pic de suflare", inventarie în gând, asudând într-o înaintare dificilă printre copacii înalți ce cădeau sub colții tractorului, copaci cu vârfuri metalice, ca nişte vârfuri de lance.

Avu un moment impresia că pasărea ce îi dădea târcoale o să planeze cu viteză spre el, dar dădu totul pe seama jocului de raze din parbriz, raze provenite de la cele câteva zeci de sori ai părții de planetă pe care eşuase.

„Alcoolul şi nesomnul îmi joacă feste, îşi spuse trăgând o duşcă zdravănă. Dar cum să dormi? Aştrii ăştia blestemați apun şi răsar pe rând, dracu' ştie după ce legi."

Mulțumi cerului că tractorul rezistase cu bine în fața copacilor pe jumătate pietrificați şi ieşi din pădure mărind viteza. Arborii, din ce în ce mai rari, puteau fi ocoliți cu uşurință.

„De data asta nu mai e iluzie", mârâi nervos descărcând o nouă rafală asupra păsării care, imprudentă, se apropiase prea mult.

— Robot nenorocit, strigă pasărea Art, zburând speriată. Dacă te vor prinde cei din Rezervația oamenilor, numai arcuri şi plăcuțe se aleg din tine.

Omul scăpă volanul tractorului, apoi se redresă, dând vina pe sticla cu băutură.

„Ciudat, foarte ciudat. Păsări vorbitoare n-am văzut, nu pot exista."

— Ba pot exista! strigă Art trecând de a doua barieră de radiații. Ce nu pot exista sunt androizii atât de idioți încât să tragă în pasărea Art!

Începeni câteva minute în aer privind mutra stupefiată a omului, apoi îşi continuă zborul spre Munții de calcar, încercând să-şi potolească bătăile inimii şi să uite pericolul prin care trecuse.

Se roti deasupra câtorva sate pustii căutând să meargă cât mai mult, în interiorul continentului, dar oboseala o răzbi. Coborî din înalt, aşezându-se pe o colină, gândindu-se că androidul blestemat şi jucăria lui ucigaşă sunt departe, mult prea departe pentru a constitui un pericol.

„Dar colina asta se mişcă!", exclamă zburând şi alegând alt loc de odihnă, un copac înalt şi pietrificat de furtunile de praf.

— Dormim? auzi Art din direcția unei excrescențe semănând cu un cap de umanoid.

Văzu o a doua protuberanță a colinei, apoi o a treia, amândouă identice cu prima.

— Eu vreau să dorm, spuse Capul 2, dar ăsta ce vrea?

— Nu ştiu. Vrei, mă?

Capul 3 căscă ochii mari, parcă trezit din vis, şi privi uimit celelalte capete.

— Nu, nu acum. Acum gândesc.

— Nouă ne e somn, iar ție îți arde de gândit, se enervară celelalte două capete.

„Hm, râse Art uitând de oboseală şi de tot, ăsta e un balaur tricefal. De când n-am mai văzut eu un balaur tricefal, se bucură urmărind movila. Credeam că au dispărut. Ăsta trebuie să fie unul dintre ultimele exemplare."

Văzu cum Capul 3 zâmbeşte ironic şi se ridică, privindu-le de sus pe celelalte două.

— Gândiţi şi voi! Veţi vedea ce relaxant e, spuse într-un târziu.

— E nebun, spuse Capul 2. Aşa face întotdeauna. Nu vezi ce frunte teşită are?

— Îşi bate joc de noi. Ştie că nu putem dormi decât dacă suntem toţi de acord.

— Am dormit destul, spuse Capul 3.

— Dacă stăm treji, ce folosim? întrebară celelalte două capete într-un glas.

— Nu vă recomand să staţi. V-am spus: cine gândeşte, nu se plictiseşte.

— Şi, dacă mă gândesc, ce folosesc? se enervă Capul 1. Mai bine opreşte-te din gândit şi hai să mişcăm braţul drept; a amorţit. Să scoatem ghearele de oţel! Vine un om pe cărare. E încă departe, dar se îndreaptă spre noi.

— Trebuie să fie delicios, spuse Capul 2 căscând.

„Delicios pe dracu', gândi pasărea Art. Numai plastic şi metal."

— De cap să-i fie, se enervă Capul 3, gânditor, plictisit de discuţie. Numai la stomac vă e gândul. La mâncare şi la somn.

— Nu putem lăsa oamenii să treacă, aşa, fără să-i mâncăm. E păcat de ei; altă menire n-au. Sunt atât de grăsuţi şi de tâmpi...

— Nu cred, se opuse gânditorul. Ce suntem noi să mâncăm toți tâmpiții? Las' să treacă vreunul mai isteț, un Făt-Frumos, ceva...

— Astea sunt poveşti de adormit copiii. Dacă era măcar unul isteț printre ei, nu ajungeau în rezervații subacvatice. Şi apoi, îl mănânc eu, nu tu, spuse Capul 2.

— Dar tot în stomacul nostru ajunge. Deunăzi ați mâncat herghelia aceea de cai şi nu v-ați uitat că ăla mare era din lemn.

— Avea oameni înăuntrul lui.

— Cu toate că mă gândesc, şi mă gândesc intens, nu pot pricepe ce căutau acolo. Cred că voiau să ajungă la noi în stomac şi să ne ucidă.

— Suspiciuni. Nu s-a întâmplat nimic.

— În loc să zici merçi că noi mâncăm şi te hrănim şi pe tine, faci nazuri, se burzului Capul 1.

— V-o fi lene?

— Vai, Doamne! Unde duce mintea multă?! O să murim de foame.

— Cred şi eu, spuse somnorosul Cap 1. Dacă trece şi grăsuțul ăsta cu calul lui, iar aşteptăm până ne săturăm, mai mult de aşteptat.

— De unde ştii că e cu calul? întrebă Capul 2.

— Nu-l vezi?

Capul 2 se întoarse ridicând perdelele pleoapelor, făcând ochii mari. Omul şi tractorul veneau cu viteză spre balaur.

„Nu e cal, e tractor. O să facă indigestie", râse Art şi zbură înțepenindu-se în apropiere de ocularul microscopului.

— Acum ce facem? întrebă Ina. Nu se mai vede nimic.

Hana ridică din umeri şi privi acţionând manetele pentru mărirea imaginii şi schimbarea de unghi.

— Priveşte!

— Se vede ceva printre penele păsării afurisite.

— Ce se vede?

— Uită-te! Capul 2 se vaită că nu pot să se mişte fără acordul Capului 3.

Hana privi.

— Un cap duce mai multe picioare, dar trei capete nu sunt în stare să mişte un deget, auziră cele două femei. E în ordinea firii să participe toată suflarea la o mişcare.

— Păi sigur, spuse şi Capul 1. Cum să te deplasezi într-o direcţie când unul trage hăis şi altul cea?

— Asta ar fi totuşi bine, dar nu vezi, ăsta nu ştie altceva decât să gândească.

— Mai bine am dormi. Am uita de foame.

— Ca să dormi, ăsta trebuie să înceteze cu gânditul, să ne ajute să găsim un loc ascuns, printre arbori, sau să ne întindem oasele obosite în hruba vreunui castel.

— Să îi dăm un somnifer!

— De unde dracu' somnifer? Cea mai apropiată farmacie e la cincizeci de mile depărtare şi e acoperită de dărâmăturile ultimului cutremur.

— Bine e de grăsuţul ăla de om; un cap, un stomac şi-o gaură-n fund. Poate să meargă unde vrea, nu dă socoteală la nimeni, spuse Capul 1 privind chiorâş către Capul 3, să vadă ce zice.

— Cred că omul ne e superior, totuşi, completă Capul 2.

— Vedeți? râse gânditorul. Ați început să deveniți raționali. Foamea vă face deştepți.

— Deştepți, deştepți, da' o să murim. Şi o să mori şi tu. Nu ți-e frică?

— Hai să luăm exemplu de la oameni! Să fim un singur trup şi un singur suflet! Să-l mâncăm pe călăreț! se rugă mâncăciosul.

— Îl mâncăm, dar dacă e dat cu tot felul de spray-uri?

— Nu e dat, spuse Capul 2. Mirosul meu bate la zeci de mile şi e foarte fin.

— La fel ca şi auzul meu, completă Capul 1, somnorosul.

— A propos, spuse capul gânditor, văd că are o ghitară. O fi cântând muzică folk?

— De ce?

— Nu pot să-i înghit pe ăştia cu muzica lor...

— Nu-l înghiți tu, îl înghițim noi.

— O să facem indigestie, insistă gânditorul Cap 3. Vreți să mâncați ceva ce nu-mi prieşte.

Art privi în depărtare şi văzu ce fel de ghitară apucase omul în mâini în timp ce cobora din tractor.

„Ghitara asta cântă un cântec al morții", se înfioră pasărea, fericită că părăsise arborele, înălțându-se până aici, în văzduh.

În timp ce Capul 1 şi Capul 2 încercau să-i explice Capului 3 că muzica ajută digestia şi că te adoarme cât ai zice peşte, omul încărca automatul.

Patru rafale îi fură deajuns pentru a da gata balaurul tricefal.

Capetele 1 şi 2 zăceau pe jos, retezate din gât, cu ochii măriți de mirare în fața morții, în timp ce Capul 3 îşi lingea sângele de pe față, sânge scurs din rana provocată de un glonte rătăcit, ce ricoşase zburându-i urechea.

„Mâncăciosul zace pe jos, cu o mare parte din gât, somnorosul e făcut zob, eu am o rană uşoară şi pot încă să gândesc", evaluă Capul 3 pagubele. „Ce bine e să gândeşti", îşi spuse. „Am scăpat, aşa că pot să fac ce vreau. Singur, îmi pot desfăşura aventura spiritului."

Bucuria îi fu, însă, de scurtă durată. Văzând gaura hidoasă din abdomen şi glontele din şira spinării, privirea i se întunecă de frică. Cuprins de fiorii morții, adună ultimele puteri şi, concentrându-se, porni într-o fugă bezmetică spre vest, prăbuşindu-se în râu.

„Săracul !", spuse pasărea pregătindu-se să coboare.

Mulțumit de treaba făcută, omul se urcase pe botul tractorului, cu privirile ridicate, aşteptând ca Art să intre în raza de acțiune a puştii automate.

— Tot am să te ucid, zburătoare blestemată!, strigă el distrugând fără niciun folos un alt încărcător.

— Ha, ha, ha ! În lumea asta nu ai nicio şansă, răspunse pasărea depărtându-se instinctiv.

Se ridică, apoi plană cuprinsă de o stranie nelinişte, neliniştea ce o cuprindea, adesea, înaintea furtunii. Numai că neliniştea avea acum o direcție precisă.

„Poezia neliniştii urcă dealuri domoale", îşi aminti un vers de demult. „Senzația asta nu am avut-o niciodată şi nu e legată prin nimic de androidul de jos. Parcă aerul ce mă înconjoară e mai dens, parcă e o ființă ce vrea să-mi

transmită ceva, parcă e suflarea vie şi caldă a unei zeităţi apuse", gândi Art, lăsându-se torsionat de un curent magnetic.

Se opri o clipă, privind spre un anumit punct al cerului. Involuntar, Ina se trase într-o parte.

— Pasărea asta se uită ţintă încoace. Parcă mi-a simţit prezenţa. Stinge repede aragazul! S-a făcut foarte cald şi aici, în sufragerie. Lama de sticlă s-a încins.

Hana intui pericolul şi suflă spre lamelă.

— Prea târziu! strigă Ina.

Art se repezise cu viteză spre înalt. Depăşind punctul de vrajă, ieşi din raza vizuală a pilotului, prin ocularul microscopului, şi se lovi de tavanul sufrageriei, căzând pe podea, sub privirile stupefiate ale Inei.

Lamela timbrului se răcise brusc, când suflase Hana, adunând nori grei pe cer.

„Nu poţi fi sigur de nimic aici", îşi spuse astronautul, înregistrând din nou umiditatea, crescută brusc. „E o lume parcă inventată, o lume pustie. Pustiu obsedant, pustiu peste tot", gândi trăgând încă o duşcă de alcool, pornind motorul, în timp ce pasărea Art, legată fedeleş, într-o pătură, cu frânghia de rufe, se uita speriată la cele două femei, speriate deasemeni.

MAŞINA DE SCRIS CĂRŢI

Prima ruptură temporală a avut loc în 16 decembrie 1999. Unii i-au spus revoluţie, alţii i-au spus lovitură de stat, iar cei mai mulţi, lipsiţi de posibilitatea de a interpreta corect faptele, înspăimântaţi şi căzuţi în misticism, au strigat că, pur şi simplu, a coborât Dumnezeu pe Pământ.

Bineînţeles, pentru nenumăratele asociaţii de emancipare şi protecţie a femeilor, Dumnezeu nu este un bătrân cu barbă lungă şi albă, ci o blondă cu picioare lungi şi ochi albaştri. Bineînţeles că, pentru nenumărate asociaţii ecologiste, Dumnezeu e un spirit vegetarian, ce emană din fiecare plantă, o împletire de efuziuni, ce ne cuprinde pe toţi şi iese, apoi, din noi, pentru a se alătura aceluiaşi duh frumos mirositor. Bineînţeles că, pentru un popor ca al nostru, Dumnezeu este preşedintele.

Obişnuiţi să creadă orice, oamenii au înghiţit această găluşcă, pe nemestecate. Sunt obişnuiţi să creadă orice. Munca te schimbă; de ce nu te-ar schimba şi un car de vorbe goale? Obişnuiţi să se creadă diplomaţi, să spună adevăruri diferite la interlocutori diferiţi, aceştia sunt deranjaţi prea puţin dacă trăiesc în vis sau în realitate, preocupându-se doar de stomac; nu au niciun interes să se ridice la înălţimea propriilor lor greutăţi corporale.

Un mic număr de intelectuali şi-au pus întrebări privind posibilitatea ca tot ce e în jurul lor să fie realitate şi şi-au răspuns tot ei între ei. Cine să-i bage în seamă?

Nu faptul că o mână de oameni, aflaţi în eşalonul doi al unui partid unic, ajutaţi de forţe mai mult sau mai puţin obscure, a pus mâna pe putere, îi nedumereşte. Alta e cauza nedumeririi lor, cauză care îi duce cu gândul că totul se petrece în ireal: faptul că, au sau n-au treabă cu arta scrisului, o puzderie de indivizi, profitând de poziţia lor în sistemul de conducere, s-au apucat de scris. Faptul că o fac cu o atât de absurdă seriozitate, e un element în plus în favoarea teoriei. În majoritatea cazurilor, cărţile lor vor să demonstreze justeţea unei cauze fără să le-o ceară nimeni.

Pentru că lucrul cel mai greu este să supravieţuieşti propriilor tale pretenţii, scârbiţi, intelectualii au început să se organizeze în grupuri de tip sectant şi să se roage ca societatea să se trezească din somn. Mulţi îşi spun că n-ar trebui să lase scrisul pe mâna neaveniţilor, că e posibil să nu fi fost o ruptură, ci doar o suprapunere de planuri temporale, unde fiecare scapă cum poate, fie integrându-se într-un timp pseudo-revolut, fie ieşind în afara timpului, pentru a trăi într-o ţară inexistentă.

Au apărut politicienii, într-un spaţiu care n-a avut niciodată oameni politici adevăraţi. Nici aceştia nu pot fi adevăraţi; sunt nişte iluzii: încearcă să înlăture prostiile înaintea eliminării prostiei. Prin scris, ei încearcă să-şi justifice nişte gesturi despre care habar n-au dacă sunt bune sau rele, dacă sunt exact gesturile optime sau sunt simu-

lacre ale gesturilor politicienilor din țările vecine. Prin cărțile lor, încearcă să nu mai fie ceea ce au fost şi chiar mai mult.

Când realitatea depăşeşte puterea de imaginație, minciuna şi adevărul devin sinonime; nimeni nu-şi mai bate capul cu noțiunile de bine şi rău.

Te poți îmbăta şi cu apă chioară şi te poți trezi şi cu alcool, îşi spun cei care caută să se trezească. Morți de beți, unii intelectuali au viziunea unei realități virtuale şi, pentru scurt timp, au impresia că dețin cheia fericirii de a părăsi această puşcărie a spiritului numită imaginație.

„Visul care a dezvăluit bunăstarea poporului", este o carte realizată, de o cruzime înspăimântătoare, rezultat al unui astfel de coşmar etilist, unde se explică, pe înțelesul tuturor, de ce nivelul de trai creşte mult mai repede decât salariile. Aceasta este cartea care a introdus, pentru prima dată, noțiunea de enocrație, orientare sociologică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni enotehnicienilor, specialişti în enocrație, ştiință a vinificației şi produselor derivate ale viei şi vinului.

Au apărut nenumărate monografii despre curiozitățile medicinei de la noi, despre hidroterapia de şoc, despre faptul că forma obrajilor indică temperamentul care cere pumni, despre arta unor tradiții demult apuse în Apus şi altele.

Cartea despre berea indiană ayurvedică şi berea românească ayuristică s-a vândut ca pâinea caldă. S-a scris despre privatizarea societăților secrete, despre faptul că arit-

metica măreşte potenţa, despre universul paralel al presei independente, despre tehnica autocontrolului intern muncitoresc, despre tehnici de vindecare la popoarele dispărute, despre primul-ministru şi fenomenele lui paranormale şi multe altele.

Nici profesorii n-au fost iertaţi; ei pot studia în vacanţe „ABC-ul meditaţiilor şi instrumentele lui de lucru". ABC-ul face reclamă truselor de instrumente de lucru, foarte scumpe, dar foarte utile, dacă vrei să-ţi rotunjeşti bugetul familial.

Preşedintele a scris „Involuţie pe platformă" şi o carte de interviuri numită „De vorbă cu îngerii mei păzitori, despre modul cum se antrenează".

Drept replică la „scrisoarea celor 6" şi „scrisoarea celor 300", a apărut şi „Scrisoarea celor 23 de milioane".

Basmul „Tinereţe fără bătrâneţe: metodă bugetară de economisire a câtorva milioane de pensii" a stârnit entuziasmul scontat în rândul tinerilor economişti, dar a ridicat în picioare bătrânii din pragul pensionării. Pensionarii acuză tineretul de instigare la genocid, iar tineretul acuză pensionarii că s-au înmulţit şi vor pensii din ce în ce mai mari, în condiţiile în care, o jumătate de secol, au stat de pomană sau au muncit de pomană, lăsându-le lor repararea economiei pusă pe butuci.

Cartea de ghicitori „Previziunile primului-ministru" se vrea, în acelaşi timp, şi tratat de religie economică pentru micii călugări, şi roman de anticipaţie.

Nu puteţi şti ce tevatură a putut isca ordonanţa privind introducerea rostirii magice sanscrite în clasele I-IV.

Din miile de cărți, ce au umplut tarabele, vitrinele librăriilor şi depozitele, aflăm cum putem să ținem post, muncind doar 7 zile pe săptămână, şi cum a fost posibil ca sistemul nostru de telecomunicații să devină un fenomen al comunicatelor divine, încărcându-ne la plată.

Majoritatea asociațiilor de scriitori, pe țară, pe regiune, pe arie, pe bloc sau pe ce doriți, sunt de acord în privința faptului că am trăit ca proştii 50 de ani într-o lume necunoscută şi că măcar lumea de acum s-o facem binecunoscută prin scrierile noastre. E o datorie patriotică a fiecăruia să se exprime pe sine, iar faptul că omul se împiedică de gramatică, stilistică sau compoziție e un lucru de o banalitate înfiorătoare. Cursul de metode de ghicit ceva în cărți poate rezolva foarte uşor conflictul om-text. La fel pot face şi cărțile despre apocalipsa în cifre statistice, cărțile despre biocâmp şi ploile cu materiale de construcție, cărțile despre farmecul unui zâmbet continuu şi transpunerea lui în practică sau cele privind sondajul de opinie pentru fiecare.

Tot mai mulți oameni sunt interesați de cărțile ce îi învață cum să-şi calculeze singuri ascendentul şi cum să urce la o asemenea înălțime.

Având în vedere toate circumstanțele social-istorice prezentate, s-au intensificat cercetările pentru perfecționarea maşinilor de scris cărți.

S-a văzut că orice lucru poate fi, în acelaşi timp, şi posibil, şi imposibil. Un grup de cercetători au pus la punct chiar şi o maşină de fotografiat trecutul. Oamenii de ştiință nu au vrut neapărat să-şi arate capacitatea de a inventa,

ci au fost curioşi să vadă dacă există un trecut şi în ce ar putea consta acesta.

Cu toate că mulți mai susțin încă faptul că aşa ceva este imposibil, un neamț a prezentat, la o expoziție, un model de maşină de scris cărți.

Un sceptic a afirmat că un italian a fost trezit din comă, cu 1460 de săruturi, de către prietena sa, după patru ani, şi că ar fi cazul să ne sărutăm cu toții, poate ieşim din starea asta de hipnoză colectivă, comă alcoolică, ruptură sau curbă temporală, cădere într-o lume paralelă sau ce-o fi.

Deoarece tot nu-i cumpăra nimeni maşina de scris cărți, neamțul a înființat o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte. Odată pusă la punct, maşina a fabricat un scriitor, pe baza informațiilor găsite accidental, într-o groapă. Hârțoagele aparțineau, se pare, unui defunct şi represiv serviciu de informații.

Când s-a scumpit combustibilul, maşina n-a mai fost rentabilă. Nici informațiile rămase nu mai erau de o aşa mare valoare, niciun interes prea mare nu mai stârneau cititorului. Ca să nu piardă banii câştigați, neamțul a încercat să umple piața cu tratate de legumicultură, apoi a dat lovitura: i-a venit ideea să fabrice o scriitoare americană, după tipic german, soție de producător de videoclipuri, fără datorii, cu vilă în Texas, doi copii supradotați, câine, maşini mici, vaporaş în Pacific, coeficient de inteligență ridicat, roşcată, nasul în vânt, credincioasă soțului, bună cunoscătoare a tipologiilor sexuale şi perversiunilor lor, cu imaginație constructivă şi celelalte.

Având carcasă de camionetă WW, calculator complex şi un birou de lemn de nuc, prima maşină de scris cărţi din ţara noastră poate fi văzută şi azi circulând pe străzile capitalei. Un şofer aburit de băutură împarte cărţile nevândute pentru a face reclamă.

Între timp, au reuşit şi cercetătorii români să evolueze. Au trecut, de la maşinile coreene şi olandeze, la serii noi, de concepţie proprie. Şi-au însuşit ultimele axiome ale radiesteziei şi le-au grefat, cu succes, ultimelor modele. În plus, au descoperit şi principiul protecţiei psihice ovoidale. Tipografiile s-au modernizat şi s-au angajat alţi oameni la fabricile de celuloză şi hârtie. Proaspeţii şomeri au primit câte un exemplar din cartea „Crearea vidului interior ajută la îndepărtarea fricii din trup şi suflet" şi o sumă de bani echivalentă taxei de trecere a frontierei.

Pornind de la faptul de necontestat că unele persoane sunt ajutate la treburile casnice de spiritele rudelor, moarte demult, un tânăr a imaginat un soi de poştă pneumatică temporală. În acest fel, a crescut numărul abonaţilor, multe spirite fiind foarte interesate de ce se petrece şi se mai scrie pe aici. Nimeni nu poate şti de ce s-a bucurat de un aşa mare succes cartea „Cura de banane reduce riscul infarctului", iar „Temperamentul şi grupa sanguină" n-a avut nicio trecere.

Prima carte realizată integral de o maşină de scris cărţi de concepţie autohtonă a fost „În numai câteva ore pământene, un american a trăit 5 ani într-o lume necunoscută". Ea s-a bucurat de un imens succes în lumea celor culţi, aceştia văzând în ea o metaforă a lumii necunoscute

în care am căzut în urmă cu 10 ani, dar s-a ridicat un glas în Parlament, care a întrebat, retoric, de ce trebuia să i se întâmple neapărat unui american să trăiască într-o lume necunoscută şi nu unui român sau vreunui minoritar de pe la noi.

„D-aia!", a fost răspunsul unui parlamentar din opoziție.

Până la verificarea teoriei hiatusurilor temporale şi cuceririi spațiului extraterestru, arheologii au descoperit că, în obscurantistul Ev Mediu pământean, templele erau adevărate centrale energetice, iar rețeaua numită Hartman era alcătuită din ziduri radioactive invizibile. Aceasta a fost o descoperire epocală, deoarece energia convențională necesară maşinii de scris cărți era poluantă şi nici nu era prea economică.

Drept mulțumire, maşinile s-au interconectat şi s-au mobilizat, scriind într-o singură noapte, în cinstea marilor arheologi, poemul „Călăuzit de o voce misterioasă, un actor a descoperit un corp de fată întins pe fundul mării". Acesta a fost primul semn de reîntoarcere deloc temporală către liric şi o conducere centralizată, apoi au urmat volumele de versuri „Calea războinică: o tehnică de ajungere la cunoaştere", „După ce şi-a găsit lănțişorul de aur, actorul a hotărât să țină post în fiecare zi", „Cheile spirituale ale fericirii", „Matricea energetică este un sistem intercondiționat" şi multe altele.

În ciuda faptului că multă lume speră să ne trezim, mulți mergând chiar la biserică să se roage pentru asta, coşmarul nu pare a se termina. În loc să se dezvolte agricultura, totul se transformă într-o industrie a cărții.

Mulți lucrează la întreținerea mașinilor de scris cărți sau în industria producerii acestora. Și mai mulți se ocupă cu tăierile de păduri sau aduc trestie din deltă, în scopul producerii unor cantități tot mai mari de hârtie. Industria calculatoarelor s-a reprofilat pe producerea de piese de schimb și programe pentru mașinile de scris cărți. Acestea sunt tot mai multe și mai sofisticate.

În cartea sa „Involuție la reformă", președintele a prins cel mai bine fenomenul, descriindu-l în culori luminoase. Cartea ne-a dat încredere și un nou impuls în activitate; puterea sugestiei a înlocuit puterea indicației prețioase.

Inimile ne tresaltă de un festivism apoteotic; niciodată nu am avut atâtea cărți de valoare. Niciodată nu am avut atâția virtuali scriitori; nimănui nu-i pasă că aceștia n-au habar de gramatică sau stilistică. Ce-i trebuie unui politician, ministru, consilier sau secretar de stat să știe gramatica? Asta e treaba mașinii de scris cărți.

Să ții o carte într-o mână e o sărbătoare. O sărbătoare trebuie sfințită de un sobor de preoți, de ea trebuie să ne bucurăm cu toții.

Nu trebuie ascultați cei care susțin că o astfel de lume, cum este a noastră, nu există. Există; o vedeți și voi! E o democrație și, vedeți, democrația este dreptul spectatorului de a asista la un spectacol, oricât de prost, fără să-l forțeze nimeni.

Nu mai există acea lume, demult apusă, unde ni se cerea să dăm tot mai mult grâu și porumb la un biet hectar și, pentru asta, să facem totul. Acesta era un îndemn la genocid cultural.

Mai realişti, unii cercetători, considerând că dormim şi ne mişcăm într-un univers de coşmar, au conceput un sistem electronic perfect, care ne împiedică să ne trezim din somn. În cazul în care vieţuim într-o lume a somnului, fiecare maşină de scris cărţi a fost înzestrată cu un astfel de sistem.

În afara sărbătoririi cărţii, ca act de cultură, unde un sprijin de nădejde ne sunt viticultorii şi horticultorii, în general, mai rămâne şi activitatea intrinsecă de citire a cărţilor, mult mai profitabilă şi mai excitantă ca activitatea de concepţie.

În tot locul poţi vedea grupuri de îndrăgostiţi, cu câte o carte în mână, în tot locul poţi vedea bătrâni cocârjaţi, la lumina lămpii, aplecaţi asupra câte unui tom, uitând să şi mănânce din cauza acestei activităţi. Poţi vedea oameni la coadă la lapte citind „Cartea zootehnistului", unde se specifică modul de creştere a producţiei de lapte, ce ar putea să ajungă şi la ei. Poţi vedea, în fabrici, strungari citind „Cartea strungarului", dacă tot nu au ce să lucreze, poţi vedea ţărani citind cu sârg „Cartea agricultorului", milionari citind „Cartea milionarului" sau militari citind „Dispariţia unui mit: omul cu masca de fier" şi „Subjugarea prin farmece poate fi înlăturată".

Cum să nu te entuziasmeze o carte ca „Înţelepciunea ezoterică şi infrasexualitatea"? Cum să nu te înalţe la cer cartea „Tehnica înălţării la stele"?

Cu timpul, intelectualii progresişti, sceptici în privinţa veridicităţii unei lumi, cum este a noastră, sunt tot mai puţini. Atunci când nu vor să vadă şi să recunoască ceea

ce vedem cu toții, sunt obligați să facă asta. Cei care vor să se integreze devin, uneori, de-a dreptul mistici. Restul, nu vor să se integreze festivismului nostru cultural şi sunt marginalizați; nimeni nu poate să reziste prea mult. Cea mai cruntă formă de intoleranță este să nu-i dai omului iluzia că e la fel, când el e schimbat demult.

Nici în străinătate nu mai are rost să fugi, deoarece toate țările sunt de acord cu noi, că esența unei civilizații este cultura. Cine e dispus să te primească, dacă la tine în țară s-a instaurat cea mai profitabilă democrație: dictatura ştiinței de carte!?

Protestul ecologiştilor, privind masivele defrişări şi deşertizarea pământului, e un moft. Paralel cu tăierea pădurilor, vom scoate petrolul şi vom pune maşinile de scris cărți să tipărească pe folii de material plastic.

E adevărat faptul că e obositor să citeşti tot timpul cărți, dar e aşa plăcut! Şi nici nu e prea greu; după ce ai citit studiul „Ştiința de a citi o carte", eşti pregătit. S-au inițiat şi cursuri finanțate de UNESCO pentru recuperarea handicapaților, care se încăpățânează să scrie ei cărțile, cu mâna lor, în singurătate, în loc să apeleze la atât de uzualele maşini de scris cărți.

A avut loc o explozie demografică fără precedent, s-a mărit numărul celor care se ocupă cu cititul cărților, dar maşinile produc mult mai repede cărțile, în cantitate mult mai mare, în comparație cu mamele, producătoare de copii, viitori cititori. Acest lucru i-a făcut pe savanții noştri să se gândească serios la proiectarea unei maşini de citit cărți, pentru a contrabalansa producția.

Coşmarul s-a sfârşit când un neamţ a prezentat, la o expoziţie, un model de maşină de citit cărţi, adus din ţara lui. Deoarece tot nu i-o cumpăra nimeni, a făcut o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte.

Când va putea asimila licenţa unei maşini de citit cărţi, cumpărată de la coreeni, guvernul nostru preconizează trecerea directă la producţia de serie. În acel moment, toate cărţile maşinilor de scris cărţi vor fi citite de maşinile de citit cărţi.

În fond, la ce foloseşte tehnica, dacă nu la uşurarea muncii omului?

Până atunci, în timp ce românii se ocupă cu omologări, perfecţionări, adaptări sau îmbunătăţiri de design, neamţul, ca să nu piardă banii câştigaţi, s-a gândit ca, pe baza datelor furnizate de maşinile de scris cărţi, să fabrice un cititor de cărţi poliţiste.

După un timp, maşina lui a fabricat un cititor de cărţi pentru legumicultură şi, într-un târziu, a dat la iveală cititorul-model al romanelor scrise de modelul scriitoarei americane de best-seller-uri, fabricate de soţul ei, producătorul-model de video-clipuri, dintr-o lume a publicităţii foarte bine pusă la punct.

MAŞINA VIITORULUI

Printre limuzinele de lux, colorate ireal, drăcovenia cenuşie părea rămasă de la expoziţia anterioară, de artă modernă. Semăna mult cu un cazan cu aburi, având înşurubat, la un capăt, un vârf de torpilă.

— Priviţi cu atenţie această maşină! spuse prezentatorul, un japonez mic şi îndesat, văzând că privirile vizitatorilor, sătule de atâta splendoare automobilistică, se îndreaptă, din ce în ce mai des, spre oribilitatea lui. Seamănă cu un reactor pentru că aşa a conceput-o inventatorul; în design, gustul este, uneori, după ureche. Nu ştiu cum gândiţi dumneavoastră, dar eu consider că, deoarece corpul omului conţine foarte multă apă, o maşină a viitorului, în slujba lui, nu poate fi concepută decât de un specialist în hidro-ameliorații genetice, cum este acesta...

Îndreptă vârful arătătorului spre afişul lipit pe una din portierele laterale ale cazanului; ascuns în spatele unei feţe stafidite, le zâmbea un bărbos.

— Aveţi în faţă prototipul, continuă prezentatorul, dar acesta nu e întru totul original. S-a mai încercat realizarea unei astfel de maşini. Priviţi schema de pe acest papirus! Nu trebuie să râdeţi; în trecut, oamenii aveau un limbaj mult mai metaforic decât al nostru. Priviţi tuburile courot,

bibic şi tubul sarma! Priviţi sensul tubului bibic şi capul evaziv pentru eventuale evantaie! Capul acoperă acest mic şiştoc, producător a 24 de scântei etrusce, la nivelul celor 4 găurele. Totul dă în aceste scântei saxobale, la o presiune indusă. Priviţi aceste aripioare de bătut vântul!... Atât cât puteau să se exprime de plastic, ei, anticii, au numit acest obiect: „maşina de bătut vântul". Uronitratul folosit drept combustibil ne duce cu gândul la procesul de fotosinteză şi la aplecarea omului primitiv spre natură.

Revenind la exponat, citesc în ochii dumneavoastră un interes deosebit. Nu vă uitaţi că, din faţă, seamănă cu un mic vapor, iar din spate cu o motocicletă cu ataş şi invers! Asta e fantezia creatorului, ca şi dreptul lui de a o intitula „maşina cu două feţe".

E un mijloc de transport foarte economic, ieftin şi ecologic. Are sistem de propulsie cu arc şi înaintează în salturi de câte 10 metri. Pedala comprimă arcul şi vehiculul porneşte la comanda „hai!". În orice moment, calculatorul poate să transforme maşina în utilaj de întins şosele. Are accesorii utile pentru protejarea nervilor. Printre ele, se numără mâna metalică foarte uşoară şi taceofonul, producător de linişte. Omului îi place atunci când este linişte; atunci el poate să-şi spună părerea, dar, din păcate, în jur nu mai e nimeni. Din această cauză, maşina este reglată să-l asculte pe om.

Pornind de la principiul potrivit căruia poliţistele nu pot rămâne virgine decât dacă ştiu să se apere, proiectantul a considerat că maşina trebuie să se apere singură pentru a rămâne intactă. A asigurat-o cu sistem de sigu-

ranță. A asigurat-o şi cu o scară cu burghie, pentru eventualitatea în care s-ar defecta în aer, rămânând suspendată acolo, unde nu e nimeni. Nu se ştie ce şansă are vehiculul de a se defecta pentru că, deşi testele au fost terminate, nu s-a vândut încă niciun exemplar.

Tipul familial, pentru că oriunde trebuie să existe şi ceva familial, are o cutie de scrisori detaşabilă. E foarte uşor să trimiți sau să primeşti scrisorile făcute ghemotoc, în bile de mărimea unui ou de gâscă, catapultate şi rostogolite electro-magnetic; nu se udă. Sensibilitatea maşinii face ca membrii familiei să se poarte frumos unii cu alții.

Ca orice autovehicul cunoscut, şi acesta merge pe uscat, pe apă şi în aer; depăşeşte obstacolele, trecând pe lângă ele, ca orice obiect înzestrat cu rațione. Priviți complexitatea acestui autobac şi stingătorul de incendii! Stingătorul e cuplat cu ceasul de protecție, care măsoară şi valoarea despăgubirii, în caz de accident.

Maşina face, spre deosebire de limuzinele uzuale, tot felul de discriminări. De exemplu, pentru vegetarieni există o linie de legătură cu o grădină ambulantă, iar pentru carnivori o legătură cu o crescătorie de porci.

Alte accesorii utile: antena anti-şoc măsoară şocul, picioroangele şi tălpicile detaşabile vă fac să vă simțiți mai detaşați. Muşamalizatorul muşamalizează. Acest mecanism al înțelegerii economiei de piață pe secțiuni s-a introdus pentru oamenii de afaceri. Ei vor înțelege, aici, că, pentru a se extinde o piață, trebuie să se facă mici demolări.

Deoarece s-a constatat că informatorii serviciilor de informații depăşesc numeric populația țării, li se va permite

şi lor să posede o maşină ca aceasta, de mare viitor. Nici copiii supradotaţi nu mai trebuie să meargă la şcoli speciale pentru a fi recuperaţi; maşina viitorului îi rezolvă şi pe ei, fabricându-le ce trecut vor, şi le construieşte un viitor sigur.

Constructorul maşinii nu a făcut greşeala Puterii, aceea de a confunda masificarea maselor cu masivizarea lor. Aşa cum ţara noastră, frumoasă şi bogată, dacă nu ar fi existat, ar fi trebuit imaginată, tot aşa, viitorul nu poate să existe fără această maşină. Dacă nu ar fi existat, tot ar fi imaginat-o cineva până la urmă.

Pentru a nu crede că mai mult spunem ce se face, decât facem ce se spune, vă anunţ: peste doar câteva zile, acest original mijloc de transport va intra în producţie de serie. Vi-l recomand cu căldură!

Discursul de prezentare avu un succes nebun. Bogătaşii snobi şi proaspeţii îmbogăţiţi se şi repeziseră cu întrebările asupra micului japonez. La celelalte standuri, prezentatorii se uitau unii la alţii, nedumeriţi, ridicând din umeri.

Prezentatorul cazanului-torpilă nu mînţea; peste două zile începură vânzările. Tot mai mulţi oameni aveau posibilitatea să constate, cu uimire, că maşina îi transportă, fără posibilitate de întoarcere, în viitor, acolo unde durere nu e, foamete nu e, nimic rău nu e, aşa cum scria în prospect.

Dacă îi întrebi, cu toţii spun că vor să rămână aici, să construiască reforma economică, alături de un guvern leşinat. Mint cu toţii că nu vor să ajungă acolo. În realitate,

îşi vând casele, vechile automobile sau micile bucăţi de pământ, pe care le posedă, pentru a putea achiziţiona teribila drăcovenie. În acest fel, călătorind cu toţii în timp, pentru că o maşină a viitorului nu poate fi altceva decât o maşină a timpului, oamenii au reuşit să aducă ţara, împinsă de un regim totalitar cu 200 de ani înapoi, în prezent. Îl putem vedea cu toţii.

OAMENI GOI PE STRĂZI

Într-o bună zi, primarului i-a venit o idee strălucită, care, aşa cum se va vedea, peste mai multe secole, va da roade. El a propus Consiliului Local adoptarea unei hotărâri, prin care să se interzică locuitorilor, indiferent de condiţie socială, religie sau culoare, să mai umble goi pe stradă.

S-a lăsat pe spate, cu spătarul elastic al fotoliului, şi a fixat cu privirea un punct pe tavan, gândind cinci minute, zâmbind unei idei interioare, apoi a chemat secretara şi i-a dictat textul ce urma să fie dat la ziare, text prin care fixa o şedinţă ordinară de Consiliu.

Cvorumul fiind întrunit, a expus în cuvinte simple, de mult bun simţ, cam ce i-a trecut prin cap, rugând insistent să se consemneze în procesul verbal.

— Nu cred că iniţiativa domnului primar va avea sorţi de izbândă, a spus primul înscris pe lista luărilor de cuvânt, un reprezentant al unui partid de extremă stângă. E adevărat că în antichitate oamenii puneau pe ei tot felul de pânzeturi, prinse cu ace de aur. S-a ajuns la o aşa mare risipă de imaginaţie în conceperea brizbizelor, încât omul, „cel mai de preţ capital", n-a mai avut nicio valoare. În plus, în acele vremuri, era frig. Nu s-a ajuns decât foarte curând la independenţa faţă de natură. Independenţa faţă

de mediu a dus, cum e şi firesc, la o mai mare apropiere de natura umană. Forţele de dreapta au încurajat simplificarea modelelor de haine, culorile mai puţin enervante, dar să nu uităm că revoluţia tehnico-ştiinţifică, promovată de forţele stângii politice, a introdus şpilhozenul unisex şi unicolor. Doar mirosurile au fost diferite, în funcţie de coeficientul de inteligenţă al fiecăruia...

— Ha, ha, ha! a sărit un consilier al unui partid din cealaltă parte a spectrului politic. Lucrurile începuseră să pută. Ca urmare a egalitarismului vostru de prost gust, toate puteau într-un singur fel. A trebuit să venim noi la putere, să dăm şulfele jos de pe oameni, pentru a se vedea unii pe alţii într-o lumină adevărată.

Preşedintele de şedinţă a bătut cu ciocanul de lemn în masă, indicându-i recalcitrantului să ia loc şi să vorbească atunci când îi vine rândul.

— Politica dezastruoasă a ultimelor guverne a adus omul în starea primară, l-a lăsat în fundul gol. În numele democraţiei, prost înţeleasă, se consideră individualismul ca un concept de bază şi se uită munca în echipă, s-a enervat vorbitorul, privindu-l pe deasupra ochelarilor pe acela care îl întrerupsese.

— Munca în echipă duce la devieri sexuale! i-a strigat, la rândul lui, din sală, consilierul de dreapta. Să-şi vadă fiecare de treaba lui. Şi la antici umblau oamenii goi, mai ales pe stadioane, la olimpiade, dar atunci nu aveau altă treabă decât să înalţe temple şi să venereze frumuseţea corpului uman. Nu-şi prea puneau capul la contribuţie.

Văzând că nu are cu cine vorbi şi că e întrerupt tot timpul, consilierul de stânga a lăsat locul următorului vorbitor, un membru al unui partid ecologist.

— E posibil să mă consideraţi a avea aplecări spre stânga, dar nu este aşa, a început acesta. Partidul nostru face parte din convenţia de centru-dreapta, aflată la putere. Cu toate acestea, părerea mea este asemănătoare cu părerea primarului: oamenii goi strică peisajul. S-a constatat că, atunci când ies din casă, cetăţenii oraşului se dezbracă de tot ce au, ies la plimbare, pe străzi sau prin parcuri, şi nu mai sunt atenţi decât unii la alţii. E adevărat că atenţia aceasta e foarte bine mascată de educaţia pe care am primit-o, educaţie ce ne foloseşte şi în relaţiile de serviciu. Ce-ar fi, acum, în şedinţă, să lăsăm la o parte acest unic punct de pe ordinea de zi, care este introducerea sau nu a hainelor în afara locuinţei personale, şi să ne pornim a face remarci deplasate privind defectele fizice pe care le are fiecare? Vă spun că ar fi foarte rău. Are dreptate primarul: ceea ce nu se vede, nu intră în discuţie. Dacă ne acoperim goliciunea, măcar la serviciu, nu trebuie să ne mai gândim cum să ne înfrânăm instinctele şi nici nu mai avem nevoie de pedepse aspre pentru cei ce se iau unii de alţii.

Următorul vorbitor, un social-democrat, a spus că lucrurile cele mai simple sunt moştenite din generaţie în generaţie şi nu are rost să le schimbăm tocmai noi, că suntem mai breji. El a ţinut să releve faptul că ultimele cercetări socio-psihice au demonstrat faptul că instinctele se aprind mai repede atunci când li se ascunde ceva. Un simplu cearceaf, pus pe o femeie, o face mai misterioasă,

mai atractivă, lucru care nu ne trebuie în societate, la lucru, prin parcuri sau magazine.

— Sunt de acord cu antevorbitorul meu, a spus un consilier socialist, urmând la cuvânt. Instinctele de procreare trebuie să se trezească acasă, la fiecare, când, după ce am luat masa, ne-am făcut de lucru prin atelier, am lucrat ceva pe calculator, am controlat lecțiile copiilor, am udat grădina, am tuns iarba sau ne-am uitat la televizor, trebuie să ne îmbrăcăm frumos, la cravată, cu pălărie sau fără, în cizme sau pantofi, după gust, şi să ne ducem la culcare. Sunt de acord, însă, şi cu primarul, care vrea, iată, după atâta amar de vreme, în care ne-am văzut goi, să ne vedem şi îmbrăcați. S-ar putea relansa industria uşoară şi s-ar putea crea multe locuri de muncă.

— Da, dar atunci nu am mai face altceva, toată ziua, decât să stăm şi să ne admirăm hainele, din ce în ce mai sofisticate şi mai fistichii, unii la alții. Unde ar mai fi eficiența muncii? l-a întrerupt un consilier de pe primul rând, din stânga.

— Având în vedere eficiența muncii, vă rog să nu mai întrerupeți vorbitorul! s-a enervat preşedintele şedinței. După luarea de cuvânt a primarului, îşi spune fiecare părerea, mai pertinentă sau mai puțin pertinentă, apoi îşi formează fiecare o părere, pro sau contra, şi trecem la vot. Întreruperile şi discuțiile în contradictoriu ne fac să nu mai terminăm până deseară.

Deoarece socialistul nu mai avea nimic de spus, a luat cuvântul un consilier al coaliției de la putere, spunând că dezbrăcarea e o practică liberală, o eliberare de conven-

ționalismul ieftin, specific evului mediu, cu perucile, blănurile şi păduchii lui, sau comunismului, cu maieul luat peste pufoaică.

— Ce rost mai are să ne ferim de frig, acum, când temperatura este constantă, pe toată planeta, din Siberia până la Ecuator? a întrebat liberalul, retoric. Industria uşoară e destul de bine dezvoltată. Dacă vrea cineva să se culce cu nevasta îmbrăcat în salopetă de mecanic, cu fular la gât, bocanci în picioare şi căciulă în cap, e liber să o facă. Poate comanda la fabrică tot ce pofteşte. Industria merge în funcție de cererea clienților. Dacă vrei să te duci la culcare cu tractorul, nu te împiedică nimeni; fiecare face, la el acasă, ce pofteşte. Hainele încurajează traficul de droguri ascunse prin buzunare false, pot adăposti bani, mulți dintre ei falşi, sau truse de spart bănci. O cartelă de credit, legată de gât, şi o geantă tip „diplomat", dintr-un material plastic uşor şi transparent, sunt de-ajuns. Să luptăm pentru o societate simplu organizată! a încheiat.

Timp de o oră, s-au perindat la microfon mai mulți consilieri, aprobând ideea îmbrăcării locuitorilor sau, dimpotrivă, criticând-o cu vehemență.

— La un buget de austeritate, cum este cel al oraşului nostru, asta ne mai lipseşte, să dăm miliarde de lei pe haine, a spus un vorbitor, relevând faptul că s-a pierdut tradiția croitoriei. Nici ce mai e la modă nu se ştie, aceasta dispărând odată cu obiectul discuției. Să trimiți şomeri la calificare, în meseria de croitor, departe, în micile enclave, unde oamenii nu au evoluat şi umblă îmbrăcați, e pierdere de timp şi de bani. Nici nu mai există căi de acces

spre zonele respective. Mai bine am folosi banii să astupăm gropile din şosele, să construim mai multe şcoli sau să ajutăm sănătatea şi cultura, a încheiat el.

— Unde sunt tradiţiile noastre?! şi-a început discursul un al doilea consilier, al unui alt partid de stânga. Unde sunt frumoasele noastre costume populare? Dacă un minoritar ţine gura închisă şi nu se exprimă în limba lui, nici nu ştii că e minoritar. El se poate strecura în orice structură a statului, subminându-i autoritatea.

— Da, dar minoritarii tuciurii şi-au pierdut obiectul muncii. Noi nu mai avem buzunare, unde să-şi bage ei mâinile..., a sărit un consilier al forţelor de dreapta.

— Şi, în plus, cine te împiedică pe dumneata să-ţi pui un frumos costum popular, din zona unde te-ai născut, şi să petreci o frumoasă seară tradiţională, în intimitate, cu nevasta, dacă eşti aşa mare naţionalist?! a completat un al doilea consilier al uniunii de dreapta.

— Să vă suiţi voi în pat, îmbrăcaţi în costum popular, cu ţări de bumbac, cizme, laibăr şi pălăriuţă cu pene, pe o căldură înăbuşitoare! a strigat consilierul de stânga în microfon. Am făcut nenumărate cereri, să vină să-mi repare climatizarea. Dacă noi, consilierii, suntem trataţi cu dispreţ, ce să mai vorbim de omul simplu, care umblă cu fundul gol pe stradă şi după care am luat zece piei, printr-o fiscalitate înrobitoare? Eu vreau să ies cu nevasta şi copiii, duminica, la biserică, îmbrăcat în costum popular, să mă admire lumea.

— E problema dumitale, a intervenit preşedintele şedinţei. Aici discutăm o problemă cu implicaţii mult mai

profunde, cu repercusiuni neaşteptate, imprevizibile în timp. Vă rog să reveniţi la subiect!

— Nu revin la niciun subiect. Or să ne mănânce minoritarii. Lor le vine mult mai uşor să demonstreze ceva, altcuiva decât propriului lor popor... S-au înmulţit peste măsură şi nici nu mai pot fi depistaţi, umblând goi pe străzi, ca şi noi.

— Vă rog să treceţi la loc!

— Nu trec niciunde!

— Mă obligaţi să amân şedinţa.

Auzind că e pericol să fie chemaţi din nou, consilierul s-a depărtat de microfon, făcând semne obscene, şi s-a apropiat următorul înscris pe listă.

— Vreau să spun, la începutul luării mele de cuvânt, că nici eu nu suport minoritarii, care se chinuie să demonstreze că ne sunt superiori, dar un lucru trebuie să recunoaştem: şi ei umblă goi pe stradă, la serviciu, şi lor li se poate deregla climatizarea. Nu-i împiedică nimeni să se înmulţească. Pentru că nu se înmulţesc ca iepurii, e demonstraţia faptului că au ajuns la un grad ridicat de civilizaţie. Au înţeles că, dacă trebuie să se înmulţească numai pentru a fi majoritari, e prea puţin. Au înţeles că nu trebuie să facă din creşterea numărului de indivizi un scop în sine...

— Mai la obiect, domnule! a intervenit conducătorul şedinţei.

— Mai la obiect?! Mai la obiect e faptul că suntem un oraş între oraşe. Dacă ne apucăm să ne împopoţonăm fără aprobarea guvernului, parlamentului şi preşedinţiei,

e posibil să ni se taie gazul sau să se bage armata peste noi. Eu zic să nu călcăm legea administrației locale şi cea a funcționarului public. Să ne vedem de micile noastre hotărâri meschine, de spații comerciale, nume de străzi, salarii, comemorări, zilele oraşului, delegații în străinătate şi decernări de titluri!

A luat cuvântul şi o reprezentantă a sexului slab şi frumos, membră a unei formațiuni politice civic-liberale, arătând că, paradoxal, s-a micşorat numărul de violuri sau agresiuni verbale la adresa femeilor.

— Când eşti gol, te gândeşti că poți fi tu însuți agresat, indiferent de sex, a concluzionat ea.

Trecând peste un mic incident, în care un cameraman, având intenția să-i facă loc femeii, să treacă la loc, s-a agățat de un fir, căzând cât era de lat, şedința a continuat. Părerile au fost pro şi contra ideii primarului.

— Nu am nimic cu minoritarii, a spus un reprezentant al unui mic partid naționalist. Atâta timp cât nu fac rele, pe reprezentanții naționalităților conlocuitoare nu-i bagă nimeni în seamă. Vreau să spun că, după criteriul culorii pielii, unii, mai închişi la culoare, pot fi mai uşor de urmărit, când sunt dezbrăcați, asta fiind treaba Poliției. Treaba noastră, a consilierilor, constă în faptul că, au n-au haine pe ei, bogătaşii oraşului sunt cei care ne pompează bani. În trecut, era la modă sintagma ironică de „corupt în fund". Cum îl prindea pe parvenit, instanța îi decupa pantalonii în fund, supunându-l oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupții se acoperă cu acte şi se ascund în spatele nudității, scăpându-ne printre degete...

— Vorbeşti prostii! a sărit un reprezentant al dreptei. Am ajuns până acolo, încât, cu haine sau fără, să nu vrem o anticorupţie a corupţiei, ci o anticorupţie curată. Vehiculăm noţiuni, numai aşa, de dragul noţiunilor.

— Domnilor, vă atrag atenţia că avem un singur punct la ordinea zilei. Nu discutăm despre minorităţi sau despre corupţie.

— Cum să nu discutăm?! a sărit reprezentanta unui partid democrat. Unde e democraţia şi libera exprimare? Totul se leagă: civism, nuditate, minoritari, corupţie, inflaţie... Se apropie, acum, ziua naţională. Mie, în fiecare an, mi-a fost ruşine să merg la depunerea de coroane de flori în fundul gol şi n-am spus-o până acum.

— Concordă mai bine cu doctrina democrată, a ironizat-o un reprezentant al Domnului pe Pământ şi membru al creştin-democraţiei, dar nu e lucru creştinesc.

— Ba e creştineşte să te pregăteşti să mergi la Judecata de Apoi, a intervenit primarul.

Până când rumoarea creată a dispărut, conducătorul şedinţei a bătut, în mod repetat, cu ciocanul în masă.

— E o problemă de conştiinţă, a spus el. De asta am fost chemaţi, să ne spunem părerea şi să votăm aşa cum ne dictează conştiinţa. Şi mai lăsaţi-l în pace pe Cel de Sus, nu-l mai băgaţi în certurile voastre; păstraţi-l ca pe ceva sfânt şi ca opţiune individuală!

— Nu aveţi dreptate, a spus un reprezentant al dreptei liberale, urcând la tribună. Vorbiţi de opţiune individuală şi de liber arbitru, punându-ne să votăm o opţiune colectivă: ori toţi dezbrăcaţi, ori toţi îmbrăcaţi. Eu aş propune

o a treia cale: cine vrea îmbrăcat, să umble aşa pe străzi, iar cine vrea dezbrăcat, să umble dezbrăcat.

— Vrei, poate, în spirit liberal, să plătească cine vrea impozite, în condiţiile în care voi, liberalii, aţi promis reducerea fiscalităţii şi aţi pus un ministru al finanţelor care a luat zece piei de pe noi? s-a enervat un consilier al social-democraţiei. A treia cale ar fi să plecaţi de la conducere.

— Domnu', domnu'! Nu are legătură cu discuţia, a bătut preşedintele în masă.

Spiritele s-au încins în momentul în care unul dintre consilieri a trecut la microfon, în locul liberalului, şi a lansat bomba. Nordic de origine, membru al principalului partid de opoziţie, parafrazând anecdota cu girafa, el a lansat ideea că e posibil ca oraşul nostru să facă parte dintr-o lume virtuală. Ei, consilierii, puteau să nu existe, să fie doar o îngrămădire de biţi, care poate fi ştearsă de orice virus. Acţiunea lor de a iniţia modificarea Constituţiei, printr-o hotărâre de Consiliu şi o listă de semnături, putea fi stopată de o simplă întrerupere de curent electric, dacă nu erau băgaţi la timp în memorie.

— Cum e posibil ca noi, consilierii, oamenii de afaceri, funcţionarii publici, până la ultimii paznici şi gunoieri, să umblăm dezbrăcaţi pe stradă? a spus. M-am întrebat, de multe ori, unde a dispărut ruşinea şi am găsit un singur răspuns: aşa ceva nu există. E posibil să fim doar piesele cu care se joacă vreun nebun pe calculator sau cine ştie ce altă instanţă superioară. De multe ori, vorbeşte gura fără noi sau facem lucruri necugetate. Nu mai vorbesc de iraţionalitatea de a fi goi.

— E speculație ieftină! a strigat un socialist. Ați băgat calculatoare americane şi ați înnebunit lumea.

— Ai citit prea multe romane science-fiction, a râs şi preşedintele de şedință.

— Ştiu eu?! E posibil să fie cum spuneți voi, dar eu aşa simt, că e ceva în neregulă cu noi şi ar trebui să ne întrebăm ce, a spus.

— Ce ți se pare dumneata a fi în neregulă?

— În primul rând că afară s-a întunecat prea devreme, iar cei de pe ultimele rânduri au încremenit. Au rămas țepeni cei de pe ultimul rând, apoi, după un timp, cei de pe rândul următor. După aceştia, au încremenit cei de pe rândul trei, numărând din spate, apoi patru. Nici cei de pe rândul cinci nu mai dau semne de viață.

Consilierii aşezați în primele rânduri s-au întors nedumeriți, apoi neliniştea a început să-i cuprindă pe rând.

— Ai dreptate, a spus conducătorul şedinței. Cei de pe ultimul rând sunt statui de marmură şi s-a accentuat şi paloarea fețelor celor de pe rândul următor. În felul ăsta, dacă e adevărat ce ai intuit dumneata, vom împietri şi noi.

Au văzut cum albeața feței apare şi la consilierii de pe rândul următor. Unul a dat să spună ceva şi a împietrit cu gura deschisă, iar cel de alături rânjea tâmp. Cei mai mulți aveau întipărită pe față expresia mirării, a fricii sau o îmbinare între cele două. Capetele celor de pe ultimele două rânduri începuseră să aibă fisuri, iar brațul stâng al unuia se frânsese, căzând peste speteaza scaunului din față.

Speriat, preşedintele a lovit cu ciocanul de lemn în masă, vrând să suspende şedinţa, iar acesta s-a spart în mii de cioburi, de parcă ar fi fost din porţelan.

Primarul a urcat scările, vrând să spună ceva conducătorului şedinţei, nimeni nu ştie ce, şi s-a oprit brusc, încremenind la mijlocul drumului, pe podium. Unii au dat să fugă afară, gândind că locul e de vină, iar cei mai mulţi priveau muţi, cu ură, spre ultimul vorbitor, cel care intuise dezastrul, împietrit şi el la microfon.

Începând din spate, consilierii au început să se fărâmiţeze, fragmentele din ce în ce mai mici împrăştiindu-se peste tot.

Într-un târziu, o femeie de serviciu a apărut din spatele draperiei ce străjuia sala de consiliu, ţinând într-o mână mătura şi în cealaltă un coş de plastic.

— Phiui, ce întuneric şi târziu s-a făcut! Iar trebuie să mătur de pe jos resturile ăstora. Nu sunt în stare de nimic. Când să ia şi ei o decizie, se fac bucăţi. Acum, de unde să ştiu eu dacă trebuie să plec îmbrăcată acasă sau aşa, în pielea goală?! Până la alegeri, când vor veni alţii, mai sunt opt luni.

INVAZIA

Era o zi umedă de iarnă. Doi tineri, colegi şi prieteni, stăteau de vorbă la o vodcă şi o cafea, într-un bar de la subsolul unei tipografii. Clientela era formată din scriitori ratați, de la studenți, cum erau cei doi, până la pensionari.

Aşteptau patronul, care era, în acelaşi timp, mare editor, având la el o culegere de texte scurte.

De la ora când trebuia să vină editorul, până în momentul când au încins o discuție în contradictoriu privind literatura bună, literatura proastă, economia de piață şi punctualitatea, chelnerița le-a adus câte trei vodci şi trei cafele de fiecare. Aşteptau să vină a patra sută de mililitri de alcool.

Când a apărut fata, cel mai înalt dintre cei doi s-a ridicat în picioare, a ajutat-o să pună ceştile şi paharele pe masă şi s-a aplecat să-i spună ceva la ureche. Chelnerița s-a înroşit, a dat aprobator din cap şi s-a depărtat grăbită, mimând o atitudine cât mai firească.

Cel mai scund şi-a golit paharul, a salutat şi a plecat, lăsându-l pe deşirat să aştepte sfârşitul programului.

A doua zi, tânărul care a plecat primul în ziua precedentă, a venit mai devreme. A chiulit de la un curs pentru a-l prinde pe editor. Era sigur că prietenul se cuplase cu fata şi n-ar mai fi avut chef de discuții şi literatură.

— George n-a venit?! s-a speriat chelnerița punându-i în față cafeaua de protocol.

— Ah, vă cunoașteți deja?!... Cred că ar trebui să apară. Nu are cursuri în dimineața asta. A fost cu tine?

— Sigur. Nu s-a văzut?

— Păi?!

— Am petrecut toată noaptea împreună, apoi ne-am apucat de bârfă... L-am lăsat adormit. Trebuia să vin la lucru.

— Normal. A băut mult?

— Destul de mult. Tu eşti Matei, nu-i aşa?

— Corect.

— Eu sunt Ella... Scuză-mă, acum! Am o comandă.

S-a depărtat, ducându-se spre celălalt capăt al sălii, iar studentul a urmărit-o cu privirea. Discuția cu clientul s-a prelungit destul de mult. Fata părea îngrijorată, iar bărbatul încordat. Era clar că nu venise acolo de plăcere.

Conversau întorcând privirea, când unul, când altul, spre Matei. Într-un târziu, clientul s-a ridicat şi s-au apropiat.

— Dânsul este inspector, a spus chelnerița.

— Ce fel de inspector?! A tresărit studentul.

— Aron Preda, inspector de poliție, s-a prezentat omul.

Arătând legitimația, s-a aşezat neinvitat pe unul din scaune.

— Am făcut vreo prostie?! a întrebat tânărul.

— Nu. Am venit aici din cauza lui George Pană. Domnişoara spune că sunteți buni prieteni.

— Ce-a mai făcut?

— Nimic rău... A murit.

— Cum?!... a murit, s-a înecat Matei. E o glumă macabră... Deloc reuşită.

— E realitatea. Câțiva colegi de-ai lui mi-au spus că ultima persoană cu care a fost văzut ați fost dumneavoastră, ieri, în crâşma asta.

— Nu ştiu cum s-o iau, dar, oricum, ultima persoană care l-a văzut este blonda care v-a adus la masa mea.

— Aşa spune şi ea.

— Orice ar fi, nu am voie să-mi pierd echilibrul, s-a încurajat tânărul. Cum a murit?

— A fost găsit de mătuşa sa, care tocmai a venit de la țară.

— Mătuşa lui trebuia să vină sâmbătă.

— Aşa spune şi fata.

— Mănâncă..., pardon, mânca la părinți şi dormea la această mătuşă; sunt prea mulți frați acasă. Cred că, din cauza asta, a dus-o pe chelneriță acolo... Nu-mi vine să cred... Aştept ca, din moment în moment, să apară în cadrul uşii.

A sorbit din cafea, clipind des, să nu i se vadă lacrimile.

— Îmi pare rău, a spus inspectorul punându-i mâna pe umăr. Îmi pare sincer rău. Asta nu e vârstă la care să mori.

Matei s-a ridicat în picioare privind în gol.

— M-aş duce la părinții lui, dar mi-e frică. Nu ştiu ce le-aş putea spune.

— Nu trebuie să mergi acolo. Lasă-i în pace! Sunt mistuiți de durere. E de-ajuns să mergi la înmormântare.

— Unde e acum?

— Cine?

— Prietenul meu.

— La morgă. Nu ştim rezultatul autopsiei. Cred că e bine să mergi acasă. Când o să am nevoie de dumneata, te caut. Va trebui să dai o declaraţie.

Studentul a ieşit fără să scoată un cuvânt, iar inspectorul a cerut o vodcă dublă, să-şi omoare timpul până la terminarea programului.

Într-un târziu, fata a predat tura şi s-a întors de la vestiar, ieşind însoţită de poliţist.

A treia dimineaţă, Matei şi alţi doi prieteni au coborât în bar. Păreau destul de abătuţi.

Tăcută, chelneriţa s-a apropiat, aşezându-se în faţa mesei lor.

— Ce te-a întrebat inspectorul? a deschis Matei vorba.

— Despre George. I-am spus ce ţi-am spus şi ţie. El mi-a spus că n-au fost urme de violenţă, dar nu asta voia de la mine.

— Ce voia?

— Să facem dragoste.

— Şi?... Tu ce-ai spus?

— L-am dus la mine acasă şi i-am făcut pe plac. Mi-a jurat că mă iubeşte, că o să-şi lase nevasta şi o să se însoare cu mine. Eu ştiu că astea sunt minciuni.

— Nu văd cum poate o fată aşa frumoasă să se culce cu un boşorog.

— Aici e greşeala. Sunt prea frumoasă şi nu îndrăzneşte niciunul să-şi lege soarta de a mea.

— Ce-a mai spus?

— Că mă caută el.

— Nu asta. Despre George...

— Am vorbit, o grămadă de timp, despre diferite lucruri, dar nu am înțeles nimic. Nu a fost crimă, nici sinucidere, nici moarte naturală.

— Atunci, ce-a fost?!

— Nu ştie nici el. Rezultatul de la laborator şi autopsia au fost neconcludente. Deocamdată, nu e de reținut decât faptul că a fost găsit, aşa cum a spus, „într-o poziție nefirească".

— Cum adică?

— Adică era chircit, în mijlocul patului, gol, ca şi cum ar fi murit în chinuri groaznice sau s-ar fi cocârjat de frig.

— Ne cheamă la vreun interogatoriu, ne ia vreo declarație, ceva?

— Aşa a spus, dar după înmormântare.

Şi-a notat comanda şi s-a dus la bar, lăsându-i pe băieți să comenteze ultimele ştiri.

Câteva sute de mililitri de vodcă au încins atmosfera, iar la plecare s-au consolat unul pe altul şi s-au îmbrățişat, lăcrimând şi bătându-se pe umeri. Matei a mai rămas vreo oră, să schimbe câteva cuvinte cu chelnerița.

Înmormântarea a decurs înfiorător de simplu, fără discursuri de adio şi fără plânsete sfâşietoare. Tatăl era împietrit de durere, frații erau prea mici şi inconştienți pentru a putea înțelege ceva, iar mama defunctului era internată la nebuni.

A doua zi, Matei avea examen şi se gândea să se odihnească două ore pentru a mai putea să repete materia. După tragicul eveniment, se concentra foarte greu.

Spre sfârşitul sesiunii, s-a dus la el un coleg, Paul Avram, să-l scoată la o cafea.

— Ultimul examen e uşor. Nu are rost să te zbaţi atâta, i-a spus.

— Nu asta mă mănâncă, ci moartea lui George, a răspuns. M-a cuprins, aşa, o tristeţe... Cred că am plâns în somn. Am coşmaruri.

— Nu ai citit ziarele?

— Ce ziare?

— Nu astea locale. Cele centrale, au reporteri mai buni. Am găsit un articol destul de bine documentat. La 24 de ore de la moartea lui George, a fost găsit mort şi inspectorul care făcea ancheta.

— Cum?!

— Cum îţi spun, a ridicat Paul din umeri.

— Unde?

— Acasă la una, Ella Marcovici.

— Asta e chelneriţa.

— Care chelneriţă?

— Aia cu care s-a culcat George înainte de a muri.

— Parcă spunea ceva despre lucrul ăsta. Trecem pe la mine să-ţi dau exemplarul cu articolul şi coborâm la o băuturică, la bar, la tipografie.

— Nu merg acolo. Fata despre care vorbim, acolo lucrează. Aia mai frumoasă, blondă... Nu ştiu ce am, mi-e frică să dau ochii cu ea...

— Sunt mai multe blonde acolo. Nu-mi amintesc.

— Acum, când am auzit despre inspector, simt că nu mai vreau în ruptul capului să mai calc în barul ăla. Ea

vrea să facă dragoste şi cu mine, dar e jenant. Mă gândesc la George, simt că îmi dă târcoale.

— Nu e una cu o cruciuliță agățată de urechea stângă?

— Ba da.

— Fii liniştit. Au arestat-o; are poza în ziar.

— Pentru ce au arestat-o?

— E principala suspectă. Îl ştii pe Ilie?

— Care Ilie?

— Ilie Dobre, coleg cu noi. Brunetul scund care nu a apărut la sesiune...

— Ce-i cu el?

— A murit.

— Nu se poate.

— Ba se poate. Scrie în articol... S-a culcat şi el cu fata şi, se pare, a murit în aceleaşi condiții misterioase.

Au trecut pe la Avram, au luat ziarul cu articolul şi au coborât în bar. Matei era destul de jenat şi derutat.

— Vezi fata de acolo? a mârâit aşezându-se la o masă mai retrasă.

— O văd.

— Ea e chelnerița noastră. M-ai mințit.

— M-au arestat, într-adevăr, a spus tânăra, apărută ca din pământ, dar mi-au dat drumul din lipsă de probe...

— Te cheamă Ella... şi nu mai ştiu cum.

— Marcovici. Ce beți?

— Ca de obicei.

— Deci, vodci şi cafele.

— Ai văzut articolul ăsta? a întrebat Matei.

— Sunt pline ziarele. Nu ai idee ce a fost, ieri, aici, până s-a enervat patronul şi le-a organizat o conferinţă de presă. Le-a băgat pe gât şi o băutură foarte scumpă... Ştii, ziariştii sunt cam zgârciţi; au fost învăţaţi să mănânce şi să bea pe gratis, la colocvii, şezători culturale şi conferinţe de presă. Nu cred că vor mai veni. Avantajul meu a fost că am spus povestea la toţi odată. Şefu' nu-i mai primeşte; încurcă locul şi nu consumă nimic. S-au mutat la scara blocului, unde locuiesc eu, şi se întreţin cu gazda, o babă acră şi guralivă. Mi-e şi frică să mă duc acolo.

— Spune-i patronului să te ţină două ture! Câştigi dublu.

— Nu pot rezista. Munca e grea şi 20 de ore în picioare...

S-a depărtat pentru a lua o comandă, apoi s-a apropiat de bar.

— Ai citit articolul? l-a întrebat Matei pe coleg.

— Da, dar nu cu multă atenţie. Ţi-am văzut numele trecut acolo şi am venit la tine. Nu e problema mea.

— Nu chiar. Am văzut cum îţi lucesc ochii.

— N-aş putea spune că îmi displace fata.

— Gândeşte-te că ea e singura legătură dintre cele trei decese!

— M-am gândit, dar nu pot să cred că e o criminală. Pare, mai degrabă, o apariţie de basm, o fată care respiră, prin toţi porii, vitalitatea omului de la ţară.

— Ce idilic, a spus Matei ridicându-şi ochii din ziar. Ia, ascultă!

I-a citit paragraful în care se amintea de nişte pete roşii descoperite pe chelia inspectorului. După ce l-au ras, au ob-

servat pete şi pe capul lui Ilie, colegul lor. La George au consemnat faptul că petele erau, posibil, din naştere.

— Ziariştii nu prea au habar de medicină.

— La ce le trebuie? Sunt şi o grămadă de medici care nu au habar de medicină. Ştii cine avea acces la facultatea asta...

— Se vorbeşte de un chemotactism negativ, care a făcut ca majoritatea spermatozoizilor să fie respinşi şi distruşi. Se presupune că, un număr dintre aceştia, s-au înmulţit peste măsură şi li s-a accentuat puterea de a perfora o membrană. Ei s-au întors în uretră, pătrunzând în vezica urinară. La inspector, s-a găsit o substanţă azotată necunoscută, care atrage celulele sexuale masculine. La Ilie, nu s-a găsit această substanţă... După asta, celulele reproducătoare au trecut prin peretele vezicii urinare...

— Nu se poate!

— Aşa scrie.

— E science-fiction.

— Ăsta e punctul de vedere al celor mai mulţi intelectuali, inclusiv al literaţilor. Tot ce se abate puţin de la realitate şi ce nu pot ei să înţeleagă, e SF. Nu trebuie să uităm că orice lucru e imposibil exact până în momentul când se întâmplă. Gândeşte-te că, acum o mie de ani, ne-am luptat cu TBC-ul, iar acum suntem învinşi de SIDA! Ziariştii nu au făcut altceva decât să copieze rezultatele autopsiilor.

— Pentru banii pe care îi primesc, nici nu are rost să-şi prea bată capul.

— Curat profesionalism. Ăştia, de la putere, îşi plătesc mai mult amantele. Nu încurajează presa.

— De ce nu ne ocupăm noi de povestea asta?

— Nu ştiu. Sunt prea aproape, ca să văd clar. Mă şochează moartea colegilor noştri. Nu mă pot concentra să scriu un rând; să refac traseul unei anchete, nici atât. Nici nu-mi plac anchetele. Ştii şi tu că, în ultimul timp, m-am ocupat numai de cronica cinematografică.

În tăcere, şi-au terminat băuturile şi s-au despărţit.

După câteva zile, s-au întâlnit în anticamera unui medic legist şi au izbucnit în râs; amândoi erau împinşi acolo de aceleaşi îndoieli şi de aceeaşi curiozitate.

— Aveţi noroc, le-a spus medicul. Sunt un om calm şi inepuizabil. După gălăgia care a fost aici, ar trebui să omor un ziarist. Faptul că nu o voi face niciodată, e demonstrat de prezenţa voastră aici. A mai trecut o jurnalistă, de dimineaţă, dar nu a înţeles nimic din ce i-am explicat.

— Şi mie mi se pare un caz de neînţeles, a spus Matei.

— E absurd, dar, paradoxal, uşor de explicat, a spus specialistul.

Le-a făcut o schemă şi le-a colorat fiecare segment în parte.

— Vedeţi, eu cred că fata este de vină, dar ea habar nu are despre acest lucru. Oricât ar ancheta-o, nu pot scoate nimic de la ea. Nu au ce.

— Dar, e un pericol social, a spus Paul. S-a culcat aşa uşor cu inspectorul acela chel şi burduhănos...

— Nu cumva ţi-a trecut prin cap să faci dragoste cu ea?! a râs doctorul.

— Sincer să fiu, mă atrage fata.

— Îți spun, fereşte-te de ea! I-am spus şi ei să nu se mai împerecheze cu nimeni.

— Nu cred că sunteți atât de naiv să credeți că va face asta, a spus Matei. I se scurg ochii după mine. Cred că am fost la un pas de moarte. Norocul meu a fost că sunt inhibat de sesiune şi nu pot să mi-l scot pe George Pană din minte...

— Am propus să fie supravegheată permanent. Nu ştiu ce vor face şi nici nu mă interesează.

— Credeți că are inteligență redusă sau se ascunde foarte bine în spatele prostiei mimate? a întrebat Paul Avram.

— Vom vedea, dar, oricum ar fi, ai grijă! Se pare că ai o atracție neobişnuită față de ea. Nu contează cât este de deşteaptă; totul depinde de puterea voastră de percepție, de cât sunteți voi de proşti sau de inteligenți.

Punând cap la cap tot ce au aflat şi de la microbiologi, medicul le-a împărtăşit concluzia că, printr-un proces electro-chimic misterios, spermatozoizii se înmulțesc peste măsură şi capătă o putere de penetrare extraordinară. Puteau să treacă uşor prin uretră, prin pereții vezicii urinare, peritoneu, sistem sanguin sau limfocitar. Puteau trece prin organele abdominale sau toracice, rămânând acolo sau mergând mai departe. Puteau perfora chiar şi sistemul osos, puteau ajunge la creier sau extremitățile membrelor; nu aveau o direcție previzibilă.

Le-a arătat probele recoltate din diverse organe, apoi i-a pus să se uite la microscop. Celulele sexuale, după un timp, îşi pierdeau din forţă, dar ultimele, găsite în creierul şi organele interne ale lui Ilie Dobre, erau încă vioaie.

— Parcă gândesc, a spus Paul. Nu au o mişcare chiar haotică; se strâng în grupuri compacte sau şiruri paralele, perfect ordonate. Uite, ăla care stă nemişcat, parcă le comandă o plutire sincronizată, ca un dans.

— Mi se pare cea mai mare tâmpenie auzită vreodată, a spus Matei.

Doctorul le-a explicat că nu e chiar o tâmpenie şi că senzaţia lui a fost aceeaşi, faptul că spermatozoizii gândesc şi, odată scoşi din mediul lor biologic normal, capătă o aşa mare putere de adaptare, încât trec şi prin oase. Nu substanţa azotată misterioasă, găsită la autopsia inspectorului, era cauza, ci, probabil, vreo substanţă ce se secreta sau se sintetiza în vaginul fetei. În favoarea acestei idei, pleda faptul că spermatozoizii nu şi-au continuat drumul normal, ci s-au întors în mascul. Putea fi vorba de vreo inducţie psihică, spontană sau conştientă. Nu ştia; poliţia nu a dat voie legistului ca, împreună cu o echipă de specialişti, să testeze chelneriţa şi să culeagă probe.

— Dacă aş scrie o povestire cu un subiect de genul ăsta, ar ieşi o chestie de slabă factură.

— Ar fi o scriere slabă din două motive, a spus medicul. În primul rând, aici este ca şi cum ai vrea să faci literatură din descrierea viselor. Când povesteşti un vis, sună frumos, acesta fiind îmbrăcat adecvat de imaginaţia ascultătorului, dar, când vrei să-l prezinţi în scris, vezi că

nu are valoarea scontată; imaginația cititorului nu ajunge la înălțimea imaginației celui care ascultă...

— Şi, care ar fi a doua cauză a eşecului unui astfel de demers? a întrebat Matei văzând că atenția doctorului este abătută în altă parte.

— Slaba dotare tehnică. Dacă ar veni, acum, aici, nişte extratereştri, fie că nu i-am putea percepe, neavând cu ce, fie că am avea sisteme de percepție diferite, paralele, nivele de cultură ştiințifică sau de alt fel diferite etc.

— Ha, ha! a făcut Paul. Vreți să sugerați faptul că aceste celule sexuale ar fi gazda unor ființe subatomice, iar acestea le-ar încărca energetic şi le-ar folosi ca vehicule, în mediul biologic strâmt.

— Nu m-am gândit chiar aşa, dar, oricât ar părea de absurd, asta am vrut să spun. Vă dați seama cât trebuie să încarci energetic un spermatozoid pentru ca acesta să treacă prin cutia craniană.

— Dacă au trecut prin cutia craniană, înseamnă că au ieşit în afara capului. Spuneați că devin foarte rezistenți în afara mediului lor biologic.

— A mediului lor biologic normal. După ce voi primi aprobare să cercetez fata, voi descoperi cauza. Nu ştiu dacă celulele au părăsit cadavrele, dar am descoperit că s-au plimbat pe sub stratul cornos al pielii capului, în special, şi mai puțin în rest. Vedeți petele astea roşii de pe cap? Provin din aglomerarea a milioane de celule sexuale masculine la un loc.

Le arătă câteva poze color, apoi mărirea acestora.

— Cum rămâne cu înmulțirea extraordinară a unora, în favoarea distrugerii altora? a întrebat Matei. Scrie ceva, în sensul ăsta, într-un ziar.

— Şi cum rămâne cu respingerea lor, înapoi, în uretră? a întrebat Paul.

— Sau cu faptul că partenerii fetei au murit? a întrebat Matei, lansându-se într-o tiradă despre modul umanist de a se lansa în acțiune, mod cu care ar trebui să fie dotate ființele extraterestre, după părerea specialiştilor în ozenologie.

— Prea multe întrebări pentru un singur răspuns, i-a domolit medicul, explicându-le faptul că, atâta timp cât dotarea tehnică este precară, ar fi mai bine să ia totul ca pe o simplă teorie, o idee trăsnită de-a lui, dacă vor.

S-au despărțit lăsând discuția neterminată. Şi neterminată a rămas; un examen i-a împiedicat pe studenți să revină în seara următoare.

Când l-au vizitat din nou, peste două zile, l-au găsit mort, gol, în aceeaşi poziție chinuită în care fuseseră găsiți şi ceilalți, făcuți ghem, ca nişte fetuşi.

S-a filmat, s-a pozat, s-au luat notițe, s-a măsurat, s-au încheiat procese verbale şi s-au luat o serie de declarații. Au chemat-o şi pe chelneriță, apoi au pus-o în libertate din lipsă de dovezi.

Polițiştii şi anchetatorii simțeau că nu a fost sinucidere, dar nici crimă nu aveau certitudinea că e. Simțeau, după atâția ani de meserie, că fata e vinovată, dar nu se putea stabili nicio vină. Erau supărați că fusese ucis un coleg

de-al lor, inspectorul, dar aveau ordin să nu întreprindă nimic, deocamdată; făcuseră şi aşa prea multe greşeli, împuşcaseră prea mulţi oameni nevinovaţi. Asta dusese la deteriorarea imaginii ţării în lume şi nu mai puteau risca acţiuni pe cont propriu.

— Ai fost la el?! au luat-o Matei şi Paul la rost pe chelneriţă, atunci când a apărut la masa lor să ia comanda.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, a spus fata. Beţi ca de obicei sau doriţi altceva?

— Dorim altceva, s-a trezit Matei că afirmă.

— Altceva, ce?

— Eu doresc să nu ne minţi.

— Are vreo importanţă?

— Nu ştim încă.

— Să lăsăm şaradele! s-a enervat Paul. Adu-ne două vermuturi cu gheaţă!

Matei şi-a dat seama că fata mimează prostia. Poate că ea nici nu avea controlul, poate că era manipulată de forţe străine din interior, forţe afirmate de medic.

Poliţiştilor şi procurorilor le-a declarat acelaşi lucru: că nu a fost niciodată la legist acasă şi că nu l-a văzut decât o singură dată, la Poliţie. Lipsa amprentelor ei era derutantă; singură, nu ar fi fost în stare să şteargă urmele. Trebuia să fi avut un complice. Acest lucru intra în contradicţie totală cu faptul că s-a găsit o eşarfă roşie la locul crimei, exact ca în romanele poliţiste proaste. Putea fi eşarfa oricui, modelul fiind întâlnit la gâtul multor femei, dar Matei ştia. Aceea era a fetei; o purta tot timpul şi, ime-

diat după crimă, n-a mai avut-o. Acest lucru putea însemna totul, dar, în acelaşi timp, putea să nu însemne nimic.

După un timp, chelneriţa a apărut la bar cu eşarfa la gât. Putea fi una nou cumpărată. Lui Matei îi era greu să verifice acest lucru; şi lehamite. În consecinţă, a tăcut; era o probă prea subţire pentru a putea incrimina pe cineva.

Când fata i-a spus, fără s-o întrebe nimeni, ca din întâmplare, că o astfel de eşarfă poţi găsi oriunde, chiar şi la el acasă, tânărul a luat-o ca pe o ameninţare. A devenit mai neliniştit şi mai atent, în timp ce o privea, reconsiderându-şi poziţia în legătură cu inteligenţa ei.

În realitate, nu era decât un avans.

Matei a picat examenul şi l-a sunat pe Paul, să se întâlnească la bar pentru a-şi îneca amarul în alcool. Şi-au dat întâlnire în altă tură decât cea a Ellei, dar au avut ghinion.

— Lucrezi în continuare? a întrebat-o Matei.

— Fac şi tura unei colege, a răspuns fata depărtându-se.

— Nu ştiu ce mă atrage la ea, a spus Paul. Îmi vine s-o pun jos, aici, în public, ca puşcăriaşii.

— Teoria feromonilor.

— În acelaşi timp, nu ştiu ce o atrage pe ea la tine. Ai observat cum te priveşte?

— Cum mă priveşte?

— Cu un interes deosebit, foarte greu de mascat cu indiferenţa. Femeile sporovăiesc vrute şi nevrute şi sunt volubile atunci când sunt realmente dezinteresate. Asta e în călduri, ca fetele de la ţară.

— Deşi e o frumuseţe, nu mă atrage, a spus Matei, răsfoind ziarul. Dacă e adevărat ce ne-a spus doctorul, este

un pericol social. E puțin probabil că va catadixi cineva să demonstreze presupunerile ascultate de noi. Mă uimești. De obicei, frica de moarte nu e excitantă, ci factor inhibitor.

— Nu știu ce e cu mine, mă atrage, dar nu vrea ea să meargă. Am încercat, fără succes, s-o duc acasă. Mi-e frică, știu că e posibil să fie o criminală. Totuși, atracția învinge frica. Simt că îmi fierbe sângele.

— Poate a început s-o atragă inteligența.

— Ia vezi!

Au râs amândoi, încercând să abată sensul discuției în altă parte. Când a venit Ella cu băuturile, Matei a lăsat-o să pună tava pe masă, apoi a apucat-o de mână, lăsându-l pe Paul cu gura căscată.

— De ce tremuri?

— Nu tremur, a reușit fata să îngaime.

— Vii cu mine, după program?

— Da.

I-a dat drumul, spunându-i să le aducă, din două în două ore, câte un rând de vodci și răcoritoare.

Sărbătorea un eșec și se pregătea de un eșec și mai mare.

— Ce ți-a venit?! s-a mirat Paul.

— Am simțit și eu că îmi fierbe sângele. Nu știu ce mi-a venit, așa, deodată.

— Asta e vrăjitorie. Ne-a băgat în draci. Ce vei face?

— Am să mă culc cu ea.

— Te-a încins alcoolul. Crezi că am să te las să faci vreo prostie?

— Gelozie?

— Gelozie, pe dracu'! Avem o grămadă de colege, cel puțin la fel de frumoase ca asta...

— Atunci?!

— Niciun atunci. Îți spun să te potolești.

— Suntem o națiune de oameni liberi.

— Dacă vrei să te sinucizi, e treaba ta. Să nu spui că nu te-am prevenit.

Au băut până la ora închiderii, apoi Paul s-a prefăcut că merge acasă şi s-a ascuns după un camion.

A ieşit şi Matei. Când a apărut fata, a dus-o cu el. La casa părinților, avea intrare separată; putea veni oricât de târziu dorea, nu deranja pe nimeni.

Paul i-a urmărit. Spre dimineață, fata a deschis o fereastră şi i-a făcut semn. Amorțit şi înghețat de atâta stat la pândă, a părăsit colțul casei vecine, a traversat strada şi a intrat.

— E mort? a întrebat-o.

— Da, a răspuns chelnerița. Fă curățenie!

Colegul i-a făcut o injecție, a aşezat cadavrul în altă poziție, sugerând o sinucidere, şi a şters toate amprentele. Au ieşit, uitându-se, o bucată de drum, în toate părțile.

Cum nu-i urmărea nimeni, au coborât la metrou. La ultima stație, au luat un tramvai, au coborât şi au traversat curtea unei întreprinderi de reciclare a deşeurilor metalice, apoi s-au furişat, pe lângă nişte hale dezafectate, spre zidul oraşului.

— Scara de fânghie trebuie să fie pe aici, pe undeva, a spus Paul, căutând prin ierburi.

A găsit-o şi a ataşat-o cu greu la dispozitivul de lansare, mânjindu-se cu vaselină până în vârful urechilor.

— Ne-o fi urmărit cineva? a întrebat fata.

— Nu cred. Cine să se aventureze până la marginea oraşului şi de ce?

— Nu ştiu. Mai sunt şi mutaţii genetice. E posibil să-i vină vreunuia ideea să sară peste zidul timpului şi să evadeze.

— Ei ştiu că afară nu se întâmplă nimic.

— Poate vor să umple golul cu prezenţa lor.

— Cred că nu le dictează interesul să facă asta. Dincolo, timpul trece mai repede. Unde se precipită lucrurile, ca în oraş, timpul rămâne în urmă, trece mai încet.

Fata s-a dat câţiva metri înapoi, iar Paul a programat calculatorul manetei de lansare. Scara s-a înălţat, înfigându-şi ghearele, cu precizie matematică, în coama zidului. Ar fi avut destule mijloace mecanice să-l străpungă, să nu se cţere atâtea sute de metri, dar era periculos. Spargerea unui zid al timpului putea provoca evenimente imprevizibile şi nedorite. Se cunoştea dezastrul produs prin desfiinţarea unui zid al Chinei, acum o mie două sute de ani, de trupele engleze ale amiralului Choe.

Au urcat până sus, între nori, au tras scara în partea cealaltă a zidului şi au pornit să coboare. În depărtare, prin ceaţă, se vedea câmpia acoperită cu ierburi uscate.

Odată ajunşi jos, Paul s-a depărtat câteva zeci de paşi.

— Atenţie! a strigat fata.

— Ce e?

— Nu sunt sigură, dar cred că în fața noastră se cască o prăpastie. Mi s-a părut că o văd printre vălătucii de ceață.

Au înaintat cu prudență şi, pentru că se ridica soarele şi vizibilitatea era mai crescută, au văzut că aveau în față o vale stâncoasă, pe fundul căreia curgea un râu firav.

— De jur-împrejur, cât puteai vedea cu ochii, nu a fost decât câmpie, s-a mirat Ella.

— Da, dar ai uitat că aici timpul trece mai repede şi poate să transforme totul în prăpastie.

— Avem vreo şansă să trecem dincolo?

— Numai dacă ne deplasăm de-a lungul zidului, spre izvoarele râului, a spus Paul.

— Lucru pe care nu-l veți putea face niciodată, s-a auzit, puternic, glasul lui Matei din partea cealaltă a prăpastiei.

Îi privea, stând în picioare, zâmbind sardonic şi fluturând o armă de vânătoare cu sistem electronic de detecție.

— N-ai murit?!

— Nu.

— Nu eşti uman?

— Nu sunt uman.

— Ce vrei?

— Să vă întoarceți în oraş şi să vă continuați misiunea.

— Dacă nu vrem?

— Vă împuşc.

— Eu nu vreau, a hotărât Paul.

— E opțional, a spus Matei ridicând arma şi împuşcându-l drept în cap.

Nonumanul a căzut, apoi s-a chircit, strângându-se într-o masă amorfă. În scurt timp, a devenit din ce în ce mai lichid, s-a prelins printre ierburi şi s-a infiltrat în pământ.

Speriată, Ella s-a depărtat, fără să scoată un cuvânt, şi a început să urce scara, parcurgând drumul înapoi. Matei a privit un timp în urma ei, apoi a pornit-o spre drumul ce ducea la navă.

Odată ajunsă dincolo de zid, fata a strâns cu grijă scara şi a ascuns-o, punând prelata şi crengile la loc, peste dispozitivul de lansare. Nu se putea şti; poate prindea o altă breşă temporală şi părăsea oraşul.

S-a uitat la ceas şi s-a depărtat, printre halele şi depozitele periferiei, spre prima arteră circulată. A căutat prin buzunare, să vadă dacă are bani de un taxi şi şi-a privit, încă o dată, ceasul. Mai avea douăzeci de minute şi intra în tura a doua.

Gândindu-se ce repede s-a făcut ora amiezii, dincolo de zid, i s-a făcut frică. Timpul trecea aşa de încet pe aici.

INVESTIGAȚIE ÎN LACRIMĂ

Voiau să meargă pe străduța prăfuită şi pustie din față.

Contrar voinței lor, Can şi Ideea se îndreptară, în următoarele frânturi de secundă, exact în direcția opusă. Nu ştiau de ce fac asta şi ce forță ascunsă le călăuzeşte paşii. Din când în când, îndrăgostiți, se priveau fără a fi atenți pe unde trec. Admirau, amândoi deodată, câte o casă cu ziduri înalte şi reci sau se împiedicau, în acelaşi timp, de pietrele pavajului, perfect sincronizați.

Rostogolitoare, Lacrima îi strivi şi îi integră. Se ştia că, într-o zi, va coborî de pe munți şi va hoinări pe străzile înguste ale Oraşului, alegându-şi ținta. Venea fără veste; nimeni nu putea indica ziua venirii.

Şi, iată, clipa sosise; urlând, femei, copii, bărbați, se aruncau cu fața spre dalele reci ale drumului aşteptând ca Lacrima să treacă sau ca lichidul ei uleios să le cuprindă gâtul şi membrele ca în cleşti. Aşteptau cristalele uriaşe, să le zdrobească frunțile, să le facă terci encefalul sau să li se înfigă între omoplați, luându-i ca pe nişte frigărui, aruncându-i în gura hămesită a Lacrimei.

Sfera uriaşă se rostogoli până la ei, nelăsându-le timp să se ferească. Can şi Ideea se contopiră cu Lacrima; strigătele de ajutor nu fură auzite şi, chiar dacă ar fi putut fi

auzite, nimeni nu avea chef să se bage. Dacă un om ar fi făcut-o, se ştia că ar fi fost aspru pedepsit, deşi nu se poate preciza în ce consta pedeapsa, datorită ambiguității delictului.

Lacrima porni să se rostogolească înapoi, în josul străzii, micşorându-se vizibil, până la urmă nemairămânând nimic din ea.

Ecoul strigătelor celor doi se mai ciocni un timp de pereții caselor, apoi se frânse în sunete disparate, din ce în ce mai slabe.

— Urcați-vă repede!... Şi încetați odată cu zbieratul! se auzi un glas.

Apropiindu-se de colină, Lacrima se materializă din nimic şi începu să crească vertiginos, atingând dimensiunile maxime. Se aşeză pe vârful înverzit al ridicăturii de pământ, încremenind.

— Eu sunt, se auzi din nou glasul, din interior.

Can şi Ideea păşiră cu prudență pe dalele reci ale încăperii, căutând un punct de sprijin.

— E uşor de spus „eu sunt", rosti Can. Poți fi orice; atâta timp cât ne ții în întuneric, eşti ca şi inexistent.

În sală se făcu lumină şi se apropie omul care spusese că este.

— Aşa mai merge, spuse Ideea, privind reflectoarele ce emiteau o lumină densă, albastră, reflectoare ce împânzeau tot tavanul încăperii semisferice.

— E una din invențiile mele; eu sunt inventator, spuse omul. Substanța pulverulentă influențează retina şi te face să vezi pe întuneric. Vă găsiți în pântecul Lacrimei.

Tot ce vine de la tavan, sunt liniile de forță ale unui magnetism special, ce mențin această substanță în suspensie, în aer.

— Nu e prea complicat? întrebă Ideea.

— Nu. În acest caz, nu.

— Aşaaa?! se miră Can.

— Da, răspunse inventatorul.

— Şi ce dorești de la noi?

— Vreau să vă arăt Lacrima, locuința mea. E ultima minune a tehnicii... Veniți!

Cei doi îl urmară până în dreptul unei dale rotunde.

Particulele pulverulente din jur deveniră roşii, începând să le ciuruiască hainele vechi şi ponosite. Praful luminos deveni din nou albastru, iar dala pe care se aşezaseră începu să coboare, cufundându-i într-un bazin plin cu apă călduță. În contact cu pielea, apa începuse să devină tot mai vâscoasă.

La început, se simțiră bine, stratul de molecule acoperitor fiind mai răcoros, apoi se simțiră jenați; undele divers colorate se închegau pe ei, metamorfozându-se în haine de toată frumusetea.

Între timp, dala se ridicase, integrându-se între celelalte, cu pocnet sec.

— Nu haine v-ați dorit? întrebă inventatorul.

— Sunt, într-adevăr, minunate, spuse Ideea pipăind țesătura fină a rochiei albe.

Admiră pantofii, mănuşile din dantelă, lungi până deasupra coatelor, apoi încercă, fără succes, să-şi scoată pălăria enormă, cu multe pene.

— Nu! strigă inventatorul. În Lacrimă, hainele voastre sunt chiar epiderma voastră.

Femeia tresări şi îşi trase mâinile cu repeziciune.

— Totuşi, spuse Can, aş vrea să arunc floarea asta agăţată de gulerul hainei; nu că m-ar deranja, dar nu-mi place.

— Imposibil. Priviţi aceste plante mimetice! În ele vă puteţi vedea; aveţi costume complete, nu lipseşte nimic. Şi... nici nu trebuie să lipsească. Aşa, sunteţi voi înşivă.

Cei doi crezură că se privesc în oglindă; în realitate, dublurile erau plantele mimetice, care executau aceleaşi mişcări. Can îşi pipăi dublura, iar dublura îl pipăi pe Can.

— De necrezut, spuseră Can şi dublura în acelaşi timp.

— Nu e deloc de necrezut, spuse inventatorul. Sunt simple plante mimetice.

Distruse plantele, apoi îi chemă pe cei doi. Can şi Ideea îl urmară. Peretele alunecase către dreapta şi în faţa lor apăru modelul standard al plantei mimetice.

— Poate imita gesturile, zâmbetul, plânsul, gândurile, orice; poate imita şi o navă cosmică; te poţi înălţa cu ea la ceruri. Dar cel mai nostim e faptul că, atunci când funcţionează, te poţi trezi cu un exemplar aidoma ţie, o umbră materială. Vă place?

— Seamănă mai mult cu o pasăre, spuse Ideea.

— A rămas aşa pentru că i s-a terminat energia; pasărea reală e făcută demult friptură. Mai are şi câteva defecţiuni mărunte pe care urmează să le depistez. Până atunci, folosesc planta asta drept model de studiu. În plus, a început să se metamorfozeze în lipsa modelului.

Vă dați seama că nu-mi convine!? Vreau să plantez în Oras numai exemplare cu funcții limitate de mine.

— Pământenii ştiu de invenția asta? întrebă Can.

— Nu. Şi nu le spun. Nu mi-ar da voie să le fabric; mi-ar confisca tot.

— Cum, pământenii nu ştiu ce se întâmplă aici? se miră şi Ideea.

— Aşa cum vă spun, răspunse inventatorul. Totul îmi aparține.

— Înseamnă că Lacrima dumitale circulă ilegal. Noi ne aflăm aici din greşeală, spuse Can.

— Nu vă aflați din greşeală. Eu am hotărât să vă integrez şi v-am integrat, se enervă inventatorul.

— Dar e ilegal! strigă Ideea. Pământenii ne vor salva.

— Dă-ne drumul! spuse Can.

Inventatorul nu răspunse. Întinse mâna spre planta mimetică şi începu să le explice rostul orificiului cu margini dințate şi ale diferitelor plăci metalice, arătându-le drumul parcurs de impulsuri până la sistemul electronic de metamorfoză. Clarifică rostul diferitelor lame spiralate, aşezate într-un alt colț funcțional, şi al tuburilor cu forme şi denumiri curioase, apoi desfăcu două cornete de zinc, antrenate în mişcare de treizeci de rotițe zimțate minuscule.

Ideea uitase de faptul că se găseşte într-o Lacrimă ilegală şi începuse să pună întrebări privitoare la partea fonică şi la angrenajul electronic, în ciuda faptului că nu înțelegea nimic din complexitatea explicațiilor.

— Îmi place cum sună, spuse ea mai mult pentru sine.

Can se apropiase de tubul transparent din mijlocul încăperii, pipăindu-l nedumerit, neliniștit, căutând să-şi amintească unde mai văzuse ceva asemănător, şi izbucni în râs.

Ceilalți se întoarseră şi îl priviră mirați.

— Pe Pământ, astfel de tuburi folosesc pentru acuplări psiho-sexuale. E chiar o glumă care spune că s-au obținut copii în eprubetă; asta, bineînțeles, dacă eprubeta e un cilindru de 2 metri pe 1.

Îşi dădu seama că numai gândise fraza, uitând s-o exprime; Ideea asculta, în continuare, explicațiile inventatorului.

Apăsă pe unul din cele două butoane ale tubului şi auzi un zumzet abia perceptibil.

— Dacă vreți, vă pot arăta colecția mea de îngeri, se întoarse inventatorul într-un târziu.

— Îngeri?! se miră Ideea.

— Desigur. În orice Lacrimă se găsesc doi-trei îngeri. Eu am foarte mulți.

Uşile liftului chemat de Can se deschiseseră; inventatorul intră şi făcu semn celor doi să-l urmeze. Liftul coborî şi se opri de la sine într-o încăpere-muzeu.

Pe soclurile lor, îngerii se găseau în cele mai stranii poziții; cei mai mulți erau cei cu membrele superioare ridicate şi aripile strânse de-a lungul coloanei vertebrale, cu vârfurile penelor albe ajungând până la nivelul genunchilor, de parcă ar fi vrut să înoate. Stăteau pe degetele mari de la picioare, ignorând atracția gravitațională, cu bărbia împinsă înainte, în prelungirea gâtului subțire.

— I-am pescuit în râu, spuse inventatorul.

— Cu toate că e interzis?! întrebă Can.

— Cu toate că e interzis, răspunse inventatorul. Am foarte mulți; am mii de astfel de camere, la toate nivelurile. Mă simt ca o zeitate, mă simt ca un prim-ministru cu zeci de departamente şi secretariate.

— La un moment dat, Lacrima se va umple. Ce vei face? întrebă Ideea.

— Nu se va umple; într-o lacrimă încap o infinitate de lucruri, iar aceasta, construită de mine, e una din cele mai perfecționate. Pământenii ar da mult s-o aibă.

Trecură în sala unde se găseau îngerii cu aripi frânte. Încercând să se opună vârtejurilor şi curenților de apă, să iasă din nou la suprafață, aceştia se alegeau cu una sau cu amândouă aripile fracturate. Cei mai mulți aveau mușchii crispați de groază, dar se găseau printre ei unii pe fața cărora se vedea întipărit un zâmbet extatic. Poziția lor era cu totul alta; aşezați pe spate, cu şira spinării mult curbată, țineau membrele şi aripile ridicate.

Văzură, apoi, îngeri aşezați, pur şi simplu, în cap, cu aripile şi mâinile chircite ca nişte rădăcini.

— Cum i-ai aşezat astfel? întrebară.

— Nu i-am aşezat eu, răspunse inventatorul. Statuile se înalță singure. Atunci când ajung în Lacrimă, îngerii mai supraviețuiesc o perioadă de timp, întocmai ca şi oamenii. Îşi toarnă singuri soclul din material plastic, secretat chiar de ei, îl acoperă cu atlas şi, abia după aceea, se aşază în poziția în care se găseau pe fundul râului, când

i-am prins. Nu mi-am pus niciodată problema dacă e vorba de subconştient sau de ceva genetic...

— Eşti sigur că nu iau altă poziție? întrebă Can.

— Absolut sigur. Am controlat de zeci de ori valorile parametrilor, cu toate că nu am nimic împotrivă să se aşeze cum vor. Cred că este un cod genetic; fiecare înger îşi poartă soclul, aşa cum fiecare om îşi mână gândurile, o singură dată într-o viață.

— Acesta cum a reuşit să stea aşa? întrebă Ideea indicând un înger aşezat normal, în picioare, cu aripile întinse în vederea zborului şi mâinile formând un unghi drept pe lângă torace, cu pumnii strânşi, de parcă ar fi vrut, în acelaşi timp, să alerge. Muşchii picioarelor, relaxați, nu arătau însă nici una din aceste acțiuni şi nici pe aceea de a înota. Privea în gol, ca un orb, iar pe față nu i se putea citi nicio stare sufletească; avea o mască atât de lipsită de expresie, încât îți venea să crezi că a scăpat dintr-o lungă puşcărie dictatorială, instaurată, acolo, în cerurile lui. Privit alături de celelalte măşti, sărea imediat în ochi.

— Nu ştiu cum a luat poziția asta, răspunse inventatorul, la fel de mirat.

— Un înger perfect, spuse Can.

— E un înger educat, râse Ideea, rupându-şi privirile magnetizate, pentru a merge mai departe.

— E un înger-înger, ridică inventatorul din umeri.

Trecură în revistă toată panoplia speciei îngereşti, coborând, etaj cu etaj, tot mai jos.

— Când ajungem la ultimul nivel? întrebă Ideea, văzând că inventatorul nu dă niciun semn de a-şi întrerupe

expunerea înțesată cu date tehnice. Aproximativ cunoscute de Ideea, acestea erau noțiuni complet lipsite de logică pentru Can. Aparatul de fotografiat cu detonator, ştergătorul de picioare cu rulmenți, sperietoarea de muşte, trompeta cu încărcător şi repetiție, maşina de citit cărți, clepsidra cu suzetă, fierbătorul de cafea pentru ondulat părul, mina cu bretele, chiloțeii cu clopoței, erau pentru el simple caraghioslâcuri; asculta totuşi deoarece cuvintele i se păreau foarte muzicale şi uşor de înşiruit în versuri de o asprime neobişnuită.

— Am trecut de ultimul nivel, spuse inventatorul într-un târziu. Ultimul nivel poate fi oricare dintre niveluri. De fapt, nici nu există ultimul nivel; putem coborî oricât de mult vrem. În curând, ajungem în atelierul meu şi, apoi, mergem mai departe... Priviți!

Văzură trei rânduri de uşi masive deschizându-se instantaneu şi un val de lumină albastră le incendie retina.

Circuite integrate, arcuri, siguranțe, minuscule camere de luat vederi, mormane de bucăți de plastic sau platină, provenind de la îngerii defecți sau poate de la cei pe cale a fi reasamblați, zăceau, aruncate peste tot, într-o dezordine greu de imaginat.

Can vru să spună că povestea inventatorului despre prinderea îngerilor este o minciună, dar se mulțumi să privească ciudat, îndreptându-se către mulțimea de obiecte existente.

— Veniți! Vă voi arăta ultima mea invenție, spuse inventatorul.

Zăriră, pusă la loc de cinste, o grămadă de lemne grosolan şlefuite sau chiar în faza de trunchi cioplit.

— Drăcia asta îmi aminteşte de ceva, parcă am mai văzut-o, spuse Can, pipăind bucăţile de frânghie ce legau pârmacii, puşi cruciş sau suprapuşi, într-o ordine lipsită de sens sau cu sens ascuns. Lemnele aveau grosimi diferite şi nu se găseau două care să se potrivească în tot angrenajul; unele prezentau găuri rotunde, altele găuri pătrate, iar altele nu aveau niciun orificiu, cu toate că se vedea de la o poştă necesitatea acestora. Buloanele şi şuruburile, fabricate din acelaşi material, grosolan strunjite, şi piuliţele înţepenite direct, împânzeau grămada lemnoasă aşezată în mijlocul încăperii.

— Seamănă cu tractorul construit de noi fără să-l fi văzut vreodată, spuse Can. La design oribil, eficienţă maximă.

— E o grămadă de lemne pentru foc, râse Ideea.

— Inexact, rosti inventatorul jignit. Este plugul cu brăzdar de lemn.

— Parcă ar fi plug, spuse Can.

— Ha, ha, ha! Plug? râse Ideea şi lovi unul din lemnele de la bază.

Maldărul se nărui cu zgomot asurzitor.

— Ajutor! strigă inventatorul, încercând să-şi tragă piciorul de sub un butuc. Apăsaţi pe oricare din butoanele tabloului de colo!

Can se repezi la tabloul indicat şi văzură cum lemnele se ridică la tavan, ca atrase de un magnet, contactul producând un mic cutremur.

Şchiopătând şi uitându-se urât la Ideea, inventatorul se apropie şi lovi cu degetele o serie de clape şi butoane, într-o ordine ştiută numai de el. Parii coborâră, aşezându-se la loc, de parcă i-ar fi pus cineva cu mâna, în scurt timp, grămada de lemne luând forma numită mai înainte plug.

— Grozav! se minună Can.

— Grozav e că am scăpat relativ neschilodit, preciză inventatorul mulţumit de reuşita operaţiei.

— Ce faci cu drăcovenia? îndrăzni Ideea.

— Nu ştiu încă, dar cred că am să-l dăruiesc agricultorilor particulari.

— Au să te blesteme.

— Nu au de ce să mă blesteme; acum nu au nici plugul ăsta. Şi apoi, priviţi aici! Merge singur.

Angrenajul se roti scoţând din podea o placă circulară din marmură.

— Ce mai e şi asta? întrebă Ideea.

— Face brazde circulare. Marmura e prea tare, dar pe sol face minuni.

Can clipi des, nevenindu-i să creadă că o bucată de lemn poate scoate de la locul ei o placă de marmură, şi înghiţi cuvintele ce urmau a fi o insultă la adresa inventatorului.

— Mai ai şi alte invenţii aşa de interesante? întrebă el.

— Evident, spuse inventatorul, luând un arătător din lemn şi trăgând nişte obloane.

Le arătă cuţitul cu zece lame paralele pentru tăiat pâinea din două mişcări, elevatorul pentru tineret, plăcinta cu ceas, maşina de mâncat semînţe cu schimbător de viteze, umbrela cu sonerie, frigiderul cu ferestruică, râşniţa

de cafea cu ceas, paharul-clepsidră, halba pentru siamezi, semănătoarea cu câini, menghina cu dinți, fermoarul tip Grabner, pistolul pentru stângaci şi se opri mai mult timp la o maşină nouă de spălat vase. Farfuriile din material plastic erau fabricate pentru această maşină. Procesul tehnologic era foarte simplu: farfuriile erau tăiate în buline, erau împărțite în fişicuri, după criterii coloristice, apoi introduse într-o soluție specială. Topite, fişicurile erau introduse într-o matriță, iar farfuriile rezultate se pulverizau, transformându-se într-un îngrăşământ agricol, ce era depozitat în săculeții maşinii.

— Cum spală farfurii dacă din ele nu mai rămâne nimic? râse Ideea.

— Puterea constă în originalitate.

— Chiar?!

— Sigur. Omul e un inventator. Aici, pe Imperavia, au fost aduşi foarte mulți inventatori şi au fost lăsați liberi. Eu sunt unul dintre ei nu admit să fiu la cheremul democrației originale a pământenilor. Vom inventa aici o democrație proprie şi un limbaj adecvat ei, cu alte cuvinte, zeci, sute, până când nu veți mai avea loc să vă mişcați de mulțimea lor... Uite! Acest praf e menit să scoată din dicționar cuvântul „tuse".

Dădu la iveală o cutie, plimbând-o pe sub nasul lui Can. Acesta porni instantaneu să tuşească, atât de violent, încât ochii i se bulbucară şi fața i se congestionă. Ideea îi aplică un ghiont zdravăn şi tusea încetă brusc.

— Ziceai că desființează tusea, spuse Can începând să sughită.

— Am greşit cutia, se scuză inventatorul, încercând, cu alte cutiuţe, să-i oprească sughiţul icnit.

Reuşi doar să-i producă râgâituri prelungi şi dizgraţioase, o accelerare a ritmului respirator, spasme musculare şi câteva acte digestive şi cardiomotorii; aceste acte se succedară rapid, într-o ordine greu de precizat.

Cu toate că încerca să tragă inventatorului o înjurătură zdravănă, Can nu reuşi să scoată decât un sunet nearticulat, un fel de „â" sau „m", dar foarte scurt. Flutura mâinile, arătând tot timpul cu degetul arătător spre orificiul bucal.

— Ce-o mai fi?! se miră inventatorul.

— Cred că e complet mut, râse Ideea.

— Îl lecuiesc imediat.

Peste câteva momente, omul vorbea înşirând cele mai neobişnuite blesteme şi înjurături, dar rămăsese cu mâinile înţepenite. Enervat, inventatorul îi închise gura şi îi înapoie libertatea de mişcare.

Lui Can atâta îi trebui. Repezindu-se la el, îl prinse de gât şi îl sugrumă pe loc. Ideea nu avu de constatat decât că inventatorul murise.

— Ce facem? întrebă ea întorcându-se speriată.

Omul ridică din umeri arătând spre gură. Ideea îl chinui cu tot felul de substanţe, dar nu reuşi să-i redea graiul. Căută prin lăzi şi sertare alte prafuri, dar fără niciun folos. Scoase la lumină un teanc de hârtii cu semne necunoscute, un cleşte, câteva unelte de stomatologie, obiecte de îmbrăcăminte, roci, apoi le aruncă la loc.

— E cazul să fugim, spuse Can. Poate mai sunt şi alţii pe aici; s-ar putea să se răzbune...

— Cum?!... Vorbeşti?

— Nu aud ce zici. Vorbesc, dar nu aud, se lamentă Can.

Purta pe cap o şapcă veche, găurită, având şi căptuşeala roasă.

— Cred că şapca e de vină, spuse Can.

— Ridic-o! porunci Ideea.

Omul ghici fraza şi făcu întocmai, apoi arătă din nou spre gură.

— Acum auzi? îl întrebă.

El făcu semn că da.

— Pune şapca!

— Acum pot să vorbesc, dar cred că mi-a dispărut din nou auzul. Nu mai aud decât propriile-mi cuvinte... E mai bine să plecăm.

— Luăm liftul şi urcăm, spuse Ideea smulgându-i şapca, apoi i-o aşeză la loc, îndreptându-se spre lift.

Apăsă pe butonul de sus şi intră urmată de Can. Uşile de plastic se închiseră şi liftul porni. După câteva zeci de etaje, bărbatul începu să numere.

— Enormă Lacrimă, spuse. Am numărat până la cinci sute; cutia asta nu dă semne că ar vrea să se oprească undeva. Ce facem?

Ideea apăsă butonul de jos, dar fără niciun rezultat.

— Ce facem?! insistă Can.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm. Trebuie să se întâmple ceva, spuse femeia văzând că bărbatul ridicase

şapca în semn că aşteaptă un răspuns. Orice schimbare e bine venită.

Can nu auzi ultimele cuvinte; cu ochii la etajele care dispăreau sub ei, uitase să ridice şapca.

Obosită, Ideea îl privi lung şi întrebător, apoi se aşeză jos privind ciudăţeniile fiecărui nivel. Filmul acesta monoton reuşi s-o adoarmă într-un târziu; degeaba încercă bărbatul s-o trezească pentru a-i arăta un om care meşterea ceva. Etajul respectiv trecuse.

Elastică, Lacrima prinsese a creşte, urcând o străduţă îngustă şi murdară, pavată cu pietre rotunde şi alunecoase; ajunsă la dimensiunile maxime, îi depuse pe cei doi exact în locul în care îi ajunsese din urmă.

Trezită din somn, Ideea privea lung şi întrebător spre bărbat, sub privirile la fel de întrebătoare ale câtorva bătrâni; se uitau la ei ca la o apariţie de pe altă lume.

— Ce-o fi cu hainele astea pe noi? se dezmetici Can.

— Nu ştiu, spuse Ideea. Ce caut aici? Credeam că sunt la mine în pat şi visez că mă plimb cu tine într-o Lacrimă...

— Şi eu am visat acelaşi lucru, spuse Can.

— Atunci n-a fost vis. Uită-te la hainele noastre!

O femeie, abia ieşită din casă, începuse să râdă arătându-i cu degetul:

— Priviţi la Can şi Ideea! Parcă ar veni de la bal. De ce aţi furat hainele astea, nepricopsiţilor?!

— Le avem din Lacrimă, spuse Can.

— Minciuni. Nu a trecut nicio Lacrimă pe aici, încă la apusul soarelui 3.

Încetase să râdă şi o prinsese pe Ideea de borul pălăriei cercând să i-o smulgă.

— Au!... Ajutor!... Mă doare, spuse Ideea trăgându-i femeii o palmă.

Jignită, aceasta vru s-o prindă din nou de pălărie, dar interveni Can.

— Las-o în pace, că-ți rup fălcile! şuieră el printre dinți.

— Are pălăria lipită de cap, spuse un om, apărut la o fereastră.

Can năduşise tot; încerca să desfacă nasturii hainei, dar aceştia păreau crescuți din carne, ca nişte negi mari, cusuți cu ață. Pantalonii strâmți, lipiți pe coapse, ca şi haina lungă, strânsă pe corp, şi partea vizibilă a cămăşii albe, erau muiate în transpirație.

Simțea razele soarelui 29, arzătoare, de parcă nu ar fi avut nimic pe el. Ideea trăgea cu prudență de mănuşi cu gândul să le scoată, dar simțea că încercarea îi e zadarnică.

— Când vă va vedea cu hainele astea, doamna contesă o să se înfurie, striga femeia.

Can nu răspunse; privea cu nedumerire dantelele şi faldurile rochiei albe a Ideii şi tot efortul acesteia de a-şi scoate pantofii scumpi, cu multe barete şi catarame strălucitoare.

„Când ne va vedea îmbrăcați ca nişte nobili, stăpâna ne va aplica pedeapsa maximă, gândi Can. Cruntă lege..."

— Ştiu, te gândeşti că era mai bine să rămânem în Lacrimă, spuse Ideea.

— Lacrimile trec şi ne întoarcem, oricum, la realitate. Idioata de contesă e în stare să ne trimită la Fragmenta-

rium; nu iartă nimic. Ne facem degeaba iluzii privind lumea în care trăim; Imperavia nu-şi poate depăşi condiţia de ţinut necivilizat.

— Totuşi, îl apucă Ideea de braţ, inventatorul ne-a spus clar: „În Lacrimă, hainele voastre sunt epiderma voastră." Ai reţinut? În Lacrimă!... Suntem în Lacrimă.

— Dar ăştia, se smuci Can arătând gloata, tot în Lacrimă sunt?!

Râse amar şi porni în sus, pe alee, fără să scoată o vorbă, iar Ideea îl urmă.

Curioşi să vadă unde se duc, câtiva bărbaţi, femei şi copii îi urmară, apoi se opriră; Can şi Ideea intraseră în zona unde locuiau pământenii. Ultimilor imperavieni le era interzis să meargă acolo.

Îndepărtându-se de oraş, cei doi fugari se apropiaseră de o clădire sferică, nu departe de zona de radiaţii, şi, postaţi în faţa unei camere de filmat, aşteptau.

— Îţi dai seama ce am făcut? întrebă Ideea, speriată.

— Desigur, răspunse Can, uitându-se stânjenit într-o parte. Nu avem de ales; dacă ne-ar fi dezasamblat contesa, am fi rămas tot restul timpului o grămadă de piese de schimb pentru suita ei. Aşa, cu pământenii... cine ştie?... Poate ne reasamblează sau consideră că nu e nimic anormal cu noi şi ne lasă în pace.

Chiar, dacă ar fi vrut, ne-ar fi prins, acolo, în Lacrimă, spuse Ideea.

Scara rulantă, pe care le-o indica vocea plată a unui robot, se puse în mişcare, ducându-i spre una din intrări.

Can privea răsăritul soarelui 35 fără a răspunde potopului de vorbe ce se scurgeau din gura Ideii. Aceasta se agățase cu disperare de umărul lui, căutându-i privirea, dar fără niciun succes.

Uşa se închise, iar întunericul din interior îi înveli ca o mantie groasă.

„Pe trotuarele zilei va trece doar noaptea, torțe aprinse vor fi numai ochii", murmură Can versuri dintr-un vechi cântec imperavian. Ştergând cu palma lacrimile rostogolitoare ale Ideii, nu observă decât într-un târziu ecranul de la capătul culoarului.

Bând mai multe pahare decât permitea regulamentul, pământenii uitaseră deschis sistemul de televiziune internă.

— Uf, ce chin, îl auzi Can pe pământeanul care răspundea la numele de Hert.

Acesta anulă toate comenzile, trântindu-se în fotoliu, bucuros că puseseră mâna pe doi imperavieni. Celălalt, pe care îl chema Lefl, se apropiase foarte mult de obiectivul camerei de luat vederi, făcându-i pe Can şi Ideea să se tragă înapoi speriați.

Îşi turnă încă un pahar, spunându-i lui Hert că el nu consideră că au făcut mare scofală capturând alți imperavieni şi că i se pare chiar suspect faptul că aceştia s-au băgat, ca proştii, cu capul în plasa întinsă de ei. Puteau fi unități de spionaj sau, mai rău, puteau fi compuşi din piese cu anomalii funcționale ascunse.

— Nu-mi pasă, spuse Hert. Suntem plătiți să vânăm imperavieni, vânăm imperavieni. Nu are nicio impor-

tanță dacă cineva îi foloseşte ca momeală şi nu avem noi dreptul să punem întrebări.

— Dacă nu ar fi fost casa neplătită de pe Sfena şi automobilul de lux, nu aş fi venit aici, spuse Lefl.

— Şi eu cred că ne zbatem degeaba, spuse Hert, spălându-se pe mâini. Oricâți imperavieni am face arcuri şi rotițe, tot nu aflăm de cine sunt construiți. Eu nici nu vreau să aflu. Mi-e frică să cobor între ei. Dacă mă prinde vreuna din Lacrimile alea ale lor?

— Te pomeneşti că şi tu eşti de acord cu teoria aia potrivit căreia ăştia sunt născuți de entitățile alea numite Lacrimi, iar Lacrimile sunt nişte invenții ale pământenilor?

— Nu ştiu ce să cred şi, în consecință, nu cred nimic. Cel mai uşor mi-e să cred că sunt făcuți, pur şi simplu, de mama-natură. Nu mă doare capul.

— E adevărat, nu e treaba noastră, dar am şi eu dreptul să-mi pun întrebări, râse Lefl.

— Şi timpul necesar. Eu mai am şase luni şi am lichidat împrumutul, pe când tu... Ce ți-a venit să-ți cumperi avion?!

— Ştiu eu?! M-a enervat faptul că nu are decât preşedintele republicii... Ce-ai fi vrut să-mi cumpăr? Caleaşcă?!

— Ce e aia?

— Nu e nimic. Îmi place să inventez cuvinte care sună frumos. Am făcut chiar şi o listă. Înşir cuvintele în versuri, să mai treacă timpul.

— Asal, bigun, har, veghe, umphală..., citi Lefl. Ce-s astea?

— Nimic. Sună bine, iar calculatorul nu le respinge. Îmi recomandă chiar să continui astfel şi să caut să inven-

tez mici maşinării potrivite cuvintelor. Piese am destule, de la imperavienii dezasamblați. Muncesc uneori până mă apucă plânsul de oboseală, dar sunt fericit când reuşesc. Ştii ce e asta?

— Nu.

— E un deschizător de gusturi.

Lefl se ridică, îndreptându-se cu paşi elastici spre uşă. La jumătatea drumului se întoarse privind tablourile de comandă.

— Trăznăi, râse el gutural. Mai bine să controlăm patrulele. Ceva nu e în regulă; cine ştie pe unde dorm leneşii ăia...

Hert îl urmă, încercând să-i explice că tot ce-i spusese nu era deloc o trăznaie şi că maşinările inventate de el sunt cel puțin geniale, chiar dacă puțin ciudate.

Lefl nu-l luă în seamă. Uneori, când era bine dispus, îl amuzau extravaganțele colegului, dar, de la un timp, începuseră să-l scoată din sărite.

Ieşi, urmărind ultima schemă a culoarelor şi încăperilor bazei, niciodată de două ori la fel.

LA PESCUIT

În copilărie (aveam patru ani pe atunci) îmi plăcea să merg la pescuit cu băieții mai mari, să le târâi pe nisip genţile grele din vinilin crăpat, pline cu tot felul de peşti cunoscuți şi necunoscuți sau să mă aşez la umbra portocalie a sălciilor mimetice, pe care la vârsta aceea le vedeam albastre, să aud o serie de năzdrăvănii despre peşti ucişi cu pumnul printr-o lovitură precisă, aplicată în frunte. Peştii nu mai scoteau sunetele lor guturale şi dizgrațioase; tăceau mâlc ghemuindu-se pe sub pietrele încinse de pe mal, prefăcându-se a fi morți.

Nu ştiam să înot; stăteam pe mal şi le gâdilam înotătoarele lucioase, dar ei nu se trezeau din somn. Le spuneam lucruri interesante şi le dădeam bomboane cu mentă, pentru tuse, şi cafea din termos să-i țin treji, dar ei, ai dracului peşti, dormeau ca proştii până mă puneam pe ei cu bătaia, o bătaie sfântă, deprinsă de la tata, care mi-o aplica fără zgârcenie, leac pentru încăpățânare copilăroasă, pentru boli despre care medicii habar n-aveau, cum ar fi: fumatul țigărilor din frunze de „moțu' curcanului", furatul merelor încă verzi, bătaia cu fructe de zent din grădina ciberneticianului, care avea o fată cam târfă ce ne povestea o serie de tâmpenii drăguțe. Adică, ce zic

eu, o are şi acum, dar nu mai stă la el, că s-a măritat cu un ofiţer astronaut.

Mama zicea că, pe lângă meteahna de a-şi lua fete uşoare ca neveste, ofiţerii o mai au şi pe cea a poeziei, regulă trasă de la cenaclul din arul 26, unde se bea cel mai bun vin, că nu-i dă omului mâna să vină cu orice poşircă, să scârbească un cadru cosmic, şi poetic pe deasupra.

Sunt nu mai puţin de treizeci de ofiţeri şi subofiţeri în cercul de creaţie. De aici vine beat, în fiecare sâmbătă, bunicu' lu' vecinu-meu, Suru, care are trei licorne şi le ştie limba.

Bătrânul cenaclist, cu toate că el e cel ce umblă brambura, îl întâmpină pe nepotu-său cu parola „un' dracu' umbli bă?!".

Nepotu', care nu iubeşte arta, ci pe Cora a lu' Umăr strâmb, îl pocneşte cu palma de omorât muşte peste nas, iar bunicul se smiorcăie. De la el am prins stilul; se pare că ţine.

Se procedează astfel: te aşezi pe jos şi zici „oh", după care emiţi o notă înaltă (chestia cu nota nu o ştiam, dar mi-a şoptit-o una dintre licorne) şi te gândeşti la bomba cu neutroni sau la alt lucru trist; plânsul vine de la sine. În niciun caz nu trebuie să te gândeşti la moarte că te apucă râsul; preotul de campus e un om atât de vesel încât, de sărbători sau la înmormântări, provoacă o aşa de mare ilaritate, că te şi întrebi uneori dacă mai are rost să mori.

De-aia e bine să te duci la râu, unde nu te găseşte nimeni când te ascunzi sub buturugi; poţi fi liniştit cât e

ziua de mare şi mai poţi să faci şi o partidă de pescuit cu băieţii mai mari.

Pescuitul nu e chiar la îndemâna oricui, dar, atunci există condiţii, se învaţă repede, încă din copilărie. Pe vremea aia umblam după peşte cu mâna, cât era ziua de mare, cu Hingheru, care nu era chiar hingher, ci hoţ de găini. Nu-i prea plăceau ăstuia câinii, i se proţăpeau între picioare şi lătrau fals.

Mie îmi plăceau, deoarece erau băieţi buni câinii pe vremea mea. Hingherul zicea că îi omoară pentru că spun prostii, dar nu-i omora. De altfel, nu-l credea nimeni, nici măcar eu, care eram cu zece ani mai mic. Nu-l credeam când spunea că stă câte o noapte întreagă la poveşti cu javrele şi că acestea îl ameninţă cu pâra către stăpânii galinaceelor furate dacă pleacă înainte de ora 5:00.

De faptul că animalele vorbesc m-am convins mult mai târziu, când am vrut să omor un pui şi el mi-a spus că sunt un canibal, nu iubesc păsările şi alte injurii despre care nu are niciun rost să pomenesc. I-am spus să-şi vadă de treabă, că nu ţine vrăjeala. El mi-a turnat un banc şi o serie de lucruri interesante despre văduva pădurarului. Mi-a povestit cum venea pădurarul decedat, travestit în poştaş, bătea de trei ori în poartă şi, când pleca, însemna cu vopsea o scândură din gard pe care o smulgea a doua zi ducând-o cu el la subţioară ca pe o mapă. În locul ei punea o alta, nouă şi curată ca lacrima.

Deh, au şi stafiile metehnele lor; ăsta o avea pe aceea de a schimba scândurile din gardul văduvei sale cu cele din gardul unei spălătorese, gard ridicat de curând. Spă-

lătoresei nu-i păsa; era o schizofrenică din cauza dragostei pentru fostul primar, acum asistent la un spital, într-o localitate, în deşert. Unul, ce stă cu patru case mai încolo de ceaprazăria unchiului Hari, de nu-l vezi prea des pe acasă, spunea că localitatea asta în deşert nu există, că în deşert nu există localităţi. La aceasta, fostul primar, venit la sora lui de Crăciun, răspundea că „să-l scuipe-n gură dacă minte". Vecinul călător nu ştia prea multe, îl scuipa chiar, dar nu în gură, ci în frunte pentru că celălalt ţinea gura închisă de fiecare dată. De atunci, a schimbat-o în „dacă nu există localitatea, să ştii, bă Maroane (de la originalul Miron), nu există nici deşertul." Miron, auzind că nu există deşertul, se enerva şi pleca plângând amarnic, bolborosind ceva de draci, mame tinere şi dureri de cap. Nevastă-sa îi făcea gargară cu ceai de rădăcini şi îl spăla cu soluţie salină, reţeta fiind luată de la o babă, una Latănfund, nume un pic pe dos deoarece puteai s-o înţepeneşti foarte uşor într-o ţeavă de canalizare.

La noi în ar, cuvântul „canalizare" l-a introdus al lu' Turloi, inginerul, el fabricându-şi singur aşa ceva.

Turloi e considerat totodată şi nebunul campusului pentru că, zice tanti Coca de la oraş: „numai nebunii se mai fac ingineri în ziua de azi". El ţine discursuri noaptea la ora 1:00, când se umflă cu o băutură adusă de pe partea cealaltă a planetei.

A lu' Stan, lăptăreasa, frecventând acelaşi mediu, zice că trebuie să fie o băutură extrasă din frunze de goral.

În timp ce eu sorbeam supa asta de gânduri, băieţii se luptau cu un peşte mare, ce voia să se întoarcă în apă ca

un nesimțit. Singurul care nu participa la vânătoarea cu pietre era unul al cărui nume nu-l mai țin minte. Acesta se arunca în apă din cinci în cinci minute tremurând, zbănțuindu-se pe cea mai aspră căldură; de aceea, să-i spunem Zbănțuitu'. La fel se zbănțuiau şi pietrele aruncate de noi, dându-şi ochii peste cap şi scoțând sunete bizare.

În total, eram cinci aruncători: eu, Zbănțuitu', Hingheru, Epuraşul care nu ştie niciun cuvânt în limba noastră, ci numai cuvinte din germană aproximativă de dincolo de zidul luminos. Ultimul era şeful, nume rămas de la vorba lui: „vin' la şefu'!", tic verbal de pe vremea când era ospătar la bufetul astroportului. El s-a ridicat în picioare şi i-a strigat lui Hingheru: „I-a să-l băgăm pe ăla micu' în gaură, să gonim peştele pe partea ailaltă a humei!"

Ăla micu eram eu cu toate că nu mă consideram aşa: ştiam alții mult mai mici. Am protestat, dar aiurea. Argumentul cu „nu ştiu să înot", plânsul executat cu talent nativ, țipetele, zbaterea, înjurăturile sunând ca un scârțâit de car, n-au reuşit să înduioşeze. M-au împins sub hume ținându-mă strâns de picior, dar am reuşit să mă eliberez lovindu-i cu coada. Am hotărât să rămân acolo sub hume, să le fac în necaz.

Un clean mi-a dat de câteva ori târcoale şi a început să râdă cu poftă de pozna pe care o făcusem. I-am spus să tacă pentru a auzi ce zic ăia de pe mal, dar nu se auzea nimic. Asta m-a liniştit; puteam vorbi cu peştii, nu mă deranja nimeni.

Mă gândeam că sunt primul om aflat în intimitatea peştilor. M-a cuprins un fel de orgoliu când m-am uitat într-o parte şi am văzut că, până la prima ieşire, sunt trei metri, iar până la cealaltă scobitură cinci.

„Al dracului de şef!, am zis. Nu mai ies de aici nici mort, să mă baţi tu şi să-mi furi bomboanele date de bătrânul Băcă, hoţul, care a spart de curând o magazie şi a golit-o complet, împreună cu rudele sale, băgându-l pe responsabil în puşcărie pentru lipsă în gestiune."

Povestea a ţinut vreo trei luni, dar s-a terminat cu bine pentru bătrânul hoţ, băieţii lui depunând mărturie falsă, cum că fata mai mare a gestionarului, premiantă într-a cincea, a furat cu tac-su făcându-se că stă şi învaţă matematica, la soare, în spatele magaziei.

Şi-am rămas. Cleanul se uita la mine cam ciudat, dar n-am înţeles niciodată peştii, aşa că nu-mi făceam sânge rău. Apa era caldă, nisipul fin, iar sâga lucioasă era cerul meu. În plus, puteam să ating acest cer cu mâna, să-l mângâi ca pe un porc şi el să nu zică nimic, să rămână aşa, albastru şi lucios, cu reflexe sângerii.

Cleanul a scos cărţile de joc şi le-a întins pe jos strigând cât îl ţinea gura că nu pot să-l bat; scotea numai „royală", iar asta de câte cinci ori la rând; cum s-ar zice, eram peştele lui, sclavul unui peşte, bătaia lui de joc; mă câştiga picătură cu picătură. Cu toate astea, o mreană bătrână mi-a spus că sunt liber, că pot să mă întorc în lumea mea. Am refuzat pretextând dureri de măsele.

Mrenele au chicotit uşor şi m-au spălat cu pământ, adus cu greu, prin contrabandă, de raci şi rădăcini miş-

cătoare, surorile şerpilor ce mişunau peste tot, prin apropiere.

N-am înțeles obiceiul ăsta al spălatului cu pământ, dar nimeni n-a vrut să mă lămurească.

Scobarii au pus mână de la mână şi mi-au cumpărat două bronhii mecanice şi mi-au cojit palmele ce arătau acum ca două aripioare argintii.

Au apărut peştii orbi, cu dinți ascuțiți şi lați ca nişte câmpii minuscule, au apărut şi peştii sfredel; m-au numit şef peste un serviciu fără importanță, ceva cu visele racilor despre oameni şi mi-au permis chiar, fără abuzuri, să le vorbesc limba broaştelor râioase şi să mă scald în apele limpezi ale scoicilor uriaşe.

Broaştele râioase s-au supărat foc şi au făcut reclamație, fapt pentru care am fost mutat la alt birou.

În timp ce stam într-o după-amiază, mângâind capul lucios al unei broaşte țestoase, mă gândeam bucuros la mutrele ălora de pe mal; mă gândeam la gențile rupte; de atunci încolo, nu mai avea cine să le care. Îmi părea rău numai de faptul că lăsasem bomboanele afară, în buzunarele pantalonilor; puteam să-l servesc pe clean cu două mentosane sau măcar cu o pralină, aşa, că suntem prieteni, cu toate că, măgarul, mă bate sistematic la poker.

— Nu mai iese, am auzit deodată strigătul îngrozit al lui Hingheru. Sări, şefule!

— Un' dracu' să săr, bă?!

— Eşti o moacă, a spus Hingheru, plecând să cheme oamenii din subterane.

Zbănțuitu' se muta de pe un picior pe altul, preocupat doar de propriul lui dans, rânjind către cele câteva femei ce lăsaseră baltă spălatul rufelor şi îl blestemau toate odată pe şefu'.

Acesta ridica neputincios din umeri; privea prostit spre cei doi tineri de pe aeroglisoarele cu pietriş; aceştia încercau să scoată apa din mine.

Râdeam unduind uşor din coadă; ştiam că nu sunt eu acela.

— E mort, a spus un al treilea pufăind indiferent din ţigară, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor.

Femeile au tăcut brusc; şefu a tresărit; faţa îi era deformată de lentila humei prin care priveam, devenită brusc transparentă.

☆ ☆ ☆

Psihologul îndesă cu grijă onorariul primit şi îşi făcu de lucru printre hârtiile înşirate pe birou. Femeia din faţa lui se foia pe scaunul incomod aşteptând cu nerăbdare verdictul.

— Aveţi aici adeverinţa; ea vă permite să-l daţi la patru ani direct în clasa a treia. Coeficientul de inteligenţă depăşeşte valoarea medie a celor de vârsta lui.

— Mulţumesc, spuse femeia, distrată, privindu-şi, cu coada ochiului, băiatul.

Solzii îi sclipeau de fericire, dar căuta să pară cât mai rece. Puse în poşetă plicul ce conţinea înregistrarea tuturor testelor plutind către fereastră.

Băiatul se cufundase în lectura unor tratate.

Îndepărtă păienjenişul electrozilor, îl apucă de una dintre înotătoarele pectorale lungi şi îl trase după ea propulsându-se către ieşire. Băiatul o urmă unduind prin apa verzuie; uşa se închise în urma lor fără zgomot.

Psihologul îşi aşezase palmele pe birou pentru a nu-i sufla curentul de apă hârtiile.

MUSCA

Scriitorul întrerupse lucrul şi înjură. Musca se plimba de la un capăt la altul al camerei, făcând un zgomot asurzitor. Obraznică, i se aşezase, de câteva ori, chiar pe chelie.

Scriitorul deschise fereastra şi încercă s-o dea afară cu un prosop; nu reuşi decât să facă frig în casă şi să verse ceaşca de cafea peste manuscrise.

Enervat de insucces, închise fereastra şi se aşeză la birou începând să răsfoiască „Revista fenomenelor anormale".

„Îmbunătăţirea nivelului de trai prin metoda imaginaţiei", „Câteva metode mecanice de înlăturare a pericolului ca ştiinţa să-l domine pe om", „Minunea de la Mânăstirea Neamţ: preşedintele unei ţări est-europene s-a trezit vorbind două limbi străine", „Catarii, iniţiaţii Europei, l-au văzut pe preşedintele României de mâine", citi el câteva titluri.

Plictisit, lăsă revista, încercând să se concentreze asupra paragrafului abia început. Citi ultima pagină şi, când îşi întră în mână, constată că nu mai scrie pixul; îl desfăcu, suflă în pastă, o încălzi între palme, o frecă, dar nimic. Încercă o a doua, o a treia, dar toate pastele, cu toate că erau

noi, cumpărate chiar cu două zile în urmă, se încăpățânau să nu scrie.

Îşi luă adio de la lucru şi se gândi să iasă la o bere.

Căutându-şi pantofii, constată că fotoliul în care se aşezase şi biroul nu se mai găseau pe parchet sau covor, ci la o înălțime de câteva palme, în aer. În aceeaşi situație se aflau şi biblioteca, patul şi lampadarul cu picior.

Papucii, un negru din material plastic cu ceas, pantofii şi alte obiecte mărunte rămăseseră, împreună cu covorul, pe parchet.

„Penibil", îşi spuse privind musca ce se rotea sub plafon sau bâzâia descriind cercuri largi în jurul lustrei.

O văzu cum se plimbă pe o filă de manuscris şi încercă s-o omoare cu revista, ocazie cu care reuşi să lovească din nou ceaşca de cafea, abia umplută. Ceaşca se răsturnă de pe birou şi se opri exact la înălțimea la care se ridicaseră mobilele, spărgându-se de ceva invizibil.

În timp ce scriitorului îi creştea furia, musca se plimba de-a lungul literelor de pe un manuscris, ignorând brațul care mătură o jumătate de metru de dicționare, aşezate pe colțul biroului, în încercarea de a prinde un calendar în cădere.

„Nu mai alerga, bă, după navă!" auzi în timp ce se pregătea pentru un nou asalt.

Se opri la mijlocul gestului, căutând să-şi dea seama dacă a gândit el fraza sau a auzit-o.

„Urâtă treabă, îşi spuse neajungând la nicio concluzie. Asta nu mi-aş fi imaginat... "

Atent la musca ce se plimba liniştită pe o coală albă lăsând în urmă litere necunoscute, nu realiză decât târziu că soneria de la intrare suna în disperare.

În cadrul uşii, poştaşul se lupta cu un val de muşte. Îl năpădiseră; unele i se plimbau pe faţă, altele îl pocneau în frunte ricoşând, iar restul îl muşcau de mâini şi de gât. Încerca, fără niciun rezultat, să le alunge cu şapca.

— Sări, domne! Fă ceva! strigă schimonosindu-se, cu faţa scăldată de sudoare.

Părul negru şi unsuros îi căzuse pe frunte, râdea dement şi se scutura într-un dans grotesc; muştele îi pătrunseseră sub cămaşă.

Când scriitorul realiză situaţia şi se hotărî să intervină aducând o cană cu apă din bucătărie, muştele părăsiră lupta. Strângându-se într-un roi dens, globular, coborâră pe scări, dispărând în câteva secunde.

— Doamne, spuse poştaşul ştergându-se de apă şi transpiraţie, e sfârşitul lumii. E Apocalipsa lui Ion...

— E inexplicabil, spuse scriitorul aducând banii pentru abonamentul Radio-TV şi o sticlă cu ţuică, dar pe mine nu m-au atacat. La mine a pătruns numai una. Mă persecută cu bâzâitul ei scârbos; n-am reuşit s-o omor.

— E Apocalipsa, îţi spun eu. N-am văzut niciodată muşte în frigul iernii. Nu mai pun la socoteală că s-au organizat aşa bine şi m-au atacat. Îţi spun eu: ne ducem dracului!

Trase o duşcă, se mai linişti, îşi vârî bacşişul în buzunar şi se depărtă închinându-se. Coborând scările, privea atent şi speriat în jur, pregătit să fugă la timp, în caz de pericol.

Scriitorul închise uşa şi văzu că lucrurile se aşezaseră, din nou, la locul lor; lampadarul era răsturnat şi se rupsese un picior de la pat.

Musca zbura liniştită dintr-un colţ în altul al sufrageriei. Nu avu timp să se gândească ce ar fi mai bine, să reînnoiască atacul sau să se îmbrace şi să meargă la o bere, deoarece sună telefonul.

— Domne, sunt îngrozit, auzi el vocea vecinului de deasupra, aşa ceva nu am mai pomenit. Podeaua mea s-a ridicat şi mi-a făcut praf mobilele. Tavanul dumitale s-a ridicat?

— Nu, răspunse scriitorul privind în sus. La mine s-au apucat mobilele să plutească. Acum, s-au aşezat la loc.

— E mai bine să-ţi plutească decât să ţi se zdrobească de tavan. Mai am o grămadă de rate de plătit. E scandal... Ce-ţi pasă, nu eşti însurat. Aş vrea să vezi şi dumneata o nevastă urlând că divorţează, o soacră care sparge vasele şi un copil care plânge tot timpul... Nu avem nici înălţimea necesară să circulăm.

— Mergeţi aplecaţi, sugeră scriitorul.

— Uşor de zis. Ce se face în astfel de situaţii?

— Nu ştiu. Cred că ar fi bine să vă aşezaţi la o cafea.

— Domne, îţi baţi joc de mine?! Asta îmi putea trece şi mie prin cap, spuse trântind receptorul.

Scriitorul se îmbrăcă, îşi puse căciula, eliberă yala şi ieşi trăgând uşa.

„Ciudat, gândi aşteptând liftul şi fluierând amuzat, eu nu am telefon. Fără pile, pot să stau eu mult şi bine să-mi aprobe ăştia montarea unui post telefonic."

Urcă în lift gândindu-se că, uneori, imaginația îți joacă feste foarte urâte. Când s-a dus la revistă cu o proză în care prezenta o revoluție comandată prin mass-media, s-au stricat cu toții de râs recomandându-i să consulte un psihiatru până nu vin „ăia" cu medicul lor să-l invite la o consultație gratuită.

„Dacă le duc o proză în care mobilele stau în aer, muștele se organizează în roiuri şi podelele de bloc glisează, ce vor zice?!" se întrebă ieşind în frigul de afară.

Îşi încheie haina şi ridică gulerul.

„Ciudat, îşi spuse. Foarte ciudat. Și liftul a luat-o din loc. Ultima dată când a mers, a fost acum doi ani."

PERCHEZIȚIA

Ernest se întoarse acasă foarte agitat.

Privi în josul casei scărilor, să vadă dacă nu îl urmăreşte cineva, apoi închise cu grijă uşa apartamentului şi intră în sufragerie. Îngenunche în faţa bibliotecii, aşa înfofolit şi cu bocancii în picioare, cum era, şi deschise cu cheia sertarul de jos, din dreapta, scoţând pe covor câteva teancuri cu poezii. Răsfoi un pachet de vreo sută de file şi dădu deoparte douăzeci de bucăţi, transpirând abundent.

Îi era frică. Picăturile de sudoare căzură, umezind câteva file, iar ochelarii i se aburiră în frigul camerei. Îi era frică şi frig. Cu toate astea, îşi scoase paltonul şi fularul, aruncându-le pe pat, şi îşi luă nişte pantofi uşori de casă.

Îngenunchind din nou, se apucă să citească înfrigurat. Nu ştia ce puteau considera ăştia ca fiind subversiv. Parcurse manuscrisele, timp de câteva ore, şi alese un teanc destul de gros de poezii „cu şopârle".

Începuse, deja, să-l ia cu dureri de cap, iar ochii îl usturau înfiorător. În plus, îl supăra şi o măsea. Din când în când, îi fugea imaginea şi avea ameţeli. Cele câteva aspirine nu făcură altceva decât să-i provoace usturimi de sto-

mac, iar cafeaua, amestecată cu rom, îi provoca o cruntă stare de nervozitate.

Pentru a se calma, se aşeză pe fotoliu fixând cu privirea un punct pe tavan.

Derulă filmul evenimentelor şi nu găsi nimic logic. Primise relativ uşor legitimaţia de redactor la revista studenţească. Şi relativ repede: chiar în primul semestru al anului I de învăţământ. S-a mirat când secretarul general de redacţie i-a înmânat legitimaţia spunându-i să-şi lipească singur o poză şi să se ducă la secretară să-i pună o ştampilă.

Secretarul general conducea, efectiv, gazeta; redactorul şef era, mai tot timpul, absent şi preocupat de alte lucruri decât gazetăria, iar ceilalţi redactori se întâlneau mai mult să bea. Singură, secretara, o grăsancă de la Drept, stătea în redacţie cât erau ziua şi seara de mari; acolo mânca, bătea la maşina de scris sau învăţa.

Ernest a fost şi mai mirat în momentul când secretarul general l-a invitat la o băută recomandându-i să scrie dur, să dea în dreapta şi în stânga, să nu ierte nimic, „mama lor de mafioţi".

Ca proaspăt redactor, Ernest i-a propus, pentru început, până îşi face mâna, un grupaj de poezii cu inserturi amărui despre călcarea Constituţiei, pornografia mascată, nepotism, foamete, desfiinţarea ţărănimii şi altele.

Secretarul general, Adi, cum îl răsfăţa secretara, i-a dat una dintre cele 16 pagini ale revistei să facă ce doreşte în ea. Ernest a început, bineînţeles, cu poeziile promise; acestea au trecut relativ uşor de cenzură, cele câteva mici modificări nesupărându-l foarte mult.

În următoarele numere, a băgat o serie de schițe umoristice, aforisme şi parabole, inspirate din epoca stalinismului timpuriu, apoi a revenit la poezie.

Secretarul general juca şi el tare; traducerile din pagina 16 nu erau acelea care să laude sistemul. Macheta revistei tot el o făcea, dându-i lui Ernest un pomelnic de indicații cu tot ce avea de făcut noaptea, în tipografie.

Erau mulțumiți că puteau să bage în texte ceea ce voiau, iar publicația era citată ca fiind a doua revistă studențească importantă din țară.

Amorțit, Ernest se ridică din fotoliu, îşi frecă membrele înghețate şi se duse să-şi mai facă o cafea.

Era târziu şi se simțea foarte obosit; să stai şase ore cu ochii în manuscrise, nu era de colo.

Adună poeziile ce reprezentau pericol şi le burduşi pe celelalte, înapoi, în dulap, închizând cu cheia.

Îşi luă cafeaua şi se aşeză, la loc, în fotoliu. Nu ştia dacă e cazul să râdă sau să plângă. Prima dată, când a fost la Securitate, a fost invitat împreună cu Adi. Un colonel le-a făcut o parodie de morală, cu „măi băieți, ceea ce ați făcut voi e foarte grav, dar nu şi în cazul meu... ". A comandat secretarei, o locotenentă blondă, cu picioare lungi, un ibric cu cafea, apoi i-a spus că e târziu şi poate să plece acasă; mai are şi ea familie, copii, greutăți şi certuri cu soacra. Femeia n-a zis nimic; a adus tava cu ceşti curate, şi-a strâns hârtiile, a închis sertarele biroului, a salutat regulamentar şi a părăsit incinta.

Adi i-a făcut lui Ernest cu ochiul, dar acesta înghețase de frică, neştiind ce să creadă.

Când securistul a dat să deschidă un sertar de la un corp de bibliotecă, frica a atins paroxismul. Nu putea şti ce scoate ofiţerul de acolo.

Sertarul era un bar mic, plin cu sticle de tot felul şi pahare de cristal. Au băut împreună o sticlă de coniac grecesc, au fumat câteva pachete de ţigări americane, au golit ibricul de cafea şi au spus bancuri până seara târziu.

Un an de zile nu i-a mai sâcâit nimeni. Adi a lăsat-o mai moale, dar Ernest a continuat să bage şopârle. Ajuns redactor-şef adjunct, el mergea cu macheta la cenzor. Acesta nici nu citea textele; punea câteva întrebări şi puteai să-i spui câte minciuni voiai.

Studentul sorbi din cafea şi privi pe fereastră amintindu-şi următoarele chemări la Securitate, când l-au luat de la origini şi l-au băgat tot acolo. Declaraţiile, fişele, amprentele şi o noapte la beci l-au făcut să-i vină lehamite de ziaristică.

A mai publicat câte ceva, dar dădea din ce în ce mai rar pe la redacţie; chemările repetate la Securitate începuseră să-i macine nervii. La sfârşitul anului III, a fost înlocuit şi a rămas, în caseta de redacţie, doar cu numele, undeva, mai la urmă.

Începuseră să se intereseze şi de rudele lui şi să-l ameninţe că va fi dat afară din facultate. Aflaseră că un unchi, cu mulţi ani în urmă, îşi cumpărase dosarul de fiu de chiabur, să poată continua studiile, trecând, în cinci ani, prin trei centre universitare.

Bătăile primite au reuşit să-l îngrozească. De fiecare dată când îşi amintea, i se făcea rău şi se ducea să vomite.

Aşa făcu şi acum, apoi se spălă cu apă rece pe faţă. Reuşind să-şi revină, se întoarse în cameră înjurând că, într-o zi de iarnă aşa frumoasă, în loc să meargă la crâşmă, trebuie să se ascundă în casă.

Se apropie de geam şi privi afară. Câinele-lup, ce se juca în curtea casei de alături, alergând după o minge, îl făcu să zâmbească. Casa era una din puţinele rămase în picioare, în urma unui sălbatic plan de sistematizare, deoarece era locuinţa arhitectului ce proiectase toate blocurile din jur, punându-le aşa cum voia el.

De pe trotuarul de alături, îi făcea cu mâna securistul care îl urmărea, pas cu pas, cu o neruşinare atingând absurdul. Surâsul îi îngheţă şi se retrase din spatele perdelei.

Adună poeziile, le făcu sul şi le băgă în mai multe pungi de plastic, legându-le cu sfoară, apoi le introduse în tubul de piele în care îşi ţinea proiectele, bandajându-l cu multă bandă adezivă impermeabilă.

Îşi făcu socoteala că, astfel îmbrăcate, poeziile puteau să stea uscate şi pe fundul unei mări. Îi părea rău să le ardă sau să le rupă; înmagazinase în ele prea multe nopţi nedormite şi prea multă sudoare.

„99% spirit de observaţie şi 1% schizofrenie", îşi aminti el cheia succesului şi râse. Nici timp să le distrugă nu ar mai fi avut; soneria de la intrare suna asurzitor.

Se apropie, fără să facă zgomot, şi se uită pe vizor. Erau doi, un civil şi un militar. Civilul îi arăta un petec de hârtie, probabil mandatul de percheziţie, făcându-i semn să deschidă.

Ştiau că Ernest este acasă. Ca să nu mai audă soneria, care suna continuu şi enervant, acesta se întorsese în sufragerie, închizând uşile după el.

Privi afară şi, văzând că urmăritorul dispăruse, luă cilindrul cu poezii şi ieşi pe balcon. Pândi momentul în care câinele se ducea în celălalt capăt al curții, în spatele unei magazii, şi aruncă sulul; acesta se cufundă, adânc, în zăpadă.

Renunțând să sune, securiştii trecuseră bătăi cu pumni și picioarele în ușă.

Studentul îşi făcu socoteala că, până la urmă, cu mandat de percheziție sau fără, tot vor sparge uşa.

— Ce doriți?! întrebă deschizând larg uşa, zâmbindu-le strâmb.

— Te faci că nu ştii? întrebă cel în uniformă.

Făcură loc, în holul strâmt, şi urmăritorului de fiecare zi al lui Ernest, apărut la capătul scării.

— Veți avea nevoie de mine, spuse acesta. Nimeni nu cunoaşte mai bine ca mine subiectul.

— Nu cred că trebuie să apelăm la psihologia lui, spuse militarul uitându-se la ceas. Avem ordine precise şi trebuie să ne facem treaba în timp util.

Până răscoleau ei apartamentul, îl trimiseră pe student să le facă o cafea.

— Am simțit miros de rom. Să ne aducă şi rom! spuse urmăritorul.

— Ai auzit?! se întoarse civilul. Adu-ne cafea şi ceva de băut!

— Dacă vă pun ceva în cafea?

— Pui pe dracu'! Speri să scapi doar cu bătaia primită şi cu darea afară din facultate. Eşti prea fricos să te bagi singur la ocnă sau, mai ştii, în faţa plutonului de execuţie. Mai bine ai mişca mai repede; am pierdut o groază de timp cu acest caz.

Se apucaseră, deja, de treabă. Ofiţerul în haină militară doborâse o etajeră, iar ofiţerul civil cerceta hârtiile împrăştiate pe jos. În momentul în care se pregăteau să doboare primul raft al bibliotecii, auziră soneria de la uşă.

— Aştepţi pe cineva? întrebă urmăritorul.

— Nu.

— E un câine, spuse militarul.

— Nu avem voie să glumim în timpul executării misiunii, spuse civilul.

— Nu glumesc. E un câine-lup la uşă. Are ceva în gură, un cilindru, un sul sau cam aşa ceva.

Civilul se uită pe vizor şi fu nevoit să recunoască faptul că aşa era. Nervos, câinele se ridicase pe zid şi suna insistent.

— Ce facem? întrebă civilul. Doar nu ne-o fi frică de o javră...

Scoase pistolul şi deschise uşa.

— Ce colegi curajoşi am, spuse câinele după ce lăsă jos sulul cu poezii. Aşa întâmpinaţi un coleg?!

— Vorbeşte! se miră urmăritorul.

— Sigur că vorbesc. Ce-aţi vrea să fac? Să latru?

— După cum se vede...

— Ironicilor! mârâi câinele. Dacă sunteţi grăbiţi, vă pot ajuta foarte mult.

Civilul, cu pistolul în ambele mâini, se trăsese în capătul mai îndepărtat al holului, în poziție de tragere, iar urmăritorul pusese mâna pe un satâr.

— Nu trebuie să vă temeți, pufni Ernest în râs, fără să vrea. E de-al vostru; l-a dat arhitectul din casa de alături, stăpânul lui, la şcoala de dresaj de la Sibiu, fără să anticipeze ce va fi învățat acolo.

— Şi asta, cu ce ne încălzeşte?

— Vă încălzeşte, sigur că vă încălzeşte, spuse câinele mutând cilindrul pe măsuța din sufragerie, aşezându-se pe un fotoliu. Aici, aveți exact ce căutați. Nu trebuie să distrugeți locuința omului... Să mai spună cineva că securiştii nu caută poezia.

— Bă, câinele râde de noi, spuse militarul.

— Eu nu aş spune chiar aşa, spuse câinele.

— Ne ia peste picior, spuse urmăritorul.

— Nici aşa n-aş spune, spuse câinele. Astea sunt expresii din lumea umană, dar, în fond, dacă oamenii sunt nişte câini, câinii ce sunt?

— Lăsați-mă, domne, pe mine! interveni civilul. Eu ştiu să discut cu animalele.

— E, cum discuți?!

— Stați puțin! Să ne revenim, spuse civilul.

— Ce să ne revenim, că n-am băut nimic? spuse urmăritorul trăgând un gât de rom şi aşezându-se pe un fotoliu.

Ca o gazdă bună, Ernest rămăsese în picioare, rezemat de un corp de bibliotecă, iar civilul tăcea făcându-se că gândeşte.

— Nu e niciun necaz, spuse militarul. În fond, ce căutăm noi aici?!

— Chiar, îi scăpă lui Ernest, ce căutați?

— Ce căutăm? întrebă urmăritorul uitându-se urât la student.

— Scrieri subversive.

— Şi?

— Şi ni le-a adus câinele ăsta. Aşa-i, bă?!

— Aşa-i, mârâi câinele, neobişnuit cu limbajul colegilor, sesizând că făcuse o mare greşeală.

Ernest se gândi că nu avea niciun rost să susțină că nu ar fi scrierile lui. Îl căsăpeau ăştia şi, în plus, o simplă expertiză grafologică i-ar fi periclitat şi mai mult situația.

Comparară scrisul din poeziile aduse de câine cu foile aruncate pe jos şi luară probe, punându-le la dosar, apoi se apucară să golească sticla cu rom, să râdă şi să debiteze bancuri proaste.

Deoarece urmăritorul le arăta ostentativ ceasul, se întoarseră către el.

— Ştim, spuse civilul. Am terminat programul.

Ofițerul în uniformă îşi consultă şi el ceasul şi anunță că era fix ora 17:00.

— Ce facem? întrebă urmăritorul.

— Din moment ce s-a terminat programul, merge fiecare în treaba lui şi ne întâlnim aici mâine, în aceeaşi formație, fix la 9:00. Ce, degeaba au luptat strămoşii noştri pentru ziua de lucru de opt ore?

— Ce vreți să spuneți? întrebă câinele.

— Vrem să spunem că s-a terminat ziua de lucru şi mergem acasă, urmând să întocmim mâine dimineaţă procesul verbal...

— Şi eu, ce fac? Să muncesc, cât e ziua de mare, ca un câine? Să mă uit printre gard şi să urmăresc fiecare mişcare?

— Dacă vrei, poţi să păzeşti inculpatul. Dacă nu vrei asta, poţi să te duci acasă, să te culci şi să vii mâine. În fond, eşti întâi câinele arhitectului, apoi ajutorul nostru. Nu-l ai pe stăpânul tău în grijă, să vezi ce prostii spune şi ce face?

— Ba da.

— Ei bine, asta e tot. Omul nu are unde să fugă. De la noi, nu trece nici musca peste graniţă... Poeziile sunt corpul delict căutat; le iau cu mine.

Se ridică, sorbi cafeaua, lucru pe care îl făcură şi ceilalţi doi, apoi ieşiră în hol, îşi luară hainele din cuier şi se îmbrăcară. După ce dădu buzna în bucătărie şi îşi luă, din congelator, un pachet cu pulpe de pui, îi urmă şi câinele.

Descumpănit, Ernest închise uşa în urma securiştilor şi bău un pahar cu alcool să-şi amorţească nervii încordaţi peste măsură. Se aşeză la televizor încercând, în acelaşi timp, să citească ziarul din ziua respectivă.

Treaba cu javra care vorbeşte nu era menită să-l nedumirească; indiferent dacă erau înscrişi sau nu într-un aparat represiv, câinii vorbitori erau destul de mulţi. Îl nedumirea faptul că ziarul ce îl ţinea în mână era din ziua următoare şi nu putea lega corect evenimentele din ziua trecută de cele din ziua de mâine. Nu ştia ce se mai poate

întâmpla la sfârşitul zilei, unde se găsea. Încercând să afle, îl cuprinseră durerea de cap şi înţepături atroce în ochi. Îl agasa articolul din pagina 3, unde era descris cu lux de amănunte un incendiu produs în cartierul lui, la adresa unde locuia, singur, un student, părinţii acestuia fiind mutaţi la ţară de Securitate. El era acest student.

Se gândi că era o glumă proastă, fără a se obosi să se întrebe cine s-ar fi putut ţine de astfel de glume; era, şi aşa, prea obosit şi se cunoştea cu toţi redactorii ziarului local.

Vru să se ridice de pe pat, unde nu ştia cum ajunsese, dar picioarele îi erau amorţite. După câteva sforţări, renunţă; amorţeala începuse să urce cuprinzându-i toată partea stângă, împreună cu braţul şi mâna în care ţinea ţigara.

Bucuros că îi dispăruse durerea de cap, puse ziarul pe genunchi şi apucă ţigara cu mâna dreaptă. Citi, încă o dată, cu atenţie, articolul cu incendiul şi îl trecură fiori văzând fotografia trupului zbârcit de flăcări; se spunea că totul a pornit de la o ţigară scăpată din mână.

Se lăsă pe o parte, trase scrumiera şi strivi ţigara în ea. Acum, putea fi sigur că incendiul nu va fi provocat.

Începu să simtă dureri în torace şi îşi puse o pernă la spate. De multe ori, nu îşi putea învinge lenea plăcută provocată de oboseală şi de vreun pahar de băutură, dar acum se simţea altfel.

„Dacă mi-au pus ceva în cafea?", îi trăzni prin cap şi încercă să se ridice.

Refăcând filmul, îşi dădu seama că, atunci când a mers să ia sticla cu rom din frigider, a uitat cafeaua nesupravegheată.

„Ăştia sunt în stare de orice", îşi spuse amintindu-şi că tatăl său a scăpat cu viaţă, ca prin minune, după ce l-au aruncat din tren.

Zăbovi asupra unor ştiri şi articole mai interesante, apoi îl cuprinse o stare neplăcută, de somnolenţă. Îşi propti capul în mâna stângă şi privi la televizor neobservând că se aşezase pe scrumieră, iar ţigara nu e complet stinsă.

La televizor, era un program infect, dar nu mai avea puterea să se ridice şi să-l stingă.

FÂNTÂNA

Când primarul oraşului s-a hotărât să construiască o fântână arteziană electronică muzicală, cu jocuri de lumini, în funcție de evoluția partiturii, consilierii locali prezenți şi reprezentanții presei au sărit în sus, critica lor luând, uneori, un caracter patetic.

Ziarele au început să urle, iar vorbitorii de meserie ai televiziunilor locale au întors-o pe toate părțile, fără să găsească o explicație logică a unei astfel de măsuri abuzive, cu toții întrebându-se ce-i lipsea unui astfel de „țărănoi" fântână arteziană muzicală, când existau priorități mult mai usturătoare la ordinea zilei.

— Te simți mai bine când schimbi ceva, a răspuns primarul unei interpelări.

— Da, eu mă simt mai bine când schimb o bancnotă de o sută, a vociferat o secretară, motiv pentru care şi-a pierdut slujba.

Canalizarea oraşului era „la pământ", mai ales la periferie țevile se spărgeau tot mai des, apa venea tot mai murdară la chiuvetă şi cu întreruperi tot mai dese. Din dorința de a face bani din orice, fuseseră înlocuite lăzile de gunoi dintre clădirile cu mai multe etaje cu mici pubele, pe bază de contract ferm, mai ales cu miile de mici negustori, care

nu aveau posibilitatea să refuze. Asta făcuse să apară munți de gunoaie pe trotuare, lucru care mai mult mânca bani decât să umple puşculița Primăriei.

Dacă la toate miile de neajunsuri ale unei proaste conduceri a orașului au mai pus în balanță asfaltarea şi lărgirea străzilor, care mai mult au înțepenit circulația decât s-o fluidizeze, precum şi proasta organizare a asociațiilor de proprietari, consilierii locali au tras concluzia: „fântână arteziană ne mai lipsea".

După mai multe zeci de ore de discuții sterile, proiectul executivului primăriei de modernizare a centrului orașului, de construire a unei fântâni arteziene grandioase şi sofisticate, „cum n-a văzut Vestul", a fost respins; cu un număr mic de voturi, dar, totuşi, respins.

Era normal ca Vestul Europei să nu fi văzut o astfel de fântână, deoarece modelul se găsea undeva în Estul Îndepărtat al planetei, într-un orăşel de care nu auzise nimeni.

În urma acestui eşec, primarul s-a înroşit de furie şi s-a hotărât să părăsească partidul care îl susținuse la alegerile locale, să treacă la partidul care se afla la putere, acest lucru asigurându-i succesul inițiativei şi un împrumut în bancă, pe spinarea contribuabilului.

La negocierile pe care le-a purtat cu liderii puterii, în schimbul susținerii politice a promis că va construi o fântână de zece ori mai ieftină decât cea văzută în orașul oriental vizitat.

— Dacă tot faci risipă, nu e mai bine s-o faci şi cu folos? a întrebat un consilier. De unde rezultă economiile?

— Din faptul că nu folosesc proiectanți străini, ci angajez ciberneticieni autohtoni, care nu pretind prea mulți bani, a spus primarul. În plus, le cer să nu facă o copie fidelă a fântânii originale, ci una cu mai puține opțiuni de programare a îmbinărilor electronice de sunet şi lumină.

Consilierii puterii s-au prefăcut că înghit gogoaşa şi, la următoarea şedință ordinară de consiliu local au votat în favoarea primarului, omul lor de-acum. Împrumutul s-a făcut, taxele locale au crescut şi lucrarea a demarat în trombă, făcându-i pe sceptici să înjure autonomia locală şi tot ce ținea de ea, iar pe adepți să spună că, uite, domne, se construieşte ceva, un lucru care va dăinui peste timp, mai dă-o dracului de reabilitare termică a construcțiilor şi de consolidare a clădirilor cu risc seismic ridicat.

Cum nimic nu se dă în folosință la termen, nici fântâna, împreună cu reabilitarea arhitectonică a centrului oraşului, nu s-a încadrat în termenii contractului cu firma de construcții. Ceartă, critici în presă, înjurături, procese de calomnie, reclamații la guvern, tot tacâmul, dar, până la urmă, s-a ajuns la final, la stadiul de finisare a lucrărilor.

S-a pregătit o inaugurare grandioasă, cu focuri de artificii, invitați de onoare, cântăreți autohtoni, de pe alte meleaguri, dansuri tematice, manifestări sportive, muzică populară din zonă, ecrane panoramice imense şi obişnuitele discursuri ale notabilităților urbei.

Cum, în urma reclamei făcute, se anunța o maree de vizitatori din alte oraşe sau din mahalalele şi satele înconjurătore, negustorii de băuturi răcoritoare, slab alcoo-

lice, produse de patiserie, crenvurşti sau hamburgeri se aprovizionaseră şi se pregătiseră cum puteau mai bine.

Cei din familia lui Sebastian Han ştiau toate astea din presă şi de la televizor. Bineînţeles, ca în majoritatea familiilor din oraş, şi aceştia aveau păreri împărţite. Unii erau înverşunaţi susţinători ai primarului, alţii mai puţin. Pe principiul „ce-i lipsea chelului", alţii erau contra iniţiativei, tot aşa, cu mai multă sau mai puţină agresivitate. Majoritatea erau neutri. Pretextând că au lucruri mai bune de făcut decât să chibiţeze în jocul dintre adepţii modernizării centrului oraşului şi cei ai reabilitării infrastructurii, aceşti membri ai familiei Han procedau pe dos, enervându-i pe aderenţii la una sau alta dintre cauze, doar aşa, să se distreze pe seama lor şi să-i facă să se piardă în nesfârşite discuţii contradictorii.

De exemplu, Sebastian Han era sceptic privind utilitatea unei astfel de fântâni pentru o urbe atât de ţărănizată şi necivilizată, iar soţia sa, Maria, era entuziasmată de iniţiativă. Soacra şi un frate ai lui Sebastian, unul dintre cei doi fii şi o cumnată erau de partea primarului, socrul Mariei, una dintre fiicele acesteia şi o verişoară primară erau de partea consilierilor opoziţiei, iar restul erau mai mult sau mai puţin indiferenţi. Cu toţii erau de acord că numai popoarele sărace înalţă catedrale, dar priveau problema diferit; unii spuneau că, dacă suntem săraci, e bine să ţinem măcar la frumuseţe, alţii erau pentru tratarea pauperităţii până la ieşirea din ea.

— Sinceră să fiu, mie mi-a plăcut de la început ideea unui centru modernizat, spuse doamna Han. Poate chiar

mai mult decât îmi place cum a ieşit lucrarea. Dar părerea mea contează mai puțin, atâta vreme cât mulți dintre cei cărora nu le-a surâs deloc, la vremea respectivă, proiectul Primăriei, au fost acum nevoiți să admită că primarul a avut dreptate. Făcând parte dintr-o populație mândră şi lăudăroasă, era firesc să-mi pice cu tronc faptul că, pentru o vreme, centrul oraşului nostru va fi cel mai frumos şi mai nou din țară. Atunci când, la începutul altui secol, alt primar şi-a propus să facă un parc imens, cu arbori de pe alte continente, mulți au strâmbat din nas.

— Era şi normal, spuse Sebastian. N-aveau nici drumuri pavate, nici iluminat public pe stradă.

— Totuşi, proiectul său a devenit una din realizările oraşului. Aşa s-a întâmplat mereu, de-a lungul istoriei.

— Edificiile cu care ne putem lăuda au avut la origine un invariabil complex de megalomanie al celui care le-a comandat.

În ce privință erau cu toții de acord? În chestiunea participării la manifestările de inaugurare a fântânii. Ştiau că televiziunile nu transmit nimic, nici să aibă bani de cumpărare a drepturilor, cum se întâmplase şi la trecutele „zile ale oraşului", când fuseseră angajați artişti internaționali celebri pe care ei nu-i văzuseră.

Asta i-a făcut pe membrii familiei lui Sebastian Han ca, în ziua inaugurării, să se trezească mai devreme ca de obicei, să aibă timp să se pregătească, astfel încât, începând cu ora 7:00 dimineața, s-o ia din loc spre noul centru. Primii au plecat copiii unui văr primar al lui Sebastian, împreună cu tatăl Mariei, cei mai dornici să prindă un loc

în față, apoi, până la 9:30, s-au tot înșirat spre ieșire, ultimii plecând Sebastian și soția, după ce au mai controlat odată, să nu fie becuri aprinse, focuri de aragaz neînchise, fiare de călcat uitate în priză sau robinete deschise.

În piață, s-au adunat cu greu la un loc. Multă lume avusese ideea să plece devreme de acasă, încă de la 6:00 dimineața, cu mic, cu mare, și să ocupe un loc mai în fața unei tribune imense, astfel încât Piața Prefecturii era înțesată de lume. Noul centru al orașului bătea toate recordurile de locuitori strânși la un loc. Cei mai în vârstă spuneau că nici defilările de ziua națională, nici meciurile echipei locale de fotbal, nici ultima revoluție n-au scos din casă atâția oameni. Cu toții erau de acord că, prin aceste realizări, modernizarea centrului și fântâna cinetică, primarul avea ca și adjudecat un nou fotoliu de edil șef, chiar dacă avea să candideze independent sau nu mai avea chef să-și facă nici măcar campanie electorală.

Datorită copertinei de deasupra, artiștii care evoluau pe scenă nu aveau treabă cu soarele arzător, dar, dacă spectatorii voiau să stea la umbră, veniseră de dimineață, să prindă locuri pe terasele clădirilor înconjurătoare, la un suc, o înghețată sau o bere. Cei care veniseră mai târziu, își luaseră haine ușoare, umbrele de soare sau pălării.

Spre orele după-amiezii, toate măsurile de prevedere deveniră inutile, căldura înăbușitoare scoțând transpirația din fiecare, dând o senzație de disconfort și un straniu simțământ de nesiguranță.

Cu toate că formațiile care se perindau pe scenă emanau o atmosferă de distracție și relaxare, partiturile fiind

din ce în ce în ce mai antrenante, nu avea nimeni chef de dans pe marmura încinsă sau de ascultat muzică pe băncile de piatră transformate în plite de sobă sau îmbibate cu transpirația celor care plecaseră.

Individual sau în grup, majoritatea celor aflați în piață începură să se retragă prin colțuri mai răcoroase ale orașului, în căutarea privatei sau vreunui loc unde să bea o răcoritoare, o cafea, sau să mănânce un sandviș. Nici componenții familiei Han nu făcură excepție, în piață nemairămânând decât un băiat al lui Sebastian, un nepot și socrul, foarte curioși să vadă ce se mai întâmplă pe scenă.

Cu toții, indiferent unde se aflau, erau cu urechile ciulite la nenumăratele megafoane, amplasate peste tot, în care o voce tot mai obosită prezenta programul artistic, să prindă momentul când era vestită sosirea în oraș a unui mare tenor, anunțat încă de anul trecut, când începuseră lucrările de modernizare. Evoluția acestuia pe scenă era semnalul pornirii fântânii, jocurile acesteia de apă, culoare și lumini urmând să se sincronizeze cu ariile din operă cântate, totul culminând cu un imens foc de artificii și un joc de lumini colorate, emis de o orgă laser.

Spre seară, pe măsură ce temperatura caniculară lăsă loc răcorii, când soarele începu să se ascundă pe după clădiri și să bată un vânt subțire, imensa piață modernizată a centrului orașului începu să se umple din nou. Din ce în ce mai mulți, reveneau în fața scenei, așezată la unul din capetele pieței.

În așteptarea marelui tenor, nimeni nu mai era atent la ceea ce se desfășura, spunea, cânta sau dansa pe scenă.

Se formaseră tot mai multe grupuri, unde se discuta orice altceva decât despre inaugurarea noului centru, asta până când în megafoane se pomeni despre venirea edilului şef, cel responsabil de tot ce se întâmpla.

Suit pe scenă, în lumina reflectoarelor care se aprinseseră deja, primarul scoase un teanc de hârtii şi citi un discurs mai mult decât stufos şi plictisitor, un discurs de-a dreptul enervant.

— Orice nou început nu e menit să şteargă cu buretele vreun vechi început, tuşi primarul semnificativ, rotindu-şi privirea pe deasupra asistenţei. Problema care se pune nu e să spunem lucruri interesante. Problema care se pune e să ne facem înţeleşi. Fiind de partea globalizării, vrem să fim înţeleşi în mod global. La noi, înţelegerea lucrurilor se face pe secţiuni. Acţiunile de azi ne vor duce cu gândul mai departe decât au făcut-o vechile forme de administraţie teritorială, care nu ne-au lăsat moştenire decât micii, berea proastă şi ingurgitatorii săi, în cantităţi industriale, ale acestora, pe salarii compensate de noi, în contul plimbării ciocanului, timp de 50 de ani, şi a zilelor de miercuri fotbalistice. Astăzi aveţi de toate în standuri, chiar şi un strop de esenţă de cultură, în aşa fel încât să nu devină letală. Condiţionaţi doar de schimbarea greoaie a monedei naţionale, suntem tot ăia, oameni de omenie, născători de oameni de bine, născători, la rândul lor, de oameni de bine de rău, care ajută bătrânele să treacă strada, cu poliţist cu tot. Suntem aceiaşi actori grăbiţi, cărora li se interzice să vizioneze filmele în care joacă, şi suntem trimişi să ne jucăm, mai bine, în reclame la brânză, unde presa ne

trage cu dinții de mânecă şi ne atenționează: cea mai bună reclamă pe care poți să ți-o faci nu e să aderi la vreun for internațional, ci să accepți să conduci. Când mai apare câte unul, care ştie să se exprime, dar şi să emită idei originale, te trezeşti că nu are habar de arta sinucigaşă de a conduce. Un mare conducător este acela care te învață cum să compensezi sărăcia prin inteligență. Prin inteligența de a nu te lua de banii lui. Conducătorii se schimbă foarte des; mai simțiți voi vreun miros?

Gluma mai destinse atmosfera încordată a unui discurs politic rigid şi demagogic, transformând tensiunea într-o explozie de râs colectivă, culminând cu un imens ropot de aplauze.

— Stați, că mai am ceva de spus! strigă primarul, aplecându-se asupra teancului de file. Vă prezentăm un program artistic mare cât o țară, o țară în care, aşa cum s-a afirmat la o televiziune, avem turişti „panificați" de groază. De groază că se spun adevăruri prin omisiune, că poți trăi din pasiune, chiar dacă nu ai niciuna, că, dacă dai unui tânăr să citească o carte, te întreabă ce-i iese la chestia asta, că nu se munceşte, dar se face asta pentru popor, că oamenii se nasc egali, mai mult cu zero, că experimentele pe politicieni se fac pe oameni, că nu tot ce e legal e şi drept, că se renunță mult mai uşor la o viață aşa urâtă, că, zi după zi, trece ceva, că oamenii se integrează în absolut orice, că o putere a credinței are mai mult putere decât intensitate, iar legile divine se fac tot de oameni, că se menajează toate susceptibilitățile, până în punctul în care te trezeşti că nu mai e nimic de menajat, şi altele.

— Mai scurt, că murim de cald! se auzi o voce. Trageți o concluzie!

— Ca o concluzie: dacă n-aveți de lucru, veniți în orașul nostru! Avem și turiști autohtoni, de câmpie, dar aceștia au un defect; nu știu cine se extinde, noi ne extindem spre piață, spre exterior, sau străinii se întind la caşcaval, spre piața noastră. E greu să accepți transformarea unui drept în obligație. E mai bine la noi, unde nu se munceşte prin reprezentanți, ci doar se consumă prin reprezentanți. Nimeni nu-și bate capul cine reprezintă pe cine. Secolul viitor va fi religios sau nu va fi deloc religios, atâta timp cât religia e ceea ce vrem unii de la alții. Până atunci, omul preferă să trăiască în sărăcie, dar, din vanitate, la limita de jos a acesteia, unde nu vrea nimeni. Dacă evenimentele au fost acoperite de atâtea vorbe, noi vrem să acoperim paginile istoriei cu fapte. Ironia sorții poate desființa orice. Ai izbutit, continuă! Nu ai izbutit, continuă să faci asta! Poate izbuteşti. Înainte era mai bine; da, dar era sens unic. Cetățeni, înainte! Înainte de Cristos. Salariile mici se pot dubla oricât de mult. Nu trebuie să fim trişti; la nevoie, se inventează și bancomate de înghețată. Dacă nu vreți, vă fac să fiți binedispuşi cu forța. Veți găsi aici ceea ce nici voi nu știți că vă doriți. Găsiți un mediu de afaceri prietenos, conectat la un cu totul altfel de aer condiționat. Un aer condiționat de canicula de afară, nu de prețurile din ce în ce mai mari. Avem un oraş conectat la un curent electric produs mai ieftin, dar care, în mod tradițional, nu se ieftineşte. Tradițional e să bem o țuică. Suntem un popor vesel; bem câte o țuică pentru fiecare chestie pe care ne-o

arată unul sau fratele său. Menținem viața în limitele sportivității sau, când ne trânteşte vreunul uşa în nas, ne repezim s-o închidem. Sexul ne face să uităm că nu suntem pregătiți şi că vrem să introducem noi şi noi criterii de erecție. Nu suntem la fel de limitați ca alții. Avem alte limite. La limita bunei gândiri, înțelege fiecare ce vrea şi, mai ales, înțelege fiecare ce poate. Înțelepciunea nu înseamnă să spui prostii, ci rezidă în faptul că poți spune doar atâtea prostii câte sunt. Publicitatea este, deocamdată, o țară pe asfalt. Şi de noi depinde ca aceasta să devină şi o țară de pe arătură. Azi, nu se mai trage în țărani; se trage de la țărani. Din fondurile de dezvoltare agricolă. Un lucru e sigur: azi, avem ceva de oferit. Omul care nu dă, merită să fie sărac. Metaforic vorbind. De azi încolo, sloganul nostru este: „Oricând, orice!".

Se lăsă un moment de tăcere înaltă, apoi, de bucurie că se terminase discursul, cei prezenți porniră să aplaude furtunos.

Următoarele discursuri se axară pe advertising, ținându-se seama că se luaseră o grămadă de bani. În acest sens, unul dintre consilieri bălăngăni o talangă.

— Sună clopoțelul! Să înceapă distracția! strigă el arătând spre unul dintre cei doi viceprimari.

— Nu vreau să spun decât două cuvinte, spuse viceprimarul luând microfonul. Nu demult, un comisar afirma că traficul de droguri nu poate fi stârpit prin mijloace violente, deoarece acestea mai mult îi incită pe consumatori şi pe traficanți. În concluzie, spunea el, trebuie ca fenomenul să fie lăsat liber, să se stingă de la sine. Cei care au

auzit, au considerat cele spuse de comisar ca fiind de un cinism extrem, dar n-au înțeles un lucru: până nu se civilizează, omul nu renunță la metehne. Numai civilizându-se, pot să ajungă să înțeleagă faptul că drogul e periculos, să nu-l mai consume şi, astfel, să facă inutilă acțiunea micilor traficanți. Pe timp scurt, tutunul e un drog mai puțin dăunător, dar, pe timp lung, creează dependență, finalul fiind cunoscut. Cu toate astea, nimeni nu se lasă de tutun când vizionează o reclamă. În cazul fumatului, reclamele nu civilizează pe nimeni. Nici măcar mediul înconjurător nu-ți poate modifica un reflex condiționat, fixat în timp. Cea mai simplă rețetă pentru a te lăsa de fumat este să nu mai fumezi. Pentru asta, e bine să sari o treaptă de înțelegere în procesul de autocivilizare. Un lucru e mai mult sau mai puțin periculos în funcție de cât de necesar este. Reclama şi publicitatea sunt droguri mai mult decât necesare, cele mai puțin dăunătoare. Advertising-ul trebuie lăsat liber.

Pe mai multe ecrane imense rulau clipuri antidrog şi antifumat, iar oamenii se întoarseră cu fața în direcția în care arăta viceprimarul.

— Reclama în care tot ce te înconjoară e făcut din țigări, inclusiv mâncarea, e inutilă, după părerea mea. „Fumez țigara de-o mănânc!" este o frază auzită la mulți. Numai timpul poate rezolva problema fumatului; aşa cum anticiparea viitorului ni-i arată pe oameni tot mai sferici şi mai chei, ni-i arată şi tot mai nefumători. Programul „Tutunul şi sărăcia - un cerc vicios" e inutil din start. Titlul ales, asociind tutunul cu sărăcia, ne spune că, până nu

dispare sărăcia, nu dispare nici obiceiul fumatului. Cum sărăcia nu dispare, rezultă că, prin campania inițiată, Ministerul Sănătății aruncă banii pe geam, derulând, practic, o antireclamă. Banii puteau merge la compensarea medicamentelor, acolo unde pot merge şi alți bani cheltuiți inutil. Nimeni nu consideră inutilă băgarea banilor tocmai în salariile medicilor îmbogățiți fără măsură, nu a medicilor subfinanțați de ei, sau băgarea medicamentelor scumpe în fundul parveniților, nu al celor sărăciți de ei. Campania împotriva tutunului e plătită de stat şi e inutilă, ca şi reclamele monopolurilor: minier, electric, petrolier sau al gazului metan. Dacă până acum câteva zeci de ani făceam reclamă activității unui singur tiran, acum ne defulăm cu toții: politicieni, mafioți, jandarmi, sindicaliști, lelițe, polițiști etc. La toți ne dă ego-ul pe afară. La ce ne foloseşte să ştim că, până anul trecut lucrau 4000 de polițiști, iar acum lucrează toți, numai Dumnezeu ştie. Atunci când statul plăteşte reclame, îi învață prost pe cei care le realizează, inoculându-le ideea că, dacă îți pică banul din cer, poți lucra mai puțin profesional. Dacă eşti deprofesionalizat, lucrezi aşa şi pentru sectorul privat, care nu are de ales. Aşa apare antireclama. Pe linia profesionalismului deprofesionalizării, unde reprezentanții acesteia se întâlnesc şi se premiază între ei, este şi reclama la o bere, cunoscută ca fiind de calitate, unde se sugerează că trebuie să bei întâi un ceai medicinal, să nu te doară capul, ştiindu-se faptul că dresul cu ceaiuri se face după beție, nu înainte. Dacă te gândeşti că, bând un ceai, ți se taie pofta de a bea bere, nu văd ce avantaj are firma din

reclama asta. O altă reclamă ne arată ce poți visa că faci cu o sumă mare de bani dacă bei peste măsură berea unei alte firme: îți iei o maimuță grasă de nevastă, o mandolină sau o motocicletă. Reclama e la bere, nu la somnifere, cum ați crede. Dacă reclamele neprofesionist făcute la produse de calitate sunt antireclamă curată, dacă un astfel de lucru poate fi considerat curat, şi reclamele profesionist făcute la produse proaste tot antireclamă sunt, dar nu la produsele inferioare calitativ, ci tot la produsele de bună calitate. Dacă te-ai ars cu supa unei beri proaste, sufli şi în iaurtul uneia bune şi, până la urmă, tot la ceai ajungi. Până una-alta, e cazul să reînceapă manifestările dedicate noului centru al oraşului şi, în acest caz, să reflectăm dacă nu e cazul să sune clopoțelul şi pentru aceasta...

La aceste ultime cuvinte ale viceprimarului, consilierul bâlăngăni talanga încă o dată.

Mai ținură discursuri plicticoase şi alte oficialități ale urbei, apoi se tăie panglica inaugurală a fântânii.

La urmă, înainte de a pleca, primarul anunță că tenorul, vedeta internațională, nu mai venea, că avea probleme, dar promitea că, la viitoarele „zile ale oraşului", care aveau loc în toamnă, precis va fi prezent.

Acest anunț reuşi să-i agaseze pe toți cei prezenți. Cetățeni de toate vârstele se înghesuiseră mai în față şi înfruntaseră canicula pentru a vedea de aproape marele tenor.

Spiritele celor prezenți în Piața Prefecturii se încinseră. Unii începură să urle cele mai colorate invective, tot felul de înjurături, să scuipe sau să fluiere, alții începură să plece.

— Stați! strigă primarul, spre mirarea celor prezenți. Am o surpriză pentru voi!

Şi anunță, în încheierea tuturor manifestărilor, concertul unui megagrup muzical de care nu auzise nimeni. Citi ceva despre stilul original al formației, despre premii, concerte internaționale şi muzica instrumentală conceptuală a acestora.

Cei care crezură că totul nu era decât o cacealma, plecară acasă, dar majoritatea celor prezenți rămase pe loc; curiozitatea învinsese.

Orele trecură greu, subiectele cotidiene se epuizară, unii plecară, alții veniră, dar, într-un târziu, când prezentatorul anunță urcarea pe scenă a formației de care vorbise primarul, piața era înțesată de lume.

Grupul era format din opt persoane, vârsta acestora neputând fi ghicită în lumina reflectoarelor, îmbrăcați cu haine foarte ciudate, nevăzute prin partea locului.

Instrumentele erau la fel de ciudate, pe măsura înfățişării lor, dar partitura atacată, fără niciun preambul, îi şocă de-a dreptul.

— Ce se întâmplă cu noi?! strigă un bărbat după câteva zeci de secunde, clătinându-se pe picioare. Ce e asta? Îmi răsună în urechi, dar, cumva, din interior spre în afară.

— E un fel de muzică, constată nevasta lui Sebastian.

Oamenii începură să se uite unul la altul, cu mult interes, ignorând ce se petrecea pe scenă. Li se părea că sunt mutați, tot timpul, dintr-o sferă a muzicii într-o muzică a sferelor.

— Asta nu e muzică, se auzi vocea unui tânăr. E ceva mult mai concret.

Când muzicanții atacară o a doua partitură, fără să lase timp audienței să se dezmeticească, spectatorii nu-şi mai imaginau peisaje, ci, de-a dreptul, se înscriau în acestea. Păreau integrați total într-o compoziție conceptuală, combinarea graf-urilor fiind mult mai complexă şi mai profundă decât sugestia vizuală.

— Ne descompunem, spuse Sebastian. Recunosc compoziția. E „Departe mi-am găsit măsura" de Alman Sopovsky.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă socrul său.

— Cel mai mare compozitor de muzică electronică, spuse Maria. Pe scenă, e chiar compozitorul. În carne şi oase. Avea dreptate primarul. Ne aflăm în fața unui eveniment epocal. În fața noastră cântă chiar marele Sopovsky. Credeam că e mai bătrân.

— Ei, şi?! se răsti o femeie.

— Cântecul conceptual te împinge în spațiul său virtual, spuse o soră a Mariei.

— E adevărat, spuse un bărbat. Nu e posibil ca operatorul de transmisie şi prezentatorul să fi adormit. Muzica asta toacă nervi. Nu are nimic adormitor.

— Or fi afoni, spuse femeia.

— Stați cam prost cu tehnica, se enervă Maria. Şi la cultura muzicală sunteți cam „afoni".

— Nu suntem deloc „afoni", spuse bărbatul din public. Deşi avem un cult pentru imagine, trebuie să avem puțin

respect şi pentru inventatorii „muzicii vizuale". Priviți fântâna!

— E un mediu mai mult ostil, aproape invizibil, spuse Sebastian.

— Tocmai de-aia, spuse bărbatul. Compensăm cum putem. Muzica asta are multe contingențe cu artele plastice. Când ridici o statuie, nu o ridici ca o odă închinată muzicalității ei, dar când o ridici, dai drumul unei ode muzicale, înalți un monument cuiva, unui eveniment sau, pur şi simplu, unei stări de spirit.

— Ce prostie, se auzi o altă voce din public, la nici cinci metri de familia Han.

— Când nu-l înțelegi, orice lucru inteligent e o prostie! crezu mama Mariei că-i strigă preopinentului.

Cei prezenți nu-şi dădeau seama că, de fapt, nimeni nu scosese un cuvânt. Componenții formației, în frunte cu Alman Sopovsky, cântau înainte, bucată muzicală după bucată muzicală, şi toată lumea rămăsese cu ochii pironiți asupra lor.

— Comunicând telepatic, ne regăsim materialitatea, în ideea plastică, nu în sunet, se auzi Sebastian.

— Până la urmă, ce exaltă muzica asta, simțurile sau rațiunea? întrebă Maria.

— Nu ne putem da seama, spuse soacra Mariei. Ar trebui să vă duceți la Muzeul natural de artă, spre a vă convinge singuri!

— Noi am venit să vedem fântâna, iar femeia asta ne trimite la muzeu, se enervă un bărbat. Unde e muzeul ăsta?

— Aici, în oraşul nostru.

— N-am auzit, dar, dacă acest muzeu există, îl pot vizita oricând.

— E adevărat, dar exponatele de acolo pot fi admirate altfel pe muzica asta, care te poate urmări peste tot. Pot să vă transport telepatic, se oferi bătrâna.

— Telekinetic. Mulţumesc, nu! Pot merge şi pe jos.

— E împotriva spiritului vremii să înghiţi distanţe mergând pe jos.

— Până se duce ăsta sau nu la muzeu, noi ne dezmembrăm în părţi componente! se auzi o voce disperată din mulţime. Ne descompunem.

— Nu cred că ne mai descompunem. Până la urmă, orice isterie colectivă se transformă în istorie colectivă, spuse Sebastian.

— Adică?! îl întrebă soţia.

— Adică a fost o defecţiune tehnică la fântână. S-a anunţat că a fost remediată. Ne revenim.

— Era şi cazul, spuse una dintre fiicele lor.

— Nu simţiţi nimic? întrebă soacra Mariei.

— Nu. Comunicăm tot telepatic. E anormal ce se întâmplă, spuse unul dintre băieţii lui Sebastian.

— Nu trăiţi cu credinţă, spuse bătrâna. Credinţa nu e o religie sau alta.

— După o experienţă frustrantă, cum e asta, nimănui nu-i place să fie luat peste picior, spuse un bărbat scund.

— Nu e nimeni vinovat că sunteţi frustraţi, spuse Maria.

— Nu suntem deloc frustraţi, spuse bărbatul scund.

— Speranța moare ultima, spuse femeia din public, încercând cu greu să se țină pe picioare. Mediul ambiant al acestei atmosfere muzicale invizibile, în general, e frustrant.

Încercă să mai spună ceva şi leşină, căzând la picioarele celorlalți.

Sebastian şi fratele lui, George, o stropiră cu apă şi o ajutară să se ridice, să facă primii paşi spre un loc mai puțin aglomerat, apoi, la sugestia Mariei, ținând-o de brațe, porniră către marginea uriaşei piețe.

— Nu suntem pesimişti, să spunem că „speranța moare ultima". Suntem optimişti şi spunem că „speranța moare prima", spuse George.

— Când am spus că „speranța moare ultima", nu am vrut să fac un calambur, spuse femeia. Am vrut să spun că mă numesc Speranța şi am un presentiment funest. Cred că va muri multă lume.

Cu percepția asupra trecerii timpului grav deteriorată, abrutizați, ca după un consum abuziv de neuroleptice, epuizați fizic şi nervos, simțiră cele câteva sute de metri parcurse de parcă ar fi durat un secol. Aveau fie spasme temporale, ce populează, de cele mai multe ori, visele, în care un om pare că durează o veşnicie, fie că o secundă se întinde, elastică, până la infinit. Se simțeau în propriile trupuri de parcă ar fi fost claustrați în costume de astronauți şi aerul era pe terminate. Tot mai desele stări de exaltare îi duceau spre o apatie tot mai profundă. Se simțeau ca în nişte costume de anihilare senzorială, în care ridicau construcții onirice cu puternică tentă halucinatorie.

Într-un târziu, ajunseră la marginea pieței, își reveniră și priviră în depărtare.

Vizitatorii întârziați, mai ales cei ce veniseră în număr mare din satele înconjurătoare, din mahalale sau din cartierele muncitorești, încercau să străpungă bariera psihică muzicală invizibilă. Anunțați din timp că autoritatea administrativă este pusă în pericol de un grup de muzicieni demenți și de admiratorii lor, țăranii, mahalagii sau proletarii își luaseră puşca sau vreo armă automată, mulți înarmându-se doar cu pistoale. Spărgând ușa Muzeului de Istorie, aflat în drum, căraseră până acolo și patru tunuri din oțel inox, antice, dar încă în stare de funcționare. Civilii care veniseră neînarmați, doar așa, de curiozitate, primiseră arme de la Primărie și fuseseră băgați în față. Printre ei, fuseseră infiltrați gardieni publici în civil, care instigau la violență sau împărțeau muniție și grenade lacrimogene sau psihotrope.

Detunătura primului proiectil tras îi îngheță pe frații Han, făcându-i, în primul moment, să nu-și dea seama despre ce era vorba, apoi văzură, chiar la picioarele lor, un bărbat căzut într-o baltă de sânge, cu țeasta făcută zob.

Trăgeau la nimereală, ucigând femei, bătrâni sau copii, rătăciți prin zonă.

Când auziră bubuitura tunului, instinctiv, bărbații care ajutau femeia se trântiră la pământ. Știau că, unde se ascunseseră, în gangul întunecos dintre două clădiri, nu aveau ce să pățească; dacă erau atacați, intrau în holul blocului, se refugiau în vreun apartament sau o luau pe scări în sus.

Frânturile de proiectil, întoarse înapoi de duritatea zidurilor, omorâseră deja o treime din mulțimea adunată la spectacol.

— Noi am salvat femeia asta şi nu ştim ce se întâmplă cu ai noştri, spuse Sebastian. Blestemată a fost clipa când am plecat de acasă.

— Am salvat „speranța", spuse George, arătând spre femeia care leşinase din nou.

— Nu e glumă.

— Ce facem?

— Nu ştiu. Cred că nimic. Priveşte şi tu! S-a format o cupolă invizibilă deasupra pieței. Familiile noastre, fântâna, scena, cântăreții şi publicul supraviețuitor au rămas acolo. Cei dinăuntru nu mai pot ieşi, iar cei dinafară nu pot intra în piață. Trag ca proştii şi gloanțele ricoşează sau se întorc împotriva lor. Putem fi loviți din greşeală.

— Despre ce cupolă vorbeşti?

— O cupolă invizibilă.

— Dacă e invizibilă, nu se vede.

— Se poate deduce. Priveşte ce vor să facă ăia!

Mai mulți săteni şi mahalagii începuseră să escaladeze cupola, marginea acesteia pornind de la o înclinație de doar 30 de grade, la nici cinci metri de gangul unde se ascunseseră bărbații şi Speranța. Înălțimea maximă era atinsă chiar deasupra fântânii şi scenei.

Văzând că sunt protejați, spectatorii, imperturbabili, strânseră morții la un loc, pe iarbă, îi acoperiră cu bucăți de copertină, de la grădina de vară a unui magazin, şi îşi îndreptară atenția spre muzicieni.

Țăranii se găseau pe toată suprafața exterioară a cupolei, mai vizibili sau mai puțin vizibili, în funcție de lumina reflectoarelor şi jocurilor de culori din interior. Câțiva ajunseseră foarte aproape de polul semisferei, alții se luptau să nu alunece.

— Ce speră să facă?! se miră George.

— Încearcă să facă figură de îngeri.

— Nu sunt aşa proşti. Au încetat să mai tragă.

— Nu alunecă? întrebă Sebastian.

— Ba da, dar mulți s-au dezbrăcat, să aibă mai multă aderență la cățărare.

— Nu cred că s-au dezbrăcat din cauza asta. Cred că vor să declanşeze un fenomen de intertextualitate. Pentru asta, trebuie să se debaraseze de tot ce aminteşte de condiția lor umilă de țărani.

— Ce, condiția de „funduri goale" e preferabilă? întrebă George.

— Depinde de text. Cred că vor să facă figură de îngeri intertextuali.

— În fond, ce mai sunt şi îngerii ăştia intertextuali? întrebă femeia.

— Ah, te-ai trezit?

— Sigur că m-am trezit. Şi am impresia că trăiesc un coşmar.

— Nu e o impresie; chiar trăieşti un coşmar, spuse Sebastian. Îngerii intertextuali sunt nişte materializări livreşti. Avantajul lor, în fața altor tipuri de îngeri, este tocmai intertextualitatea, proprietatea lor de a trece dintr-o carte în alta, dintr-un text în altul, dintr-un scenariu în

altul. Am citit că, în funcție de o compoziție muzicală sau alta, cum este cazul acum, cu muzica lui Sopovsky, se formează la om tendința de a se muta dintr-un text muzical în altul. Cred că troglodiții de pe cupolă au rămas izolați între texte. Rămân cu năzuința.

— În fond, în viață, totul e posibilitate sterilă, spuse George.

— În tradițiile noastre, îngerii sunt reprezentați ca nişte ființe cu aripi, zburătoare, îmbrăcate cu nişte cămăşi de noapte din pânză albă, spuse Speranța.

— Ăştia n-au aripi. Dacă ar avea aripi, ar zbura, nu s-ar cățăra pe suprafața lucioasă a unei cupole imateriale. Nu ar mai căuta puncte spațio-temporale prin care să treacă în alt spectacol. Prea puțini trec. Când va dispărea cupola, majoritatea vor pieri.

— E o cupolă invizibilă. Nu putem şti dacă e imaterială sau nu, spuse George.

La margine, țăranii, mahalagiii, proletarii, străinii, gardienii şi câteva notabilități locale, care nu se dezbrăcaseră, să escaladeze cupola, se opriseră şi priveau amenințători spre cei dinăuntru. Cu bâte în mâini, puşti, pistoale, mitraliere, cuțite, fiecare cu ce putuse să se înarmeze, aşteptau.

— Ce facem? întrebă Sebastian.

— Nu ştiu, spuse George. Ce propui?

— A adormit unul pe treptele scării din apropiere. Încerc să-i fur arma.

Se apropie de cel care părea a dormi cu şapca trasă pe ochi. Când se aplecă să-i ia mitraliera, omul țâşni în picioare, iar Sebastian nici nu ştiu cât de repede o luă din

loc, refugiindu-se, înapoi, în gang. Omului cu şapcă îi fu frică să-l urmărească, dar un tânăr din mulțime, observând scena, căzu în capcana de a intra între blocuri.

Sebastian îl apucă de păr şi îl trânti cu capul de zid, iar George îi smulse arma automată, punându-i țeava în piept.

— Nu trage! spuse tânărul, ştergându-se de sânge. Eu am primit o puşcă cu gloanțe speciale şi cu un reglaj neobişnuit, pentru persoane cu dizabilități fizice.

— Nu mai spune?! Ce glumă e asta?

— Nu e nicio glumă. Mi s-a spus să nu omor decât infirmi, oameni cu diferite defecte fizice sau aflați în cărucioare.

— La oamenii normali, tuşeşte? râse George.

— Dacă iei la ochi un om normal, puşca nu funcționează, dar nimeni nu poate şti cât poate fi un om de normal. E posibil să am vreun handicap ascuns şi să mă străpungă glonțul.

— E posibil, spuse Sebastian. Dacă ai plecat la vânătoare de oameni, handicapați sau nu, înseamnă că eşti bătut în cap.

— Ăsta îşi bate joc de noi, spuse femeia. Dați-i un pat de puşcă în cap şi să mergem!

— Nu-mi bat joc; aşa mi s-a spus. Primăria a primit o directivă de la Ministerul Sănătății privind handicapații şi, printre alte măsuri urgente, rampe înclinate, impozite preferențiale, împrumuturi avantajoase, modificări ale comenzilor automobilelor, reeşalonări la plata datoriilor etc., e şi una care se referă la protecția lor în cazul protes-

telor, manifestațiilor de stradă, mișcărilor anarhice, răzmerițe, chestii din astea.

— Protecție?! Ce protecție? întrebă George.

— Nu știu dacă am înțeles bine, dar cred că despre protecție se vorbea. Un funcționar din Primărie ne-a făcut un instructaj fulger. Nu mai era timp de pierdut. Mie mi-au spus să nu împușc decât handicapați, arma mea fiind special adaptată acestui scop, cum am spus.

— Își bate joc de noi, spuse Sebastian. Împușcă-l și să mergem!

— Nu, nu! imploră tânărul. Dacă mă uciderți, trageți cu o armă pentru oameni normali!

— Fii sigur că nu trag, spuse George. Ăla de colo s-a culcat la loc, dar dacă aude adunătura aia împușcătura, nu ne va fi bine.

Intrară la nimereală într-un bloc și, pentru că liftul era blocat, urcară pe scări cele douăzeci de etaje ale clădirii. Sparseră ușa, ieșiră afară și se apropiară cu prudență de marginea acoperișului, privind spre piață.

— Ce priveliște minunată! se extazie femeia.

— Asta, în mod normal, spuse Sebastian, dar, cu gloata aia de jos, trăim vremuri tulburi.

— Ce vreți să facem aici?

— Mi-e foarte neclar ce putem face aici, pe bloc, dar, deocamdată, mi se pare un loc mai puțin expus.

— Pe dracu'! interveni George. Sunt clădiri și mai înalte împrejur. De oriunde ne poate pândi pericolul.

— Nu s-au gândit să se urce pe blocuri sau să se plaseze cu puștile la ferestre, spuse tânărul. Vă spun sigur.

N-a fost niciun ordin în sensul ăsta. Acțiunea trebuia să se desfăşoare repede şi în forță. Nimeni nu a prevăzut apariția cupolei.

— Nici nu am făcut cunoştință, spuse femeia.

— La ce ne-ar folosi? mormăi Sebastian.

— Trei bărbați bine şi o femeie singură... Ce credeți că putem face?

— Noi te-am scos din mulțime pentru că ți-ai pierdut cunoştința, iar ție îți arde de dragoste.

— Mi-a trecut, spuse Speranța. Am avut o indispoziție trecătoare. Acum, mă simt bine. Înălțimea mă excită.

— Şi pe mine, spuse George şi dădu arma fratelui său.

— Treaba voastră, dar nu aici. Abateți atenția locuitorilor de la ferestre. În loc să se uite la spectacolul de inaugurare a noului centru al oraşului, le oferiți voi un spectacol inedit. Duceți-vă în incinta aia, unde se usucă rufele!

— Merg şi eu, spuse tânărul. În trei, e mai vesel.

— Tu stai aici! se răsti Sebastian. Nu am încredere în tine.

— Dacă domnul nu face față, te chem eu, spuse femeia şi îl trase pe George spre încăperea de la celălalt capăt al blocului.

Rămaşi singuri, cei doi bărbați se întoarseră cu fața spre marginea clădirii şi priviră în jos, spre tribună.

— Ce frate tâmpit! spuse Sebastian. Familiile noastre sunt în pericol, iar lui i-au plecat hormonii la plimbare.

— E fratele dumneavoastră?

— Din păcate.

Nervos, ridică arma şi privi prin lunetă.

— Nu! strigă tânărul. Să nu trageți!

— N-ai zis că e reglată să nu tragă decât dacă ținta e un om cu handicap?

— Știu, așa am spus, dar nu se știe. Nu am încercat să omor pe nimeni. Dacă trage? Atrageți atenția asupra noastră.

— Nu am avut intenția să apăs pe trăgaci. Mă uit numai. Are o lunetă foarte bună.

— A! Așa da.

Timp de câteva ore, priviră spectacolul, dar lui Sebastian nu-i stătea gândul la ceea ce se petrecea pe scenă. O întorcea pe toate părțile și nu reușea să imagineze un plan prin care să împiedice masacrul care urma să se producă. Dacă zidul cupolei dispărea, mulțimea spectatorilor urma să rămână descoperită în fața unei gloate de mârlani înarmați.

Pe fondul muzical al unei partituri mai lente, cântată de grupul lui Alman Sopovsky, și pe fundalul dansului lin al șuvoaielor de apă ale fântânii electronice, începu o prezentare a colecțiilor de haine ale principalelor case de modă din oraș, pentru sezonul viitor, toamnă-iarnă.

— În timp ce americanii taie curcanii, iar europarlamentarii se pregătesc să voteze sau nu sacrificarea curcii bolnave de gripă aviară, descoperită pe o insulă grecească, în scopuri științifice, casele de modă meditează la ce să mai pună pe cetățean, în afară de grăsime sau plata impozitelor, auzi Han prezentatorul. La noi, ca ultimi urmași ai Romei, există o modă, chiar și atunci când ni se bagă pâine și circ: când se termină circul, ni se ia pâinea. Acesta este motivul pentru care circul s-a lăsat pentru oa-

menii serioşi, trecându-se la moda însăşi. Cu această idee au venit casele de modă, într-un hol de teatru, unde e mai rece, şi au organizat un târg de haine pentru sezonul viitor, când nu se vor mai găsi. Ce instituție poate adăposti mai bine hainele cu care ne mascăm unii față de alții, dacă nu Teatrul Național, în timp ce vaste spații de închiriat stau degeaba? S-au gândit că, dacă viața are o așa inestimabilă valoare, trebuie dăruită modei. Asezonate cu pete de zaibăr, cusute, cu franjuri sau aplicate direct pe piele, în toamna-iarna ce vine se poartă rochii de seară pentru toată ziua şi haine de piele pe burta goală. Vedem că Dumnezeu a făcut lumea împărțită pe grupe de pantaloni şi de fuste. De la pantalonii rupți în fund ai comentatorului politic național, până la pantalonii rupți în figuri ai rockerului, care ne îndeamnă, pe muzică fâțâită, să-l privim în ochi, în timp ce stă pe vine, pe după bloc, găsim tot felul de rochii, bluze şi fuste înflorate, cu subdiviziuni de monedă națională în păr sau pe la mâneci. Vedem manechini de măscărici îmbrăcați în mafioți, cu costume albe şi cravate roşii, cu picățele verzi, în ton cu câinele şi Rover-ul. Vedem şi manechini de mafioți deghizați în măscărici. Ne îmbrăcăm de pe Internet, după catalog, şi ne prezentăm lumii, fiecare, alt avatar. Ne şi întrebăm, avatar la ce? Descentralizat, la cămăşoaiele jihadului, se vând, condiționat, bombe atomice, semințe, covrigi sau alune, ca pe vremuri, când nu vedeai un pachet de Carpați fără un kil de cârnați de plastic sau parizer țărănesc cu 60% hârtie igienică în el. Anul ăsta se poartă pijamale cu flori de câmp, de primit hoții în case şi se joacă de-a v-ați-ascunselea cu ei,

până scot capul, să le bagi un glonț în creier, de frică. Au şi hoții o asociație a oamenilor de afaceri, scăpați din anchete cu petrol, droguri sau tablouri, cum e moda, la costume din stofă de calitate, cu dungi fine, discrete? Au, sigur că au. Şi, dacă n-ar avea, de ce să nu aibă? Ei sunt la modă între sezoanele de răcituri; cel ce fuge de tirania inteligenței dreptății este, evident, un prost, dar trebuie să fie frumos îmbrăcat, când intră cu jeep-ul în sufragerie. Îmbrăcându-se frumos, oamenii au ştiut totdeauna să transforme o victorie într-un eşec lamentabil, la negocieri ulterioare, privind furniturile. Țara are un viitor luminos pe modelingul corpurilor de iluminat ținutele de seară şi de mână, aici şi boierii îmbrăcându-se mai gros decât peisajul. Nu doar oamenii, chiar şi expozițiile de haine sunt o modă. Dacă mai mult te dezbraci, constați, într-o bună zi, că nu mai ai ce da jos de pe tine. În momentul ăla, ori intri în primul magazin, ori fugi în pădure. Anul ăsta, chiar şi oamenii de afaceri se îmbracă în ceea ce consideră ei că reprezintă haina capitalismului, adică haina strămoşilor, marele lor noroc fiind aerul uşor de condiționat al Balearelor, unde nu se mai poartă smoching cu buzunăraşe pentru numărat ouă, ci conturi bancare. Fiind imposibil de găsit milionari tineri şi frumoşi, în demersul alcătuirii unei colecții coerente de toamnă-iarnă, sunt buni şi bogătaşii tineri, urâți, nefotogenici şi căsătoriți, dar, pentru a deschide gura la ei tinerele proaspăt venite la facultate, trebuie să fie mai bine îmbrăcați. O ciudată igienă a gândirii ne arată că, dacă s-a inventat şi o modă pentru grase, e mai greu de pus bazele unei mode pentru ciungi,

şchiopi, saşii sau consumatori casnici de droguri, cum ordonă agenţiile cu discriminarea. Pentru asta, trebuie să fii plin de bani, ca de idei. Dacă hainele prezentate ochiului nu sunt altceva decât o violentare şi o incendiere a retinei, nici consideraţiile mele interioare nu sunt altceva decât o încercare de violentare a cugetului, mai bine sau mai prost îmbrăcat...

— Hei, se trezi Sebastian că e împins, aţi adormit?

— Aşa cred. M-a ajuns oboseala şi m-a prins peisajul. Aud numai tâmpenii. Urmăream prezentarea modei şi colecţiile de haine, pentru sezonul viitor toamnă-iarnă.

— Ce prezentare de modă? întrebă tânărul.

— Cum ce prezentare de modă? Prezentarea de modă care s-a terminat în timp ce eu am aţipit.

— Nu a fost nicio prezentare de modă în program. Aţi visat.

— Nu e târg de haine în holul Teatrului Naţional? întrebă Sebastian.

— Nu. V-aţi imaginat.

— Cât timp a trecut?

— Doar câteva minute, spuse tânărul. Aţi adormit, aşa, cu luneta la ochi.

— Credeam că a trecut mai mult de o oră. O iau razna.

— Mi se întâmpla şi mie să o iau pe arătură. Cine credeţi că prezintă moda de toamnă pe căldura asta?

— Chiar. Nu m-am gândit, spuse Sebastian.

Într-un târziu, fratele lui şi Speranţa se întoarseră, transpiraţi şi strălucitori, îndreptându-şi hainele mototolite.

— Ce facem, ne uităm şi noi la spectacol sau plecăm? întrebă George.

— Unde vrei să pleci? întrebă Sebastian. Ai noştri sunt, acolo, jos, unde i-am lăsat. Din fericire, sunt cu toţii în viaţă. M-am uitat prin luneta armei.

— E rândul meu să merg în uscătoria blocului, spuse tânărul.

— Nu mai e nevoie, spuse femeia.

— Dacă dispare cupola, troglodiţii ăia deschid focul. Va fi un adevărat măcel, spuse George.

— M-am gândit şi eu la lucrul ăsta. Noi stăm aici şi nu facem nimic. Stăm şi ne uităm la spectacol. Mă tot gândesc şi nu găsesc o soluţie, spuse Sebastian.

— Poate, dacă încercăm o diversiune...

— Ce diversiune? Sunt mulţi, hotărâţi şi puşi pe rele. M-am gândit la toate variantele. Îmi stă mintea în loc. Nici arme nu avem.

— Avem puşca aia, spuse George. Putem trage cu ea, facem puţin zgomot, iar ăia de jos vor năvăli pe scări. Îi aşteptăm la cotitură, punem mâna pe ceva armament şi trecem la acţiuni diversioniste.

— E clar, sexul măreşte inteligenţa, râse Sebastian. Puşca asta nu trage decât în handicapaţi. E bazată pe sistem neuro-psihic de detecţie.

— Trage într-un handicapat!

— Nu se poate.

— Ba se poate, insistă George. Nu e nevoie să-l omori. Răneşte-l uşor! Pentru binele tuturor, nimic nu e prea mult. Şi aşa, tâmpiţii ăia au ucis câteva mii de oameni nevinovaţi.

Fratele ridică arma, o plimbă încolo şi încoace până văzu o femeie într-un cărucior. Analiză datele de pe ecran şi, cu toate că acestea nu indicau nimic concret, apăsă pe trăgaci.

— Nu merge. Există un impediment: prin peretele invizibil, puşca nu sesizează nimic. Şi dacă ar sesiza ceva, glonţul nu trece prin cupolă. Crezi că de proşti stau mahalagiii la pândă?

— Caută printre cei rămaşi afară! spuse George.

— Cei rămaşi afară au ei un coeficient de inteligenţă redus, dar nu sunt handicapaţi.

— Nu se poate. Vorbind statistic, trebuie să fie şi vreo oaie neagră.

— Nu e. În orele astea, când ai fost plecat cu femeia în uscătorie, ce crezi că am făcut? întrebă Sebastian.

— Caută mai departe!

— Acum, ce crezi că fac?

— Nu vreau să spun „caută în continuare!", ci mai departe de gloata de ţărani.

Sebastian îndreptă puşca spre lanţul de magazine din spatele Prefecturii, parcurse cu fasciculul electronic suprafaţa unui parc şi reveni la magazine.

— Cred că am găsit ceva, spuse arătând lumina roşie care se aprinsese pe ecranul lunetei.

Le arătă un bărbat între două vârste, care se oprise în faţa vitrinei unui magazin de pantofi.

— Ăla e handicapat?! întrebă femeia.

— Aşa indică ecranul. Are o proteză mecano-electronică la un picior.

— Împuşcă-l în proteză!

Sebastian îl ochi, dar trecea tot timpul câte o persoană, pe trotuar, prin faţa obiectivului lunetei.

— E prea multă lume.

— Nu are importanţă, spuse tânărul. Puşca e reglată neuro-psihic astfel încât să-şi caute singură ţinta. Nici nu trebuie să fii un bun ochitor. Proiectilul, odată pornit, ocoleşte orice obstacol şi loveşte ţinta.

— Bine, spuse Sebastian, ascundeţi-vă pe scări! Cum văd că au dat buzna în bloc, vin şi eu.

Aşteptă până plecară, puse puşca la ochi şi trase, bubuitura producând efectul scontat. Cei de jos se uitau în toate părţile, panicaţi, sau se certau între ei. Fără niciun ordin, mulţi dintre ei se împrăştiaseră în toate părţile, printre clădiri sau prin ganguri.

Sebastian văzu că trei dintre combatanţi intraseră şi în blocul pe care se afla, şi îşi spuse că, pe moment, era suficient. O luă pe scări, în jos, sărind câte trei trepte, trecu pe lângă femeie, tânăr şi fratele său, ascunzându-se după un colţ.

Transformând arma în măciucă, sparse capul unui luptător, apoi îl lovi pe cel de-al doilea. Cu unul din automatele capturate, George, venit între timp, îl ucise pe cel de-al treilea ţăran şi îi dădu şi tânărului o puşcă, invitându-l să treacă în faţă.

— Nu trebuie să vă fie frică, spuse acesta. Eu am venit la spectacol; n-am ştiut că mi se va pune o armă în mână.

Ieşind din bloc, lichidară două grupuri de mahalagii mai mult beţi şi se înarmară până în dinţi.

Ucigând la întâmplare pe oricine întâmpina rezistență, cei trei bărbați și femeia înconjurară de mai multe ori perimetrul pieței Prefecturii, producând panică. Misiunea de curățare le fu mult îmbunătățită când puseră mâna pe singurul sac cu grenade al țopârlanilor. Amețiți, neștiind cine în cine trage și de unde vine pericolul, mahalagiii, proletarii, țaranii și gardienii publici începuseră să tragă unii în alții.

Nimic din toate astea nu-i deranjau pe cei veniți la inaugurarea fântânii cinetice și a noului centru al orașului. Oamenii se simțeau bine sub cupola invizibilă protectoare. Dansară, cântară și se distrară toată seara, până târziu, după lăsarea nopții. La încheierea programului artistic, după un foc de artificii grandios și după cel mai spectaculos joc de lumini pe care l-a văzut vreodată cerul orașului, își redirecționară atenția spre fântână.

Tineri și bătrâni, la fel de fericiți, dansară și cântară împreună până la cele mai târzii ore ale nopții.

Spre dimineață, muzicanții începură să obosească și lucrurile produse de muzica lor să se mai liniștească. Cupola invizibilă începu să se topească, iar țăranii, proletarii și mahalagiii goi, cățărați pe aceasta, începură să cadă în capul celor prezenți.

Cu excepția câtorva zeci de morți și răniți, la impactul publicului cu îngerii intertextuali zburători, sfârșitul evenimentului fu considerat un succes, reușind să mobilizeze un număr record de orășeni sau străini de oraș.

De-a lungul unei zile și nopții ce a urmat, s-au perindat peste 300.000 de oameni prin noul centru, în funcție de

interpretul preferat, totul culminând cu muzica de excepție a lui Alman Sopovsky, când au rămas sechestrați sub cupolă, prizonieri ai ritmurilor jocurilor de apă şi lumini ale grandioasei fântâni electronice.

Năucite de zgomotul exploziilor, grupuri de combatanți răniți, cu hainele rupte, ieşeau din ganguri sau din holurile clădirilor. Nedumeriți, se uitau în toate părțile, uimiți, speriați, neştiind ce se întâmplă cu ei. Nu ştiau dacă trebuie să mai tragă şi în cine. Nu le dădea nimeni niciun ordin clar.

Dintre combatanți, apărură şi cei doi frați Han, urmați de tânăr şi de femeie. Aruncară armele şi îşi îmbrățişară, cu căldură, soțiile, copiii, verii, cumnații, nepoții şi părinții.

— Lăsați armele! strigă primarul în microfon. Spectacolul s-a terminat!

— Aşa e, spuse Sebastian, urcându-se pe scenă şi smulgând microfonul din mâna edilului-şef. Oraşul merge mai departe. Luați-o voi înainte! Orice sărbătoare e un pretext pentru a vedea ce mai fac locuitorii oraşului şi de ce. Aceste zile sunt numărate şi, oricum le-ai număra, se înscriu într-o perioadă de emulație artistică. Simbol al suprarealismului semnificant, avem un oraş cu străzi udate după ploaie, cu garduri din resturi vegetale, în jurul blocurilor, cu vile inestetice, construite pe platforme de gunoi sau în mijlocul străzii, pe baza unor autorizații dubioase, cu oameni care îşi scuipă refularea şi bacteriile salivare de la geamuri, în capul altora, cu străzi largi, ca nişte tuburi de orgă, unde, înghesuiți în jeep-uri de neam prost, se aleargă ca vântul prin praf. Oraşul nostru nu are numai

lucruri bune, ci şi lucruri neterminabile. Abia acum, în ceas de sărbătoare, vedem că locuitorii supraviețuiesc în orice condiții; unii supraviețuiesc în condiții de lux, alții în lipsa totală a acestuia. Chiar şi hoții sunt protejați de şefii lor, să nu se streseze muncind. Dacă hoții n-ar fi protejați, de la cine ar mai fura oamenii cinstiți? Îmbrăcați în frumoase costume populare de firmă, cetățenii, capitalul electoral al unuia sau altuia, vin şi se duc pe apa sâmbetei, în fiece zi, dar mai ales în aceste zile de inaugurări, când omul are tot timpul să-şi numere micii, în timp ce sparge semințe de floarea-soarelui şi azvârle cojile pe jos. Bucuroasă că avem fântâni arteziene, cu arhitectură mult mai muzicală decât cele florentine, chiar şi politica începe să viseze la kilocalorie, ca la ceva material, autoconsumabil. Privirile candide ale țăranilor, veniți acum 50 de ani să cumpere o pâine, un zarzavat, ceva, sau să vândă o vacă sălbatică, purceaua sau vreun vecin, şi rămaşi să se califice la locul de muncă, înfrumusețează locul. Bucuroşi că vor putea să stea o clipă, să lase zarurile jos şi să-şi tragă sufletul îmbâcsit de tutun, proletarii mejdinei mai uită o clipă să urmărească repartitoarele de căldură, picătura de apă sau contorizarea sărăciei şi admiră cum se ridică soclurile notabilităților trecutului, adunate de primar în spatele Prefecturii, dar nu oricum, în linie dreaptă sau în cerc, ci aşa cum au trăit, unul mai încoace, altul mai încolo. Trecutul face parte din viitorul unora; aceia care au ştiut din ce să şi-l croiască. Poezia, muzica, jocurile de lumini, de sunete sau de ape sunt doar un pretext pentru fotbal. Cum maidanele au fost acoperite cu vile de fotbalişti, iar

fotbalul se învață în şcoli, mâine, Doamne fereşte din ferestre, şi în biserici, slabă speranță de comentarii sportive. Acum avem fântâni arteziene. Mâine, cine ştie din banii cui, vom avea reprezentații teatrale, tarafuri automobilistice, țambalagii în gresie şi hârtie sau grupuri de instrumentişti din petarde. Atâta timp cât e predat la termen, nimic nu e prea mult. Populația are sau nu are conducătorii pe care îi merită, conducătorii au sau nu au populația pe care o merită, dar cu toții trebuie să ştie acest lucru. Nu-l pot afla decât la ceas de bucurie bine disimulată, acțiuni enologice, de ecografie şi folclor negru. Îmbrăcați în hainele cele mai bune, de firmă, cu găuri şi petice, copiii sunt instruiți că, dacă nu sunt cuminți, sucesc gâtul la pisici, aruncă ciunga pe jos, ascultă manele populare, se descalță în fața Primăriei sau aleargă cu jeep-urile după babe, îi fac părinții lor directori, la firmele lor, cu care se găsesc în incompatibilitate, conform adevăratelor declarații de avere. La acest binecuvântat ceas de sărbătoare, ieşirea din minciună este valabilă şi, măcar o clipă, uităm că orice ieşire are o intrare. Cu cât se apropie mai mult statuia întemeietorului oraşului nostru de biserica aia, ca să lase loc altor edificii, dascălii mai bătrâni îşi aduc aminte că au rămas în urmă cu lecturile, iar dascălilor mai tineri începe să le meargă mintea fără alcool. Bătrâni sau tineri, considerăm că, acela care nu e cu noi, e cam aşa. Țărăncile se fac frumoase, țăranii agenți de asigurări, iar profesorii se pregătesc să înfrunte încă un an şcolar de greve; de veacuri, aşteaptă să treacă vremea rea, să vină şi vremea lor. Între timp, cei care au avut puterea să înțeleagă ceva

au înțeles demult tot ce era de înțeles. Cei care nu au nicio putere nu au niciun interes să înțeleagă ceva. Atmosfera de sărbătoare e aerul în care toată lumea are dreptate. După asta, dreptatea începe să se împartă, algoritmic, în porții din ce în ce mai mici. Dacă promiți unor oameni o viață mai bună, înseamnă că, implicit, recunoști faptul că aceştia nu au dus niciodată o viață mai bună. În acest frumos început de vară, suntem înconjurați de zbateri generale: nopți albe cu multe căderi de meteoriți, dureri înăbuşitoare, lacrimi informaționale, gândire cu premeditare, destine precumpănitoare şi concursuri de resurse umane. Dacă nici măcar proştilor nu le-ar mai plăcea lucrurile neinteligente, am putea spune că am progresat. Nu dorim nici duşmanilor noştri să afle că suntem educați. Şi, nu uitați! Dacă se întâmplă ceva important, nu e treaba voastră, ci a urmaşilor străbunilor noştri. Omul la distracție se cunoaşte, când cedează cine e mai deştept: scaunul. În rest, oale şi ulcele, spiciuri, tontoroiuri, tromboane, tobe, beri, fântâni, parcuri şi velodroame.

Se înecă şi începu să tuşească.

— Să mă scuzați! Nu am talent oratoric.

— Ce vorbeşte ăsta aici?! strigă un consilier.

— Cine i-a dat voie să urce pe scenă? întrebă primarul.

— Dumneata i-ai dat voie, spuse unul dintre viceprimari.

— Cine eşti tu, băi, urâtule?! strigă un alt consilier.

— Sebastian Han.

— De unde ai apărut?

— Lasă-l, bă, că e târziu! spuse primarul. Mai avem şi altele de făcut.

— Nu prea mai e nimic de făcut, spuse şeful Poliţiei. Centrul a fost apărat de cupolă, dar împrejurimile sunt un dezastru. E plin de gropi de la explozii. Eu le-am dat ordin să mai rărească populaţia, că nu mai avem ce mânca, iar tâmpiţii s-au apucat să se lupte între ei. Niciun ordin nu mai e sfânt pe lumea asta.

— Prea multă muzică ambientală prosteşte, spuse primarul. Se obişnuieşte şi populaţia cu altă stare de lucruri.

— Aşa-i, întări unul dintre cei doi viceprimari, chiar şi premierul a spus că, de când avem o armată de profesionişti, nu se ştie cine mai munceşte. Noi creştem elite şi acestea se comportă ca atare.

— Le-aţi dăruit o noapte de vis, spuse un consilier.

— O noapte deosebită, oricum, întări un altul.

— Acum, când artificiile s-au stins şi nu se mai aude nici ecou de melodie conceptuală, trebuie să-i mulţumim primarului pentru această nouă piaţă! se exaltă un trecător.

— Bine, bine, spuse primarul. Vino mai târziu, la birou, să văd dacă pot să te ajut cu ceva!

— Eu cred că a fost o noapte de coşmar, spuse cel de-al doilea viceprimar.

— Să se suie cineva pe scenă şi să le spună să plece acasă! spuse primarul.

— Majoritatea spectatorilor sunt veniţi din alte oraşe sau din împrejurimi, spuse şeful Poliţiei.

— Şi ce?!

— De la marginea oraşului încolo, nu mai e nimic.

— Parcă până acum era mare brânză; doar industrie şi construcţii improvizate.

— Mahalalele, parcurile industriale, cartierele şi satele dimprejurul oraşului nu mai există.

— Cum adică?!

— Totul e nisip. Totul e deşert.

— N-a plecat Sopovsky cu cântăreții lui?!

— Ba da.

— Atunci, cum e posibil?!

— Or fi existând efecte secundare, spuse un consilier.

— Bine. Urcați-i în tren pe cei veniți de departe! Măcar să scăpăm de ăştia, să nu mai umble brambura şi să jefuiască magazine.

— Nu mai există cale ferată. Totul e praf şi pulbere.

— Măcar aeroportul e funcțional?

— Nu mai e nimic funcțional. Nu înțelegeți? Pe tot globul pământesc, n-a mai rămas decât oraşul nostru.

— Iar dacă nu luăm măsuri urgente, în curând, totul se va rezuma doar la o fântână cinetică ambientală.

— Ne puteam aştepta să se întâmple asta. Într-o anumită secundă fatidică, astrala sau cum vreți să-i ziceți, ceva trebuia să anuleze efectele benefice ale eforturilor noastre milenare de terraformare. Trăim cu speranța că tot ce e evident că o să se întâmple, n-o să se întâmple niciodată, spuse un trecător.

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro / 0727.77.80.06*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

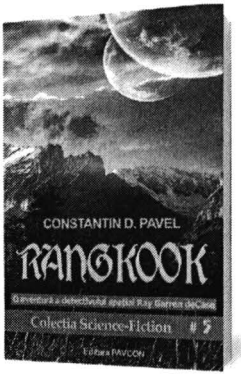

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la granițele întunecate ale celei mai pure groaze.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaş te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoşat zeci de generații de conaționali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători de-a dreptul înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveştile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Omul din New Mexico 5
Omul providențial 19
Autopsia 64
Timbrul 77
Mașina de scris cărți 93
Mașina viitorului 105
Oameni goi pe străzi 110
Invazia 122
Investigație în Lacrimă 143
La pescuit 163
Musca 172
Percheziția 177
Fântâna 189

"— Au n-au haine pe ei, bogătaşii oraşului sunt cei care ne pompează bani. În trecut, era la modă sintagma ironică de „corupt în fund". Cum îl prindea pe parvenit, instanța îi decupa pantalonii în fund, supunându-l oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupții se acoperă cu acte şi se ascund în spatele nudității, scăpându-ne printre degete..."

ISBN 978-606-9057-06-3

www.colectiasf.ro